DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KAFA

bi dünya...

Aralık 2016 Sayı: 28
Fiyat: 7 TL - KKTC: 8 TL
ISSN 2148-7820

Ataol Behramoğlu • İlber Ortaylı • Enis Batur • Ayşenur Arslan • Sunay Akın • Sema Kaygusuz • Emrah Serbes • Alper Canıgüz
Cem Davran • Rıdvan Akar • Akgün Akova • Coşkun Aral • Özgür Amed • Zafer Algöz • Umay Umay • Levent Cantek • Ozan Akbaba
Aylin Balboa • Levent Erden • Nilay Örnek • Can Yılmaz • Celil Nalçakan • Zeynep Miraç • Kaan Koç • Gökhan Dağıstanlı • Bedia Güzelce
Başar Başaran • Feyyaz Yiğit • Nihat Sırdar • Melih Anık • Kerimcan Kamal • Murat Özer • Erhan Karadağ • Hayko Bağdat • Dilan Bozyel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Altını ÇİZDİKLERİM

Siz de okuduğunuz kitaplarda altını çizdiğiniz cümleleri, kitap ve yazar ismiyle birlikte bizeyazin@kafadergi.com'a gönderin veya #altinicizdiklerim etiketiyle paylaşın bu sayfada yayınlayalım.

Neslihan Özdemir

Birlikte Matthorn'un eteklerinde yürüyüş yaparken habire fotoğraf çekmek için duruyordum. Sonunda babam sinirlenip şöyle demişti: "Bütün bu güzelliklerin ve azametin bir film karesine sığacağını mı sanıyorsun? Gördüklerini kalbine işle. Yaşadıklarını başkalarına göstermekten daha önemlidir bu.

Aldatmak (Paulo Coelho)

Ali Tunçak

Ve nihayet söz konusu olan da o en yüce şeyin kendisi değil, ona uzaktan bile olsa, namuslu bir biçimde yaklaşmaktır yalnızca; dosdoğru güneşin ortasına uçmak gerekmez, dünya üzerinde, güneşin zaman zaman aydınlattığı ve insanın bir parça ısınabileceği küçük, saf bir köşeye sığınmak yeter.

Babaya Mektup (Franz Kafka)

Burçin Avcı

Ey aşktan acı çekenler, sevmekten vazgeçmeyin. Durmadan sevin, aşktan ölmek, aşkla yaşamak kadar asildir. Sevenler olmasa güneş bile solardı.

Sefiller (Victor Hugo)

Melis Çalışkan

Bu dünyada sana kötülük yapmak isteyen insanlar çıkacak karşına, ama unutma ki iyilik yapmak isteyenler de çıkacak. Kimi insanın yüreği karanlık, kimininki aydınlıktır. Geceyle gündüz gibi! Dünyanın kötülerle dolu olduğunu düşünüp küsme, herkesin iyi olduğunu düşünüp hayal kırıklığına uğrama! Kendini koru kızım, insanlara karşı kendini koru!

Serenad (Zülfü Livaneli)

Cansu Doğan

Herkes çok iyi bilir ki, bazen bir saatlik süre insana ömür kadar uzun gelirken, bazen de göz açıp kapayıncaya kadar geçip gider. Zamanın bu garip kısalığı uzunluğu, o saat içinde yaşanan olaylara bağlıdır. Çünkü zaman, yaşamın kendisidir. Ve yaşamın yeri yürektir.

Momo (Michael Ende)

Hande Canoruç

İnsan soyu tek bir kalıptan çıkmadır. Çoğu yaşayabilmek için günlerinin büyük bir bölümünü çalışarak geçirir ve özgürlük olarak artakalan zaman onları o kadar kaygılandırır ki, ondan kurtulmak için denemedik şey bırakmazlar. Ey insanın alınyazısı!

Genç Werther'in Acıları (Goethe)

Mihrap Bayraktar

Akıl, yürek ve tenle birbirine bağlanan varlıklar, on sözcüklük bir telgrafın büyük harflerinde o eski birlikteliğin işaretlerini arayacak hale geldiler. Ve bir telgrafta kullanılabilecek kalıplar çabuk tüketildiğinden uzun, ortak yaşamlar ya da acılı tutkular çok geçmeden, 'İyiyim, seni düşünüyorum, sevgiler' türünden belli aralıklarla yinelenen hazır kalıplarla özetlenir oldu.

Veba (Albert Camus)

Aykut Ağar

Ne hatırladım, biliyor musun ağabey?" dedi. Bir gün rahmetli annemle tartışıyordum: "Seni dinlemek istemiyorum," diye bağırıyordu... Sonunda şöyle dedim ona: "Beni anlayamazsın anne, ikimiz ayrı kuşakların insanlarıyız çünkü." Bu sözüme çok gücendi, bense, "Ne yapayım," diye düşünmüştüm, "İlaç acıdır, ama gene de yutmak gerekir." İşte sıra şimdi bize geldi, çocuklarımız onların kuşağından olmadığımızı söyleyecekler bize ve biz bu acı ilacı yutacağız.

Babalar ve Oğullar (Ivan Turgenyev)

Nazlıcan Küçükatalay

Ölüm hiçbir şeydi ve onun kafasında ne bir hayali ne de korkusu vardı. Ama yaşamak, rüzgarda bir tepenin kenarında uçuşan bir buğday tarlasıydı. Yaşamak gökyüzünde bir şahindi. Yaşamak buğdayın savrulduğu, samanın uçuştuğu bir harmanın tozu içindeki bir testi suydu.

Çanlar Kimin İçin Çalıyor (Ernest Hemingway)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fotoğraf: Coşkun Aral

Bigün ölünce arkamdan şöyle söyleyecekler: **“Oldukça yetenekli, eli kalem tutar bir adamdı. Eğer polisten, savcıdan, mahkemelerden, arama-taramalardan, sorgudan soruşturmadan zaman bulabilseydi, belki yazmaya fırsat kazanıp iyi bir yazar olabilecekti.”**

Aziz Nesin, Hayatımı Düzene Koydum
11 Kasım 1948 / Markopaşa

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emrah Serbes

infilak parçaları XVII

Matematik öğretmeni Adil Çıracı'yı o sabah, cep telefonunun alarmı değil sağanak yağmurun uğultusu uyandırmıştı. Gözlerini tavana dikti, zemin kattaki evinin demir pencere korkuluklarına mermi gibi inen yağmur damlalarının tapırtısını dinledi bir süre. Telefonuna baktı, alarmın çalmasına on dakika vardı, yataktan çıkıp banyoya girdi, işedikten sonra elini yüzünü yıkadı. Havluyla kurulanırken fark etti, yüzünün sol elmacık kemiğinin üstünde mavi bir leke vardı. Çapı iki santim olan bir daireyi andırıyordu bu leke. Mürekkep lekesi zannetti önce, hep mavi pilot kalem kullanırdı. Aynaya biraz daha yaklaşıp işaret parmağıyla ovaladı lekeyi, sonra sabunladı, duruladı, tekrar ovaladı, leke yerli yerinde duruyordu. Yağmurun uğultusu sürüyordu, gök yerinden çatırdar gibi gürledi, telefonunun alarmı çalmaya başladı aynı anda.

Mutfakta hızla bir şeyler atıştırıp çantasını aldı, sokağa çıktığında siyah şemsiyesini açıp otobüs durağına yürüdü, okulun önünde indi. Günün ilk dersinde, tahtada trigonometri anlatırken arka sıralarda oturan geveze bir çocuk, "Hocam yüzünüze mürekkep bulaşmış," dedi. Gayriihtiyari tekrar ovaladı elmacık kemiğini, sonra tahtaya dönüp tanjant kotanjant hesaplarını anlatmayı sürdürdü.

İki ders arasındaki boşlukta öğretmenler odasında çay içerken edebiyat öğretmeni Cemil, "Ne oldu yahu?" dedi. "Bir kavgaya mı karıştın?"

"Yok canım," dedi ona. "Mavi bir leke. Bu sabah fark ettim."

İki sandalye ötede oturan yirmi yıllık tarih öğretmeni Şerif Bey, okuduğu gazeteden gözlerini ayırdı, burnunun üstündeki gözlüklerini tekrar gözüne yerleştirdikten sonra dikkatle baktı Adil Çıracı'ya, "Yaşlanıyoruz artık," dedi. Kendisiyle birlikte herkesin yaşlandığına kanaat getirmişti uzun zamandır, oysa Adil Çıracı daha otuz beş yaşındaydı.

Cemil, "Bir doktora göster istersen," dedi.

Adil Çıracı yüzündeki lekeye gösterilen ilgiden rahatsız olmuştu, "Gerek yok," dedi. "Geçer herhalde."

Günün son dersinde, öğrenciler tahtada yazılı problemi çözmeye çalışırken sıraların arasında dolaşıyordu, koridor tarafında oturan bir öğrenci, "Hocam gözünüzün altı," dedi. Öğrenciye şöyle bir baktıktan sonra duymamış gibi yaptı, elleri cebinde dolaşmaya devam etti.

Akşam okuldan çıktıktan sonra yakınlardaki bir çorbacıda ezogelin içti, yoğurt yedi. Bütün gün yağan yağmur yeni dinmişti, sokaklardaki yağmur kokusunu içine çekerek evine doğru yürümeye başladı, akşamları otobüs kullanmaz yürürdü, yarım saat sürüyordu evine yürümek. Hızla geçen bir taksi yolun kenarındaki su birikintisini üzerine sıçrattı, pantolonunun paçaları ıslandı, içinden küfretti.

Eve gittiğinde soyunup sıcak bir duş aldı. Duşakabinden çıktığında banyonun aynası buğulanmıştı. Saçlarını kuruladığı havluyla aynanın buğusunu sildi, o zaman fark etti, koltukaltının kenarında mavi bir leke daha vardı, bir hilâli andırıyordu leke. Yüzü asıldı, kara kara düşünmeye başladı, bu lekeler neyin nesiydi, bir hastalığı mı vardı yoksa? Bütün vücudunu inceledi, aynaya sırtını dönüp omzunun üzerinden baktı, başka bir lekeye rastlayamadı.

Salona geçip bornozuyla üçlü koltuğa oturdu, bir sigara yaktı. Mavi lekeler üstüne daha fazla düşünmemeye karar verdi, içinden alt tarafı iki leke dedi, dert etmeye değmez. Çok acil bir durum olmadıkça doktora gitmemek gibi bir huyu vardı, gereksiz yere ilaç da kullanmazdı, grip olduğunda bile nane limon içer, geçmesini beklerdi. Dışarıda bir arabanın alarmı ötmeye başladı. Uzaklardan silah seslerine benzer sesler geliyordu, belki de havai fişektir dedi içinden.

Facebook'a girdi, üç ay önce beraber olduğu bir kadın vardı, onun resimlerine baktı, sonra da "Yine buluşalım mı?" diye mesaj çekti. Beş dakika sonra "Ne zaman," diye bir cevap geldi. Tekrar cevap yazmadan biraz düşündü, "Bu gece," yazdı sonra. On beş dakika sonra "Bu gece müsait değilim, müsait olunca sana haber veririm," diye bir cevap geldi. "Peki," yazdı son mesajında. Televizyondaki bir tartışma programını seyretmeye başladı, sıkılıp başka bir kanaldaki filme geçti, film de pek sarmayınca televizyonu kapatıp yattı.

Rüyasında çok büyük ve renkli balıklar gördü. Balıklar iki metreden daha uzundu, kimisi mordu, kimisi kırmızı, kimisi yeşil, bir limanda, balıkçı restoranlarının önünde, denizin içinde yan yana duruyorlardı, pulları ışıl ışıl parlıyordu. O balıkların restoranlarda satılıp yenildiğini öğrendi, bunu biri mi söylemişti yoksa bir tabelada mı okumuştu bilemiyordu. Çok pahalıydı bu balıklar, tanesi üç dört bin lira arasında değişiyordu. Bu arada çevresinde gazetecileri gördü, meşhur birinin öldüğünü söylüyorlardı, onun haberini yapmak için gelmişlerdi oraya. Limanın ucunda iki adam gördü, denize inen rampa gibi bir yere ellerindeki kalın hortumlarla tazyikli su sıkıyorlardı, tazyikli suların arasında balıklar vardı, denize karışıyorlardı. Bunun ölen meşhur adam için yapılan bir tören olduğunu öğrendi, ama kimden, belli değildi. Telefonun alarmıyla uyandı. Yine yağmurlu bir sabahtı, perdeyi açtı, saçağın dibinde ıslak, sarı bir kedi vardı, gözlerini ona dikmişti.

Banyoya gidince ilk iş olarak aynaya baktı, sağ elmacık kemiğinin üstünde ve alnında yeni mavi lekeler gördü. İşedikten sonra soyunup bütün vücudunu tekrar kontrol etti, göğsünün ortasında da dikdörtgeni andıran mavi bir leke çıkmıştı. Mutfağa gidip sallama çay yaptı, bir dilim ekmekle peynir yedi. Sabahları huyu olmadığı hâlde bir sigara yaktı. Apartmanın gri avlusuna yağan yağmuru seyretti.

Şemsiyesini ve çantasını almadan çıktı evden, anayolun üstünde on beş dakika taksi bekledi, yağmur nedeniyle hiçbiri boş değildi, sonunda bir tanesi durdu. Yakınlardaki bir hastanenin ismini söyledi, adım adım ilerleyen trafikte yarım saat sonra vardılar hastaneye. Cildiyeden randevu aldı, herkes hastaneye gelmeden önce internetten randevu aldığı için iki saat bekledi.

Cildiye doktoru Adil Çıracı'nın bütün vücudunu inceledi, lekelerin üzerinde elini gezdirdi, sonra da giyinmesini istedi. Bu lekelerin birtakım hastalıkların habercisi olabileceğini söyledi. "Ne hastalığı," diye sordu Adil Çıracı. "Şu an bir şey söylemek için erken," dedi doktor. "Öncelikle kan testi yapmamız lazım. Ama mavi ve mor lekeler bir kalp hastalığının habercisidir genelde. Ailenizde kalp hastası var mı?"

"Yok," dedi.

"Sigara içiyor musunuz?"

"Akşamları bir iki tane."

"Ne olur ne olmaz diye sizi bir kardiyoloğa sevk ediyorum."

Kan testini yaptırdıktan sonra kardiyoloji servisine çıktı, orada da bir saat bekledi doktoru görene kadar. Kardiyolog kadındı, lekeleri inceledikten sonra bir makinenin yanındaki sedyeye uzanmasını istedi. Göğsüne bir sıvı sürdükten sonra elindeki aleti kalp civarında gezdirmeye başladı, bir yandan da makinenin ekranına bakıyordu.

Adil Çıracı gömleğini giydikten sonra doktor, "Şu an bir sorun gözükmüyor," dedi. "Ama ne olur ne olmaz diye bir de efor testi yapalım."

Efor testine öğleden sonra girdi, ardından tekrar kardiyoloğa göründü. "Kalbiniz sapasağlam," dedi doktor. "Ama ne olur ne olmaz diye sizi bir akciğer uzmanına sevk ediyorum. Çünkü bu lekeler KOAH belirtisi de olabilir."

Mesai bitmek üzere olduğu için akciğer randevusu ertesi güne kaldı. Cildiye uzmanının yazdığı kremi eczaneden alıp eve gitti. Duş aldıktan sonra bornozuyla üçlü koltuğa oturdu, lekelerin üstüne kremi sürdü. Ertesi gün tekrar hastaneye gitmek istemiyordu, belki de bu krem lekeleri geçirir, ben de kurtulurum böylece diye düşünüyordu. O gece rüya görmedi, görse bile sabah kapı ziliyle uyandığında hatırlamıyordu.

Kapıda postacı vardı, elinde bir mahkeme tebligatı tutuyordu, sulh ceza hâkimliğinden bir ifade çağrısıydı, savcılığa gelmesi isteniyordu. Zımbayla tutturulmuş tebligatı açmadan önce dikkatle inceledi, "Bir yanlışlık olacak," dedi. "Benim ismim Adil Çırak değil Adil Çıracı."

"Ama adres burası," dedi postacı. "Muhtemelen soyadınızı yanlış yazmışlar."

"Bu benim sorunum değil," dedi. "Kendi ismime olmayan bir tebligatı alamam."

"Peki," dedi postacı. Tebligatı vermeden gitti. Bu da neyin nesiydi şimdi diye düşündü Adil Çıracı. O güne kadar ne polisle ne de mahkemeyle herhangi bir derdi olmamıştı, etliye sütlüye karışmayan kendi hâlinde bir matematik öğretmeniydi. Bir yanlışlık olacak herhalde diye düşündü ama diğer yandan tebligatın içinde yazanları merak ediyordu. İsim yanlış da olsa neyle suçlanıyordu acaba.

Banyoya gitti, dünkü lekeler yerli yerinde duruyordu. Eşofman altını çıkarınca bacaklarında iki mavi leke daha olduğunu gördü. Tekrar hastanenin yolunu tuttu, akciğer uzmanıyla görüştükten sonra ciğerlerinin filmi çekildi, sonra bir alete var gücüyle üflemesi istendi, o testi de yaptı. Akciğer doktoru test sonuçlarını inceledikten sonra "Ciğerlerinizde hiçbir problem yok," dedi.

Tekrar cildiye doktoruna gitti, dün yaptırdığı kan testinin sonuçları gelmişti. "Kan değerleriniz normal," dedi doktor. "Kalbiniz sağlam. Ciğerlerinizde de bir sorun yok. Aslına bakarsanız sapasağlamsınız."

"Peki bu mavi lekeler?"

"Muhtemelen psikolojik. Bir psikiyatriste görünmenizi tavsiye ederim."

Sevk etmiyor, tavsiye ediyor diye düşündü Adil Çıracı. Hastanenin önüne çıktı, acil servisin önünde bekleyen ambulanslara, kapı girişindeki sedyelere, hastane bahçesinde dolaşan insanlara baktı. Kararsızdı.

"Bütün bunlar bir oyun," dedi içinden. "Benim rolümü kim yazdı acaba?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hastane yakınlarındaki bir kafeteryada çay içti, bir sigara yaktı. Sakatlara yardım için boyama kitabı satan birinden kitap aldı, on lira verdi. Edebiyat öğretmeni Cemil'i arayıp "Bildiğin bir psikiyatr var mı?" diye sordu. "Çok pahalı olmayan."

"Hayrola," dedi Cemil.

"Bir sürü test yaptılar ama bir şey çıkmadı. Lekeler için psikolojik olabilir diyorlar."

"Bizim hanımın gittiği bir psikiyatr vardı. Dur ondan sana bir randevu alayım o zaman."

"Mümkünse bugün olsun."

"Tamam."

Cemil randevuyu öğleden sonra üçe almıştı, kafeteryadan çıktı, sahile indi. Kış günü bomboş olan plajda denize doğru yürüdü. Deniz durgundu, maviden ziyade yeşile çalıyordu rengi, uzaklardan yük gemileri geçiyordu, küçük dalga kırıntıları dudak payı kadar izler bırakıyordu vurdukları yerde. Dalga kırıntılarının bittiği yerde duruyor, ayakkabılarını ıslatmamaya özen gösteriyordu. İnceden bir yağmur başladı, sonra uzaklarda bir şimşek çaktı, gök gürledi. Yağmur şiddetini arttırdığı hâlde sahilden ayrılamıyordu bir türlü, göğsünde bir ağırlık vardı, o güne kadar hiç hissetmediği tarifsiz bir kaygı bütün vücudunu yavaş yavaş sarıyordu, sanki şu durgun deniz, birazdan köpürecek ve onu yutacaktı.

Üçü beş gece psikiyatristin karşısında oturuyordu, kırk beş yaşlarında keçi sakallı bir adamdı, yaşını, mesleğini, evli olup olmadığını sordu önce. "Son zamanlarda sizi kaygılandıran bir şeyler oldu mu?" diye sordu sonra.

"Bu mavi lekeler," dedi Adil Çıracı. "Başka bir kaygım yok."

"Buna sık sık rastlıyoruz," dedi doktor. "Meselenin iki yüzü var, birincisi asıl kaygılarınız. İkincisi lekelerin ardından gelen kaygılar. Şimdi bizim esas meseleyi anlamamız lazım. Daha önce psikolojik yardım aldınız mı?"

Adil Çıracı iki parmağı şakağında biraz düşündükten sonra, "Evet," dedi. "Bundan yedi sene kadar önce bir psikiyatra gitmiştim."

"Neden?"

"Altı yıldır atamam yapılmıyordu, bu da beni bunalıma sokmuştu. Sınava tekrar hazırlanacak gücü kendimde bulamıyordum. Bir psikiyatra görün istersen dediler, ben de göründüm. Depresyon dedi, bir iki ilaç yazdı, onları içtim. Sonra sınava çalışmaya başladım. On beş gün sonraya tekrar randevu vermişti ama ona gitmedim. İlaçları içmeyi de kestim o ara."

"Şu anda da depresyondasınız."

"Olabilir. Bu hâlde okula nasıl gideceğimi düşünüyorum şu an ve içimden okula gitmek gelmiyor."

"Ama bu çözüm değil."

Yarım saat kadar daha konuştular. Doktor bir iki antidepresan yazdı ve hiçbir şey olmamış gibi işine gücüne devam etmesini, insanların bakışlarına aldırmamasını, ancak böyle iyileşebileceğini söyledi Adil Çıracı'ya.

Adil Çıracı eve gitti, doktorun verdiği ilaçları içti, kendini çok yorgun hissediyordu, erkenden yattı. Gecenin köründe silah sesleriyle uyandı, korkuyla çevresine baktı, rüyasında mı duymuştu bu sesleri yoksa dışarıdan mı geliyordu, ayırt edemedi. Bir helikopter sesi duydu sonra, git gide yaklaşıyordu, sanki helikopter evin üstüne konacakmış gibi arttı ses, sonra da yavaş yavaş azalmaya başlayıp bir süre sonra da kayboldu. Gecenin derin sessizliği çöktü yeniden yatak odasına. Kalkıp bir bardak su içmeyi düşündü ama çivilenmiş gibi yatıyordu yerinde. Göğsünde, gündüz deniz kenarındayken duyduğu kaygıyı hissetti yine ve o gece ilk defa ölümü düşündü. Gerçek manasıyla ölümü. Bir mezarın içinde duyumsadı kendini, üstünde toprak yığını, tepesinde bir taş, diğer ölülerle yan yana, soğuk gecelerde o mezarda ne yapacaktı ya da kar yağdığında, her taraf bembeyazken, ıssız bir mezarlıkta, ne yapacaktı? Farkında olmadan tekrar uykuya daldı, rüyasız, derin bir uykuydu bu.

Sabah kendiliğinden uyanıverdi, gözlerini açtığı anda telefonun alarmı da çalmaya başlamıştı. Aynaya hiç bakmadı o sabah, mutfağa gidip iki bardak su içti, doktorun verdiği ilaçları içti üstüne, içinden bir şey yemek gelmedi, çantasını ve şemsiyesini alıp çıktı. Otobüste en arkada gidiyordu, ayaktaydı, çevresindeki bakışlara aldırmıyordu. Rahat hissediyordu kendini, herhalde ilaçların etkisindendir diye düşündü.

Okul bahçesinde bir ağacın altında sigara yaktı derse girmeden evvel. Altı yıldır çalıştığı dört katlı okul binasına bakıyordu. "Bütün bunlar bir oyun," dedi içinden. "Benim rolümü kim yazdı acaba?"

Gülümseyerek girdi sınıfa, öğrencilerin yüzündeki şaşkınlığı fark etti ama önemsemedi. Çantasını masanın üstüne koyup tahta kalemini eline aldı. Son kaldığı yerden anlatmaya başladı dersi. O gün ders anlatmanın çok hoşuna gittiğini fark etti. Yazacaklarını tahtaya daha hızlı yazıyor, en ince noktasına kadar anlatmaya çalışıyordu trigonometrinin inceliklerini. Herkesin anlamasını istiyordu, biraz karışık görünse de hiç zor değildi aslında bu konu. Yüzünü tahtadan sınıfa döndüğü bir anda arka sıralarda oturan bir öğrencinin cep telefonu kamerasıyla kendisini çektiğini gördü. Hızla onun yanına yürüdü. Anlam veremediği bir öfke kaplamıştı içini, öğrencinin yanında durdu ve bir tokat attı. "Ne çektiysen sil," diye bağırdı sonra. Öğrenci telefonunu çıkarıp videoyu sildi.

Tekrar tahtaya döndüğünde sınıfın kapısı çaldı. Nöbetçi öğrenci kapıdaydı, "Müdür Bey sizi görmek istiyor hocam," dedi.

"Şimdi mi?"

"Evet, çok acilmiş."

"Peki," deyip çıktı. Bir kalp kırıklığı hissetti müdürün odasına yürürken. Dersin ortasında böyle çağrılmayı bir hakaret olarak algılamıştı. Kapıyı çok hafif vurup sertçe içeri girdi. "Buyurun müdür bey geldim," dedi. "Dersin ortasında niçin beni böyle çağırdınız ki?"

Müdür yerinden kalktı, gülümsemeye çalışıyordu ama donmuştu yüzündeki gülümseme. "Kusura bakmayın hocam," dedi müdür. "Lütfen buyurun oturun."

Müdür sıkıntıyla bakıyordu, bir sigara yaktı, paketi masanın üzerine koydu, bir iki nefes çektikten sonra "Kusura bakmayın alır mıydınız?" diyerek paketi Adil Çıracı'ya uzattı. O da bir sigara yaktı.

"Bir doktora göründünüz mü hocam?" diye sordu müdür.

"Evet, her tarafıma baktılar, hiçbir sorunun yok dediler, psikiyatriste göründüm, o da işine gücüne devam et, kafana takma dedi. Sonuçta birkaç leke, bugün yarın geçer."

"Birkaç leke mi?" diye inledi müdür, hayretten gözleri kısılmıştı. "Hocam şu an masmavisiniz," dedi.

Müdür sigarasını söndürüp yerinden kalktı, Adil Çıracı'nın koluna girerek onu camlı kütüphanenin yanındaki boy aynasına götürdü. Adil Çıracı aynada kendine baktı, bütün yüzü masmaviydi. Ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını sıyırdı, kolları da masmaviydi. Pantolonun paçalarını sıyırdı, baldırları da masmaviydi. Büsbütün soyunmak istiyordu ama buna imkân yoktu. Yarı baygın bir hâlde kendini müdürün karşısındaki koltuğa attı.

"İsterseniz tam teşekküllü bir hastaneye tekrar görünün," dedi müdür. "Bu süre zarfında sizi idari izinli sayalım."

Öğleden sonra edebiyat öğretmeni Cemil'in arabasıyla üniversite hastanesine gittiler. Birkaç doktor birden ilgilendi kendisiyle, doğru teşhisi koyup tedavinizi yapabilmek için sizi hastaneye yatırmalıyız deyip bir odaya çıkardılar. Biraz zorla da olsa hastaneye yatırdılar Adil Çıracı'yı. Hastanede yattığı günler boyunca bütün uzman doktorlar inceledi onun durumunu, yüzlerce test yaptılar, onlarca ilaç denediler üstünde, hatta yurt dışından gelen bir profesör de bir hafta boyunca sadece onunla uğraştı. Bir buçuk ay olmuştu hastaneye yatalı, bir sabah başhekimin onu görmek istediğini söylediler, başhekimin odasına gitti.

Başhekim altmış yaşlarında kır saçlı bir adamdı, "Adil Bey," dedi. "Biliyorum bunu söylemem sizi şaşırtacak ama siz hasta değilsiniz. Hatta sapasağlamsınız. Sadece renginiz mavi. Bu durumu böyle kabul etmek zorundasınız, siz mavi bir adamsınız. Biliyorum, zor bir durum. Keşke benim de herkes gibi bir hastalığım olsaydı da iyileşmeye çalışsaydım diyebilirsiniz içinizden. İnsanı en çok korkutan şey hasta olmak değildir aslında, farklı olmaktır. Ama korkmayın, kendinizi böyle kabul edin. Yapılacak bir şey yok. Sizi taburcu edeceğiz, böyle yaşamaya alışacaksınız."

Edebiyat öğretmeni Cemil'in yardımıyla hastane odasından eşyalarını topladı, sonra onun arabasıyla eve doğru yola çıktılar. Bir kırmızı ışıkta durduklarında "Kötü bir haberim var," dedi Cemil. "Seni açığa aldılar."

"Bunu bekliyordum," dedi.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

Adil Çıracı derin bir iç çekti, "Sence neden ben?" dedi.

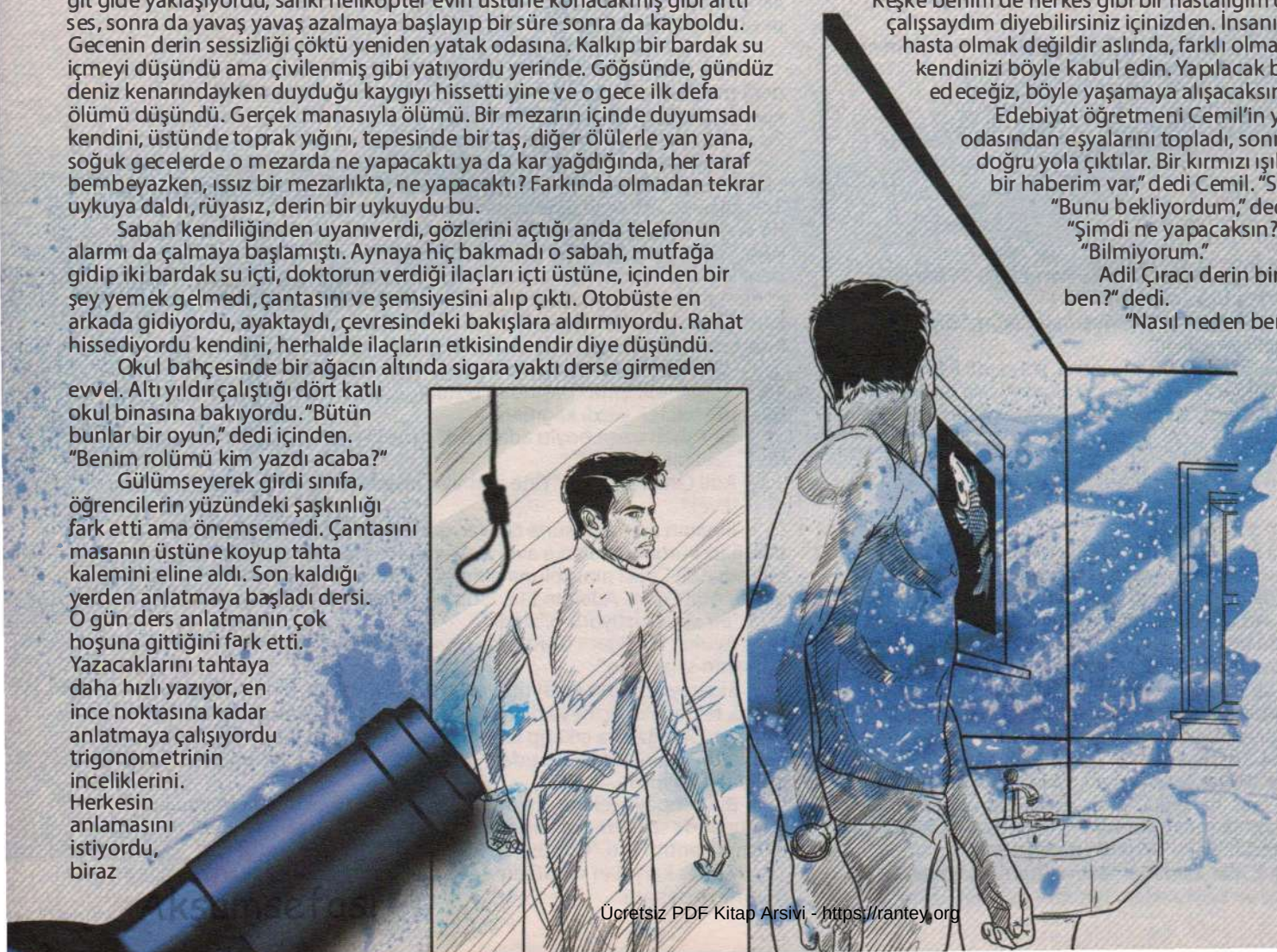
"Nasıl neden ben?"

"Herkes normal hayatını sürdürürken ben niye mavi oldum?"

Cemil de derin bir iç çekti, "Bilmiyorum," dedi. "İstersen kaplıcalara git bir süre. Sonuçta şifalı sular. Hem temiz hava da alırsın. Nasıl giderim diye düşünme, benim arabayı al, bir hafta on gün, istediğin kadar kal."

"Olabilir," dedi.

Evine girdi, demir korkuluklu pencerenin yanına bir sandalye çekip oturdu. Yağmur çiseliyordu, gri apartman sahanlığındaki su birikintilerine baktı. İçinde bir boşluk

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vardı, somut bir şekilde hissediyordu o boşluğu, sanki içi oyulmuş da yerine karanlık üflenmişti. Orada ne kadar oturduğunu hatırlamıyordu, hava kararmıştı, gözlerini sabit bir noktaya dikmiş hâlâ dışarı bakıyordu. Kapı zilinin çaldığını duydu ama yerinden kıpırdamadı bir süre. Kapı yumruklanmaya başlamıştı, dışarıdan, "Aç kapıyı aç," diye bir ses duydu.

Kapıyı açtı, karşısında iki adam vardı, birbirleriyle tezat oluşturur gibi biri çok uzun boyluydu diğeri de kısa. Yüzlerinde sert bir ifade vardı.

"Buyurun kimsiniz?" dedi.

Cevap vermedi adamlar, Adil Çıracı'yı bir kenara itip içeri girdiler. Evin içinde dolaşmaya başladılar. Ev bir oda bir salondu. Adil Çıracı arkalarından şaşkınca bakıyordu. Adamlardan uzun boylusu pencere önündeki sandalyeyi alıp üçlü koltuğun karşısına koydu. Kısa boylusu üçlü koltuğa oturmuştu, "Gel şöyle otur," diyerek sandalyeyi gösterdi Adil Çıracı'ya.

"Siz kimsiniz?" diye sordu tekrar.

Uzun boylu adam Adil Çıracı'nın yanına gelip cebinden çıkardığı bir kimliği hızla açıp kapadı. Sonra Adil Çıracı'nın koluna girerek onu sandalyeye oturttu, kendisi de koltuğa geçti. Kısa boylu adam bacak bacak üstüne atmıştı.

"Bu evin kirası ne kadar?" diye sordu.

"900 lira."

"Bekâr mısın?"

"Evet."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz beş."

"Niye evlenmedin?"

"Ne oluyor burada," diye bağırdı Adil Çıracı. "Niçin soruyorsunuz bunları."

Uzun boylu adam birden yerinden kalktı, elini ceketinin arkasına atarak belindeki silahı gösterdi. "Sorulana cevap ver," diye bağırdı. Sonra tokat atacakmış gibi yaptı.

"Facebook'ta yazıştığın kadın kim?" diye sordu kısa boylu.

"Bir arkadaşım."

"Nereden arkadaşın?"

Adil Çıracı önüne baktı.

"Nereden arkadaşın dedim. Nerede tanıştınız?"

"Facebook'ta. Bir kere görüştük zaten."

"Bir kere..." deyip iç çekti kısa boylu adam. "İyi miydi bari?"

Uzun boylu adam kalktı, mutfak tarafına geçip buzdolabını karıştırmaya başladı, iki maden suyu alıp geldi, birini kısa boylu adama verdi.

"İçkiyle aran nasıl?" diye sordu kısa boylu adam.

"Bazen içerim. Bir iki bira, bir iki tek."

"Nerede? Evde mi?"

"Yok, evde içmem. Okuldan arkadaşlarla bazen çıkarız, içkiyle aram pek yok benim."

"Kaplıcalardan ne zaman döndün?"

"Kaplıcalara gitmedim ki?"

Elindeki sodayı Adil Çıracı'ya doğru sallayıp onu ıslattı kısa boylu adam. "Yalanlara başladık," dedi.

Elinin tersiyle yüzünü sildi Adil Çıracı, "Gitmeyi düşünüyordum ama daha gitmedim," dedi. "Bugün hastaneden çıktım."

"Hastanedeki o yabancı doktor kimdi?"

"Doktor Kai. Almanya'dan gelmiş."

"Almanya'dan gelmiş... Hımm... Sırf seni görmek için mi gelmiş?"

"Bilmiyorum."

"Okuldaki öğrenciye niye tokat attın?"

"Videoya çekiyordu beni."

"Niye?"

"Bilmiyorum."

Sodayı tekrar Adil Çıracı'ya doğru savurdu kısa boylu. "Yalanlara devam ediyoruz," dedi. "Annen baban sağ mı?"

Adil Çıracı ayağa kalkıp "Daha fazla konuşmayacağım," diye bağırdı. "Buraya niye geldiğinizi açıklayın önce."

Uzun boylu adam Adil Çıracı'ya bir tokat attı, sonra da karnına diz geçirdi. Ensesinden tutup kaldırdı, arka arkaya tokatlamaya başladı.

"Yeter," dedi kısa boylu adam. "Kaplıcalarda tünele girdin mi?" diye sordu sonra.

"Ne tüneli?"

"Göz ve mide sularının olduğu tünel."

"Hayır."

"Orada mavi bir çocuk gördün mü?"

"Hayır. Ben kaplıcalara falan gitmedim. Söyledim bunu."

Kısa boylu adam başıyla bir işaret yaptı, uzun boylusu Adil Çıracı'nın bileklerine kelepçe taktı. Kollarına girip çıkardılar evden, kapının önünde siyah bir araba bekliyordu. Adil Çıracı'yı arka koltuğun ortasına oturttular, iki adam da kapı kenarlarına oturdu.

Üç katlı mavi bir binanın önünde durdu araba, içeri girdiler, zeminin iki kat altına indiler, orada bir hücreye koydular Adil Çıracı'yı. Karanlık hücrede tahta bir yataktan başka bir şey yoktu. Orada hiç kimseyi görmeden üç gün kaldı. Dördüncü gün uzun boylu adam geldi, hücrenin kapısını açtı, "Gel," dedi. "Boş boş oturma, bir işe yara."

Binanın arka avlusuna çıktılar, uzun boylu adam eline bir su hortumuyla fırça verdi, "Şu arabaları yıka," dedi. Adil Çıracı arka avludaki dört arabayı yıkadı, araba camlarından yansıyan yüzüne baktı, hâlâ maviydi, tekrar hücreye döndü. Bir daha gelen giden olmadı, orada kaç gün kaldığını unutacak kadar kaldı, zaman mefhumu kaybolmuştu gözünde. Bir gece kısa ve uzun boylu adam beraber geldiler. Uzun boylu tekrar kelepçeledi Adil Çıracı'yı. Binadan çıktılar. Dışarıdaki havayı ciğerlerine çekti, içine inceden bir sevinç doldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Cevap vermediler. Arabaya bindiler. Bir saatlik bir yolculuğun ardından iki yanı ağaçlıklı bir yola girdi araba. Tek katlı ama geniş, taş bir binanın önünde durdular. Binadan içeri girdiler. İçerisi insan doluydu, uzun koridor boyunca yürüdüler. Adil Çıracı insanların yüzüne bakıyordu ama kimse dönüp ona bakmıyordu. Bu da hoşuna gitti Adil Çıracı'nın, mavi olmasına kimsenin aldırış etmediği bir yerde bulunuyordu.

Bir odaya soktular Adil Çıracı'yı, pencerede demir parmaklıklar vardı. Beş dakika sonra odaya siyah takım elbiseli, şişman bir adam girdi, karşısına oturdu, "Ben senin avukatınım," dedi.

"Neresi burası?"

"Mahkeme."

"Neyle suçlanıyorum ben?"

Avukat işaret parmağını yanağına koydu, "Bilmiyorum," dedi. "Henüz açıklamadılar. Ama ağır bir suç olduğu kesin. Yoksa bu özel mahkemeye getirilmezdin."

Kapı sertçe çalınıp açıldı, uzun boylu adam "Tamam," dedi. "Gelebilirsiniz."

Koridor boyunca yürüyüp basık tavanlı küçücük bir odaya girdiler, Adil Çıracı oranın mahkeme salonu olduğunu anlayamadı. Hâkim kürsüsünün önünde durdu, hâkim yüksek bir sandalyede oturmasa burun buruna geleceklerdi. Mahkeme kâtibi hâkimin hemen yanındaydı, oturacak yer olmadığından ayakta yazıyordu. Avukatla Adil Çıracı omuz omuza durmuşlardı. Uzun boylu ve kısa boylu adam kapıyı kapatıp içeri girdiklerinde odada adım atacak yer kalmamıştı.

Hâkim otuz beş kırk yaşlarındaydı, gözleri buz mavisiydi, favorilerinde tek tük beyaz teller vardı. Önündeki dosya yığınından başını ayırıp Adil Çıracı'ya baktı, bezgin yüzü birden canlandı, gözlerinde merhametle karışık bir nefret ifadesi vardı.

"Niçin böyle bir şey yaptın?" diye sordu Adil Çıracı'ya.

Adil Çıracı bir an bocaladı, "Ne yaptım?" diye sordu.

"Suçun cinayet."

"Cinayet mi?" diye sakince sordu Adil Çıracı. "Ben kimseyi öldürmedim, öyle bir şey yapmadım."

Hâkim avukata baktı, avukat öksürerek sesini temizledi, "Sayın Hâkim," dedi. "Savunma makamı olarak maktulün kim olduğunu, nerede ve nasıl öldürüldüğünü ve ilgili kanıtları incelemek istiyoruz."

"Gizlilik gerekçesiyle bu mümkün değil," dedi Hâkim. Sonra Adil Çıracı'ya dönerek, "Söylemek istediğin son bir şey var mı?" diye sordu.

"Yemin ederim ben kimseyi öldürmedim," dedi Adil Çıracı. "Bakın, beni dinleyin lütfen. Eve bir gün postacı bir mahkeme tebligatı getirmişti, üstünde Adil Çırak yazıyordu, isim karışıklığı olduğu gerekçesiyle tebligatı almadım. Beni başka biriyle karıştırıyor olabilirsiniz."

Hâkim önündeki dosyayı tekrar incelemeye başladı, "Hayır," dedi. "Bir karışıklık yok. Sanık Adil Çıracı." Dosyayı kapadı, "Karar için ara veriyoruz," dedi sonra. Odadan çıktılar. Beş dakika sonra odanın kapısı açıldı.

"Sanık Adil Çıracı'nın idamına karar verildi," dedi hâkim.

Adil Çıracı avukata baktı, avukat önüne bakıyordu. "Çıkabilirsiniz," dedi mahkeme kâtibi. Uzun boylu ve kısa boylu adam Adil Çıracı'nın koluna girdi, mahkeme binasının koridorunda yürümeye başladılar, Adil Çıracı dönüp tekrar avukata bakmaya çalışıyordu ama onu göremedi.

Arabaya bindiler, on beş dakikalık bir yolculuğun ardından tek katlı başka bir taş binanın önünde durdular. Adil Çıracı'yı başka bir hücreye koydular, bu hücrede diğerinden farklı olarak tahta yatağın üstünde bir döşek ve battaniye vardı. O hücrede ne kadar kaldığını unutacak kadar kaldı yine, belki bir yanlışlık olmuştur diye düşünüyordu bazen, beni idam etmezler herhalde. Şişman bir gardiyan vardı, ara sıra onunla sohbet ediyordu yemekler dağıtılırken. Daha çok gardiyan konuşuyordu, karısıyla ve çocuklarıyla alakalı sorunlarından, geçim sıkıntısından falan bahsediyordu. Bir gün ona "Bana kâğıt kalem bulabilir misin?" diye sordu.

"Yasak ama denerim," dedi gardiyan. Ertesi gün bir kalemle on sayfa kâğıt verdi. Adil Çıracı başından bütün geçenleri yazabileceği en küçük harflerle tek tek yazdı kâğıtlara.

Bir sabah uzun boylu adam Adil Çıracı'yı uyandırdı, "Boş boş oturma," dedi. "Gel bir işe yara."

Adil Çıracı sevindi, "Yine arabalar mı yıkanacak?" diye sordu.

"Evet."

Binanın arka avlusuna çıktılar, güneşli, pırıl pırıl bir gündü. Bir darağacı kurulmuştu arka avluya. Darağacını görünce dizleri titremeye başladı Adil Çıracı'nın, koluna girip götürdüler. Avukatını tekrar o zaman gördü Adil Çıracı. Adamın biri, "Son bir isteğin var mı?" diye sordu.

"Bir sigara istiyorum," dedi.

Avukat bir sigara uzattı Adil Çıracı'ya, yaktı. "Üzgünüm," dedi. "Çok uğraştım senin için."

Sigarayı içerken elleri titriyordu Adil Çıracı'nın, bir ara sigara yere düştü, tekrar aldı, içmeye devam etti. İki kişi tekrar koluna girince attı sigarayı. Darağacına çıkarıp ilmeği boynuna geçirdiler, kuş cıvıltıları geliyordu yakınlardan, karşıdan vuran güneş Adil Çıracı'nın mavi yüzünde pul pul parlıyordu.

Biri sehpaya tekme attı, Adil Çıracı birden öne düştü, boynu kırıldı, ipin ucunda sallanmaya başladı. Bir dakika kadar beklediler, sonra doktor nabzını kontrol etti, "Ölmüş," dedi.

Güneş karşıdan vururken Adil Çıracı'nın mavi yüzü tekrar eski rengine dönmeye başladı.

İnsanı en çok korkutan şey hasta olmak değildir aslında, farklı olmaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GELDİ YİNE SINAVLAR, ÖĞRENCİ EVİNDE SON GECE TELAŞLAR...

BEYLER, YİNE FOTOKOPİCİYİ ZENGİN ETMİŞSİNİZ. NE KADAR ÇOK NOT VAR, BUNLARIN HEPSİNİ KİM OKUYACAK?

ABİ ZATEN OKULA FOTOKOPİCİ AÇSAK, HİÇ OKUMAMIZA GEREK YOK. NEFİS PARA KAZANIYOR ADAMLAR. BİZ BOŞA OKUYORUZ VALLA...

BENCE SADECE GEÇEN YILLARIN SORULARINA ÇALIŞALIM, BU KADAR NOTU BİR GECEDE OKUYAMAYIZ..

BEN KAHVEMİ İÇTİM, GECEYE TAMAMEN HAZIRIM. GEREKİRSE,,,

HAYDAA! KİM BU SAATTE? GÜRÜLTÜ DE YAPMIYORUZ, HUYSUZ NERİMAN TEYZE DEĞİLDİR UMARIM...

GİT AÇ ABİ KAPIYI, YİNE DENSİZİN TEKİ GELMİŞTİR. BARKOD SİSTEMİNE GEÇELİM, HER ELİNİ KOLUNU SALLAYAN GELMESİN DEMİŞTİM BEN SİZE...

TAK TAK

OOOO EFE? NAPTINIZ ABİ? BEN DE SİZİN PARAYI GETİREYİM DEDİM. BORCUM BORÇTUR EVELLALLAH...

HOŞGELDİN BİRADER, HOŞGELDİN DE... YETER ARTIK, BEN İTİRAF EDİYORUM. KİMSİN , NECİSİN ABİ? TANIMIYORUM BEN SENİ.

AHAHHAA EFE YA. OLM SINAV ZAMANI SENİN KAFA GİDİYOR. İYİ DEĞİL BUNLAR. BAK BİRAZDAN SIÇTIN MAVİSİ GELECEK; BARI CALCULUS'U VER BU SENE... HADİ AL ŞU PARAYI. BEN KAÇTIM, KOLAY GELSİN AHAHA...

KİMMİŞ ABİ GELEN?

VALLA BİZİM GİZEMLİ ÇOCUK GELDİ, PARA VERDİ, GİTTİ. SİMGE, SEN BU ÇOCUĞU TANIMADIĞINA EMİN MİSİN?

NE ALAKASI VAR EFE? TANIYOR OLABİLECEĞİM KİŞİLER LİSTESİNDE YOK KENDİSİ. HAYAL KAHRAMANI GİBİ BİR ŞEY HERİF..

NEYSE ABİ BOŞVER, KİMSE KİM. HADİ GEÇ OTUR ÇALIŞALIM...

YOK YAA, BENİM ÇOK UYKUM GELDİ. SAATİ KURUP SABAH 7'DE KALKIP ÇALIŞICAM...

EFE HAYATINDA HİÇ SAAT KURUP ERKENDEN ÇALIŞABİLDİN Mİ? BU BİR PALAVRA, KOCA BİR YALAN. ÜTOPYA, HAYAL. BIRAK KENDİNİ KANDIRMAYI...

OLM GEL HADİ, GEÇMİŞ YILLARIN SORULARIINA ÇALIŞSAN YETER. KAÇINCI SINIF OLDUN, HALA 18 YAŞINDA ÇOCUKLARLA CALCULUS SINAVINA GİRİYORSUN. BEN UTANIYORUM ARTIK VALLA..

KEŞKE ŞU İSTEĞİ, AZİMİ YUMURTA KAPIYA DAYANMADAN DA GÖSTEREBİLSELER...

BİRKAÇ SAAT SONRA: MERHABA SIÇTIN MAVİSİ...

ABİ TAMAM, YETER. BİRAZ UYUYALIM, SABAH DA SINAVDAN ÖNCE BİRBİRİMİZE ANLATIRIZ. İYİCE PEKİŞİR.

BENİM BİLDİKLERİM DE KARMAN ÇORMAN OLDU SANKİ, BİR DAHA DA PEKİŞECEKLERİNİ HİÇ ZANNETMİYORUM...

SİZ YATIN VALLA. BEN EĞER UYURSAM, HAYATTA KALKAMAM.

NESCAFÉ

O ZAMAN SABAH KAHVALTI HAZIRLAYIP, ÖYLE UYANDIRIRSIN BİZİ SİMGE'CİM.

EVET, Bİ DE MENEMEN YAPARSAN ŞAHANE OLUR. TABİİ Kİ SOĞANSIZ OLSUN.

ABİ SOĞANLI, SOĞANSIZ... YETER YA. BEN HER TÜRLÜ MENEMENİ SEVİYORUM ZATEN...

ÜÇÜNÜZ BİR ARADA NE KADAR ŞİRİNSİNİZ ÖYLE. AMA KÖTÜ Bİ HABERİM VAR, ŞU AN BUZDOLABINDA SADECE YARIM LİMON, YARIM DOMATES VE MAYONEZ-KETÇAP VAR...

Bu bir ilandır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kemal Tahir vs. Yaşar Kemal

Kemal Tahir gerçek

Kemal Tahir düşünce

Kemal Tahir ferman padişahın

Kemal Tahir toplumbilim

Kemal Tahir çevirmen

Kemal Tahir dedektif romanları

Kemal Tahir dille hükmeder

Kemal Tahir gerçeğin büyüsü

Kemal Tahir eşkıya: eşkıya

Kemal Tahir tarihî

Kemal Tahir mayk hammer

Kemal Tahir mektepli

Kemal Tahir bilimsel köy romanı

Kemal Tahir yayla

Kemal Tahir mütefekkirâne

Kemal Tahir söğüt

Yaşar Kemal gerçeküstü

Yaşar Kemal düş

Yaşar Kemal dağlar bizim

Yaşar Kemal halkbilim

Yaşar Kemal söyleşmen

Yaşar Kemal çocuk hikayeleri

Yaşar Kemal dile hükmeder

Yaşar Kemal büyünün gerçeği

Yaşar Kemal eşkıya: kahraman

Yaşar Kemal epik

Yaşar Kemal ince memed

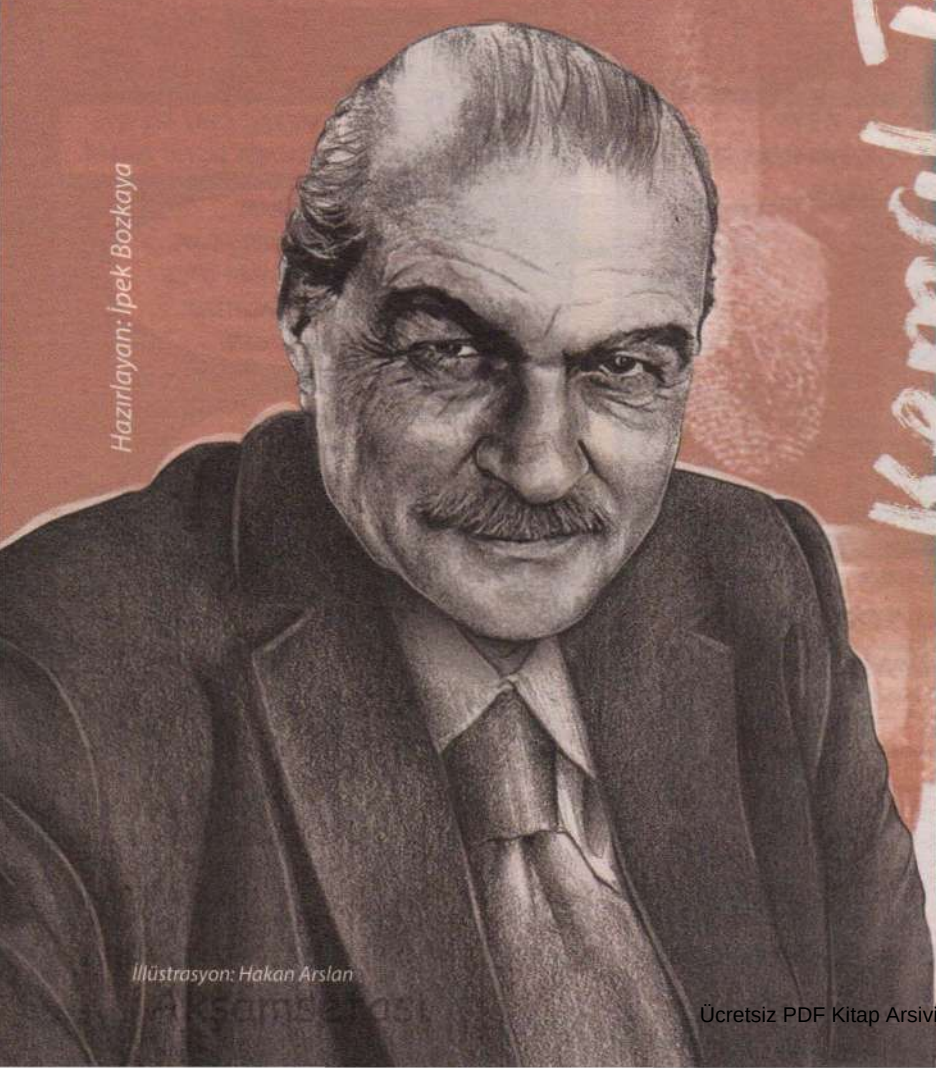
Yaşar Kemal alaylı

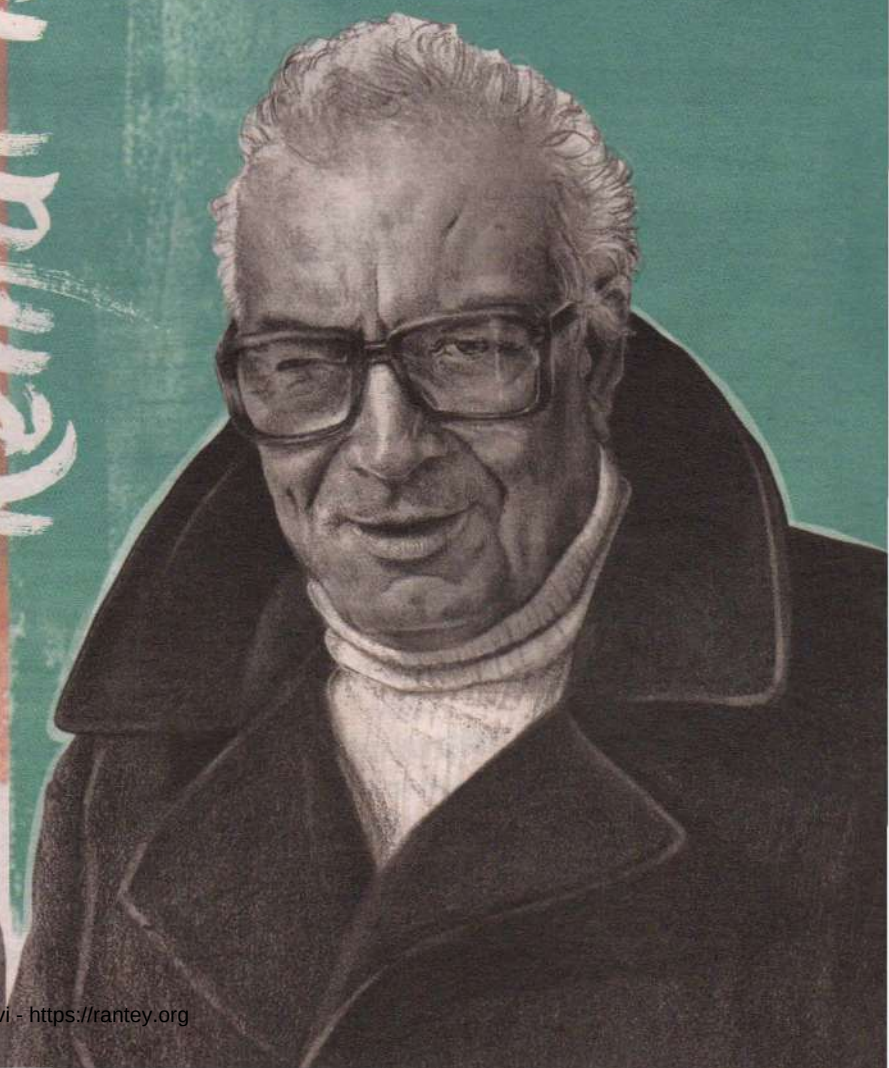
Yaşar Kemal destansı köy romanı

Yaşar Kemal dağ

Yaşar Kemal şairâne

Yaşar Kemal çınar

Hazırlayan: İpek Bozkaya

İllüstrasyon: Hakan Arslan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlber Ortaylı

yılbaşı gecesi eğlenmek zorunda değilsiniz!

Yılbaşı bizde insanların kendilerini adeta aklını yitirmişçesine eğlenmek zorunda hissettiği "kutsal" bir gün haline dönüştü. Çoğu zaman "kutlama" çığırından çıkıyor. Böyle bir yılbaşı kutlama geleneği yok.

Yeni yılı kutlamak Batı dünyasına has bir eğlencedir ama sadece eğlencedir çünkü takvim değişimi olan, 31 Aralık'ı 1 Ocak'a bağlayan gece (San Sylvestre Gecesi diye bilinir) özgün bir kutlamaya sahne olmaz. İnsanlar yıl değişimini kutlarlar. Bu kutlamanın önemli bir hadise olduğunu söylemek ise mümkün değildir. Eğlencenin belirli bir dini ritüeli yoktur. Kitleler istediği yerde istediği gibi yiyip içerler ve hava çok berbat değilse sokaktan toplanmazlar.

Ailenin bir araya geldiği, belirli âdetlerin uygulandığı ve muhteşem dini ayinlerin yapıldığı vakit 24 Aralık gecesidir. Kilise o gün Hazreti İsa'nın Bettlehem'de insanlığı kurtarmak için bu dünyaya gönderildiğine inanır. "Kelam et oldu" yani "Tanrı'nın hikmeti ve cevheri ete kemiğe büründü, geldi" gibi bir anlam taşır. Arapça İncil'e göre "Vuled lekum el yevme muhlise", "Kurtarıcı bugün size doğdu", yahut "Bugün size doğan kurtarıcınızdır, halaskârdır."

Noel'i mutlaka ailece kutlayan insanlar hemen ertesi gün kendi havasına dağılır. Kimi evine kapanır, kimi sayfiyeye kaçar, turistik seferler artar. Tıpkı muayyen bir bayramın ilk gününde yuvasında bulunmak için koşan, sonra başka yere kaçan İslam dünyasının mensupları gibi.

1 Ocak'ın yeni yılbaşı olması Hıristiyanlığın ilk asırlarına ait bir olay değildir. Üstelik Hıristiyanlık tutunduktan, hatta İmparator Konstantin tarafından resmen kabul edildikten ve Theodosius tarafından resmen devlet dini yapıldıktan sonra bile takvimin başlangıcı Roma şehrinin kuruluşu (Ab urbe condite MÖ 753) idi. 5'inci asır sonunda Hazreti İsa'nın doğum tarihini takvim başlangıcı yapanlar, üstelik de pek kesin olamayan bir tarihi milat olarak tespit edenler, Roma kilisesine kuzeyden gelip dahil olan rahiplerdi. İskitli diye biliniyorlardı; bunlardan biri Dionysius Exiguus 500'lü yıllarda takvimi İsa'nın doğumuna göre yeniden düzenledi. Ve Anno Domini (AD) diye başlattı. Akdeniz dünyasının milletleri eski uygulamalarından kolay vazgeçmezler, çünkü vazgeçilecek âdetler değillerdir.

Türkiye'de Noel ve yılbaşı eğlencesi İstanbul'da Beyoğlu ve mücavir semtlere, tabii ki imparatorluk taşrasında da Hıristiyanların kalabalık olduğu kasaba ve taşralara aitti. Yılbaşı bizim hayatımıza geç girdi. Yılın ilk günü olarak resmen tatil olsa da böyle bir resmi balo veya resmi kabul söz konusu değildir. Balo hayatımıza cumhuriyetle girmedi ama cumhuriyetten önceki balolar, balo benzeriydi. Tanzimat döneminde Fransız sefaretine davet edilen devlet adamlarımız, madamlarıyla hoplayan süferayı hiç de "ciddi adamlar" olarak görmediler. Tabii İran sefaret erkânı ve Bâb-ı Âli bürokrasisi böyle yerlere eşsiz giderdi. Dışarı tayin edilen sefirlerimiz ise refikaları olmadan ilgili başkente sefer ederdi. Musurus Paşa ve gayrimüslim sefirler bu kuralın istisnasıydı.

Birçok yönüyle Türk hayatını değiştiren İttihatçılar bu alanda da sessiz bir giriş yaptılar. Talat, Enver ve Cemal Paşalar ve diğer erkan balonun açılışını refikalarıyla yaparlardı. Sonra ne mi olurdu, eşlerin dansa davet edilmesini önlemek ve dost sefirlerin eşlerini dansa kaldırmaktan kurtulmak için rical hanımları tek tek davetli sefireleri gezer, hal hatır sorarlardı. Böylece sohbetle bir müddet daha süren balo, erkenden dağılırdı.

Bizim hayatımıza yılbaşı kutlaması doğrudan doğruya takvim değişikliğiyle girmiştir. Miladi takvime geçtiğimiz 1920'lerin sonundan itibaren yeni yıl kutlanmaya başlanır olmuştur. Önce büyük şehirlerde belirli bir zümreye ait kutlamaydı. Yavaş yavaş alt sınıflara yayıldı. Büyük şehrin kozmopolit bölgelerinde yılbaşı eğlencesi umumi kabul gördü ve yayıldı. Şurası bir gerçek; ne yapılacağını ve nasıl eğlenileceğini de kimse pek bilemedi. Batılı hayat tarzının ve eğlencenin bir gelişme programı olarak benimsendiği yıllarda muhtelif kulüplerin ve cemiyetlerin tertiplediği balolar; yavaş yavaş içkili ve alaturka musikili gece eğlencelerine dönüştü. Eskinin tangolu ve düetli eğlenceleri bugün halay çekmeye kadar varmıştır.

Türk halkının her kesimi eğlence içindedir. Uzun tuvaletlerin çarşılara kadar satıldığı bir memleket haline geldik. Bir kültürel kalıbın yayılması basit bir iş değil. O kalıbı benimseyenlerin sayısı arttıkça niteliği değişiyor ve yılbaşı eğlencesi sokağa doğru taştıkça insanlar ya evlerinde eğleniyor ya da şehirden kaçıyor. **Şurası bir gerçek: Halkımız daha bir asır önce kendine ait olmayan bir eğlenceyi hakkıyla nezahat ve zarafetle sürdürmeyi bilemiyor.**

Yılbaşı bizde insanların kendilerini adeta aklını yitirmişçesine eğlenmek zorunda hissettiği "kutsal" bir gün haline dönüştü. Çoğu zaman "kutlama" çığırından çıkıyor. Kimine göre yılbaşı kutlamak içebildiğin kadar içip sarhoş olmak, kimine göre ise kendini sokaklara atıp "çılgın kalabalıklar" yaratmak. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir yılbaşı kutlama biçimi yok. Bu bir şaşkınlık, bir oturmamışlıktır. Sevgili okuyucularımıza tavsiyem şudur: Aman ne olur o gece dışarı çıkmayın. Ille bir kutlama yapacaksanız evinizde kutlayın.

Aksinsel Ası Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Audi Teknoloji ile bir adım önde

#IQ?
#EQ?
#Untaggable

Yeni Audi Q2

Her şeyi bir kalıba sokmak zorunda mıyız? Bir otomobil hem spor hem SUV olamaz mı?
Hem hızlı hem konforlu? Hem güçlü hem gösterişli? Yeni Audi Q2. Herhangi biri değil. Hepsi.

Hemen benitagle.com'a gelin, Audi Q2 kazanma şansı yakalayın.

Audi Q2'nin ortalama CO_2 emisyonu 109-117 g/km, ortalama yakıt tüketimi 4,1-5,1 l/100km değerleri arasındadır.

Trafik Hayattır | Doğus Otomotiv Audi info 444 28 34 | audi.com.tr | facebook.com/Auditurkiye

Audi'nin tercihi Castrol

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sema Kaygusuz

evet, karanlık birikiyor

Az sonra size bir kitaptan söz edeceğim. ***Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor***, Hüseyin Kıran'ın son romanı. Ama önce hatırlatmam gereken birkaç konu var. Bu kitabın yayımlandığı, okunup incelendiği şu günlerde, kitabı ilk eline almış olması gereken Turhan Günay cezaevinde. Kitabı, insanlığımızın soyut hallerini nesnel birer kütüphaneye, entelektüel belleğe ekleyecek olan, kitabı okura tanıtan, güncelin içine yerleştiren, ötekine açıklayan, ileten kişi şu an yaşantının dışında, arkadaşlarıyla birlikte dünyadan yalıtık bekletiliyor. Üretilmiş bir suçla kara çalınmış, karşılığı olmayan bir cezayı çekiyor. Necmiye Alpay ve Aslı Erdoğan gibi.

Onlardan başka nice vekil, belediye başkanı ve gazetecinin, insan hakları avukatlarının, barışçıların, muhaliflerin, kurgusal iddianamelerle rehin alındığı şu günlerde insan ister istemez, sahipsiz kalan kütüphaneleri düşünüyor. Ben Necmiye Alpay'ın, Turhan Günay'ın yüzünü fonda kitaplar varken hatırlıyorum hep. Aslı Erdoğan'ın adı sadece kendisini değil Kırmızı Pelerinli Kent'in Adam Yayınları'ndan çıkan kızıl-kahve tonlu çarpıcı kapağını da çağrıştırıyor. Necmiye Alpay'ı tutuklayanların, Aslı Erdoğan'ın sabaha karşı evini basanların, Turhan Günay'ı sorgulayanların, onları yargılayanların asla anlayamayacağı, büyük olasılıkla hiç bilmediği, hiç tanımadığı bu insanların başka bir dünyada yaşıyor olduklarıdır. En hazin olan budur. Necmiye Alpay "Bunlar Voltaire davalarıdır," dediğinde mahkemeye değil kadim bir kütüphaneden geniş zamana, kendi çoğul Türkçesiyle öbürüne yabancı bir cümle kurduğunun farkındadır.

Hüseyin Kıran'ın son romanına gelince. ***Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor***, devletle kulu arasındaki yayı sonuna kadar germiş bir anlatı. Bu yayın bir ucunda firavunî haşmetiyle devlet, öbür ucunda gittiği yöreye devletin yıldırıcı tahakküm gücünü götüren bir elçi duruyor. Okuru kimi zaman içine çekip kimi zaman geri püskürten özerk bir dille, neredeyse anti-anlatı diyebileceğimiz yapısal bir dirençle ilerleyen bu küçük roman, içinde bulunduğumuz politik ve insani kriz yıllarına kinaye sanat yapıtı olarak güncelden kopmayı başarıyor.

Yapıt güncelden kopar, evet. Edimi ve meselesiyle onun zorunlu bir uzantısı olsa da ruhsal olarak, kendine konuşan deliliğiyle güncelden, piyasadan, ortalıkta döneduran kolaycı aforizmalardan, kişisel nefretleri siyaset sanan obur okurdan, hiçbir özgün düşünce geliştiremeyenlerin copy-paste düsturlarından, yavan mottolardan ve elbette ki atadan kopar. Hüseyin Kıran birazcık olsun direndiği iktidara direndiği kadarıyla tarif edilen alışıldık ölçüde muhalif bir yazar olsaydı Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor, Kafka'nın kol gezdiği, Oğuz Atay'ın ironiyle diş geçirdiği bir Çehov romanı olabilirdi. Neyseki yazar hepsini dışarı kovalamış.

İlk bakışta tek katmanlı, tek dilli, kurgusal olarak gayet çizgisel, dolambaçsız görünen bu romanın dili, bana kalırsa seçili bir dilsizlikten üretilmiş. Bildik anlamda muhalif olmayı reddeden bir yazar var karşımızda. Muhalefetin dilini belirleyenin bir bakıma iktidar olduğunu gösteren bir anlatıcı. Meğerki iktidar muhalif dile suç isnat ederek onu kendi diline çevirmeye çalışır. Doğal olarak sürtüşmenin başladığı yerde ilişki de başlar. Hüseyin Kıran'ın seçimi ise muhalif bir ilişki kurmadan romanı olduğu gibi Yakup'a teslim etmektir. Yazar kararlı bir afoniyle anlatısını kenardan seyrederken, Yakup kölece bir sadakatle kendi dilinde boğulmaya başlar. Devlet dili anbean gülünçleşmektedir. İşte tam bu sırada kitabın içinde ışıyan yazarın bozgunculuğuna bakın.

Bu bağlamda kendine acıyarak esriyen, melodramatik kızgınlıklardan haz eden okurun okurluğuna da saldıran bu romanın kıymetini bilmek, bence sadece sanat meselesi değil artık. Daha fazlası. Her tür iktidarla aramızdaki ilişkiyi belirleyen küçük seçimlerden söz ediyorum. Yayın uçlarında mı, yoksa okun hedefinde mi olup olmadığımızla ilgili o büyük iradeyi hatırlatarak.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aylin Balboa

mükemmel bir gün

İlk vapura yetişebilmek için hızlı adımlar atıyor ve henüz sıcak yatağından çıkamamış ruhumu uyandırmaya çalışıyordum. Aniden karşıma, başında uzun, yuvarlak ve eprimiş şapkasıyla Raskolnikov çıktı.

Gün aydınlanmamış, güneş, değirmi yüzünü göstermek için henüz hiçbir hamle yapmamıştı. Kendimi güç bela yataktan kaldırıp işe gitmek üzere hızlıca hazırlandım. Redingotumu giyip dışarı çıktım. Karşıdaki apartmanın ilk katında, perdeleri sürekli açık duran bir daire vardı. Oblomov, her zamanki gibi pencerenin önündeki kanepede uzanıyordu ve kalkmaya hiç niyetinin olmadığı her halinden anlaşılıyordu. Göz ucuyla selam verdim, oralı olmadı. Kadıköy'ün loş ve izbe sokaklarında yürümeye başladım. Hava buza kesiyordu. Atkımı gözlerime kadar çekip içine hohlaya hohlaya ısınmaya çalışıyordum. Bu saatte sokakta köpekler ve ayyaşlar dışında pek kimse olmazdı. İlk vapura yetişebilmek için hızlı adımlar atıyor ve henüz sıcak yatağından çıkamamış ruhumu uyandırmaya çalışıyordum. Aniden karşıma, başında uzun, yuvarlak ve eprimiş şapkasıyla Raskolnikov çıktı. Oldukça tedirgin görünüyordu. Kocakarıyı öldürmekten geliyor olabilirdi. Ceketinin içinde kanlı baltasını saklıyor olabilirdi. Ama yine de bana zarar verme ihtimalinden korkmadım. Biliyordum ki onun derdi benim gibilerle değildi.

İskelenin önündeki parkta, büyük ağacın altında eski, yırtık ve kirli elbiseleriyle birbirlerine sokularak yatan Vladimir ile Estragon'u gördüm. Yine Godot'yu beklerken uyuyakalmışlardı. Onları her gün görüyordum. Bir gün karınlarının doyacağına, sıcak bir evleri, güzel giysileri, onları seven bir aileleri olacağına inanarak yaşamaya çalışan, inanmaktan başka çare bulamayan insanlar. Sefaletlerinden ziyade, umut etmekten vazgeçmeyişlerinde canımı çok yakan bir şeyler vardı.

Vapurun hareket etmek üzere olduğunu bildiren anonsla beraber daldığım kuyudan çıktım ve son anda yetiştim. Epey üşümüştüm. Üst katta, bulduğum sıcak bir köşeye oturdum. Kaptan köşkünü göremiyordum ama dümende Kaptan Ahab'ın olduğundan kuşkum yoktu. Mutlaka ki dürbünüyle gözlerini ufka dikmiş, rüyalarında bile dövüştüğü o ispermeçet balinasının tekrar karşısına çıkmasını bekliyor, bir gün onu alt edebilecek olmanın hayaliyle yaşıyordu. ***Neticede herkes kendi düşmanını kendisi yaratıyordu.***

Karşımda dalgın dalgın denizi izleyen kadın Emma Bovary olmalıydı. Elinde, bir mendile sarılı duran ve ancak dikkatli bakıldığında fark edilebilen küçücük bir şişe vardı. Bunun, onu ölüme götürecek olan arsenik olduğunu tahmin ettim. Bazı insanlar, her ihtimale karşı Azraillerini avuçlarında taşırlardı. Vapurda kapalı devre yayın yapan ekranlarda Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nün yasadışı işler yapıyor oldukları gerekçesiyle kapatıldığı, Hayri İrdal ve Halit Ayarcı'nın da gözaltına alınıp, tutuklanmak üzere mahkemeye sevk edildikleri haberi geçiyordu. Vatandaşlar endişeliydi. Artık kimsenin saatin kaç olduğunu kesin olarak bilemeyeceği iddia ediliyordu. Ülkenin zaman ayarlarında belirgin bir kayma olmuştu. Havanın hala karanlık olmasının sebebi buydu demek. İçimi büyük bir sıkıntı kapladı. Güverteye, yasaklanmış olduğunu bildiğim halde kaçak göçek sigara içmeye çıktım. ***Selim Işık, gövdesini vapurun korkuluklarına dayamış her an atlayabilirmiş gibi aşağı sarkıyor, ama belli ki bir türlü emin olamıyordu. Şimdilik tutunuyordu ama bunun çok sürmeyeceğine emindim.***

Beşiktaş'a yanaştık. İndim. Ceplerimi karıştırınca üstümde hiç para olmadığını fark ettim. Çalıştığım yer yaklaşık üç verst uzaklıktaydı. Mecburen yürüyecektim.

Akaretler yokuşunu çıkarken lüks bir otelin önünde bekleyen şık bir arabanın içinde Anna Karenina'nın oturduğunu fark ettim. Son derece kederli görünüyordu. Onun o dokunsanız ağlayacak hali aklıma meşhur cümleyi getirdi. Kısık sesle tekrar ettim; "Bütün mutlu aileler birbirine benzer; her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır."

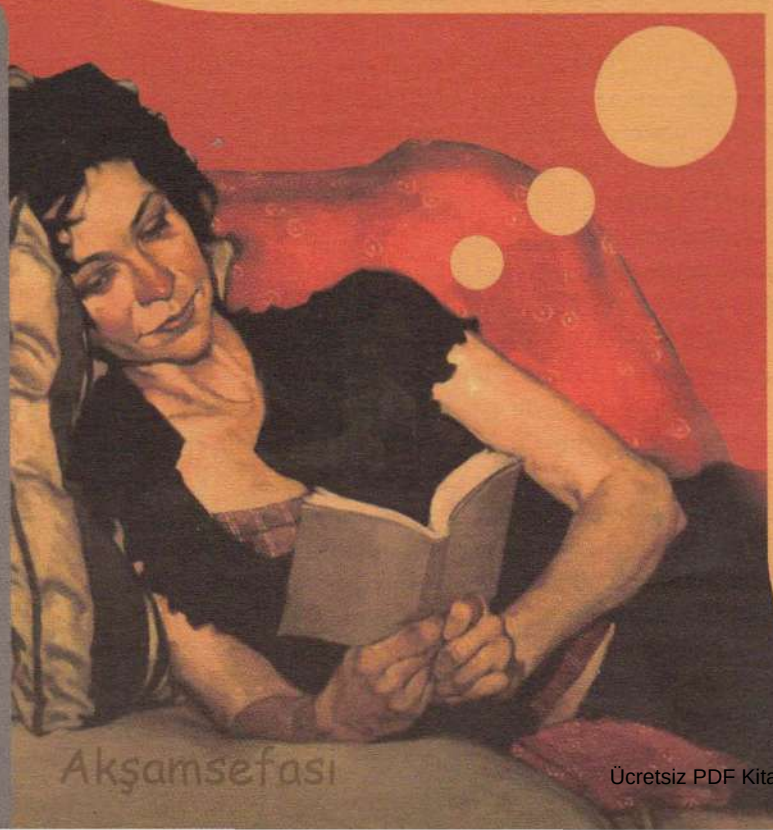
Elbette sokaklarda roman kahramanlarıyla karşılaşmıyordum. Ancak baş edebilmek için kendimi kitapların arasına saklamaktan başka yol da bulamıyordum.

Yola devam ettim. Önümden iki ayağı üstünde yürüyen kara bir kedi geçti. Ayın tek sayılı günlerinden birinde olduğumuzu bu sayede anladım. Begemot başka türlü kendini göstermezdi. Yanımdan koşarak geçen küskün çocuk ise Momo'dan başkası değildi.

Teşvikiye'ye vardığımda, az ilerideki okulun duvarından atlayarak kaçmaya çalışan Holden Caulfield ile göz göze geldim. Onu epey uzun ve zor bir gün bekliyordu. Biliyordum ki bir sürü şey yapacak, daha fazlasını yapacak cesareti de bulacak, ancak bir yerde kırılacak, çünkü kardeşini çok özleyecekti. ***Holden'i sevmek için birçok sebep bulabilirdiniz. Ama ben onun en çok kardeşini özleyişini seviyordum.***

Nihayet iş yerine vardığımda, girişte Katip Bartleby ile karşılaştım. Üzerinde çalıştığım dosyayla ilgili hızlıca halledilmesi gereken şeyler vardı, bunun için kendisinden yardım istedim. Ancak o her zamanki soğukkanlılığıyla "Yapmamayı tercih ederim." dedi. Ne denir ki, o böyle biri.

Memleket her geçen gün daha da boka batıyordu. Kafamızı çıkarmaya çalıştıkça bir güç sanki bizi değnekle daha derinlere itiyordu. Elbette sokaklarda roman kahramanlarıyla karşılaşmıyordum. Ancak baş edebilmek için kendimi kitapların arasına saklamaktan başka yol da bulamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alper Canıgüz

az gelişmişlik sektörü

Unutmamak gerekiyor ki, bir yalanın üstü ancak daha büyüğüyle örtülebiliyor ve yalanlar üzerine kurulmuş her sistem er ya da geç iflas ediyor.

Meşhur bir reklamcımız yıllar önce, tek tük verdiği röportajlardan birinde, "Biz halkı yargılamayız, onu veri kabul ederiz," gibilerinden bir şeyler söylemişti. Açık söyleyeyim, ilk duyduğumda fazla bir anlam ifade etmemişti bu sözler bana. Yıllar sonra, kendisiyle kısa bir süre çalıştığım sırada anlayacaktım neyi kast ettiğini. Beyefendi, bir tıraş ekipmanı firmasının yaptığı reklam kampanyasını stratejik açıdan kıyasıya eleştirmekteydi. Söz konusu ürün bir tıraş sonrası kremiydi ve kampanya, erkeklerin tıraş sonrası yüzlerine kolonya sürme alışkanlığını değiştirmeye dönüktü. Hatırlayanlar olacaktır; "Salataya limon sıkılır, tıraş keyfine asla!""Balığa limon sıkılır, tıraş keyfine asla!" nev'inden önermeleri vardı. Halkı çok iyi tanımakla da haklı bir şöhret sağlamış reklamcımız, bunu "firmanın kendi bacağına sıkması" diye tanımlıyordu. Açıklaması şu şekildeydi: Madem Türkiye'de milyonlarca adam, tıraştan sonra yüzüne kolonya basmayı tercih ediyor, bunu sorgulayıp değiştirmeye çalışacağına tıraş kolonyası üret! Orada bilmem kaç milyon dolarlık pazar var! Deli misin sen? Niye alanı memnun satanı memnun bu ürüne darbe vuruyorsun? Yargılama, halkını veri al, paracıkları cukkala.

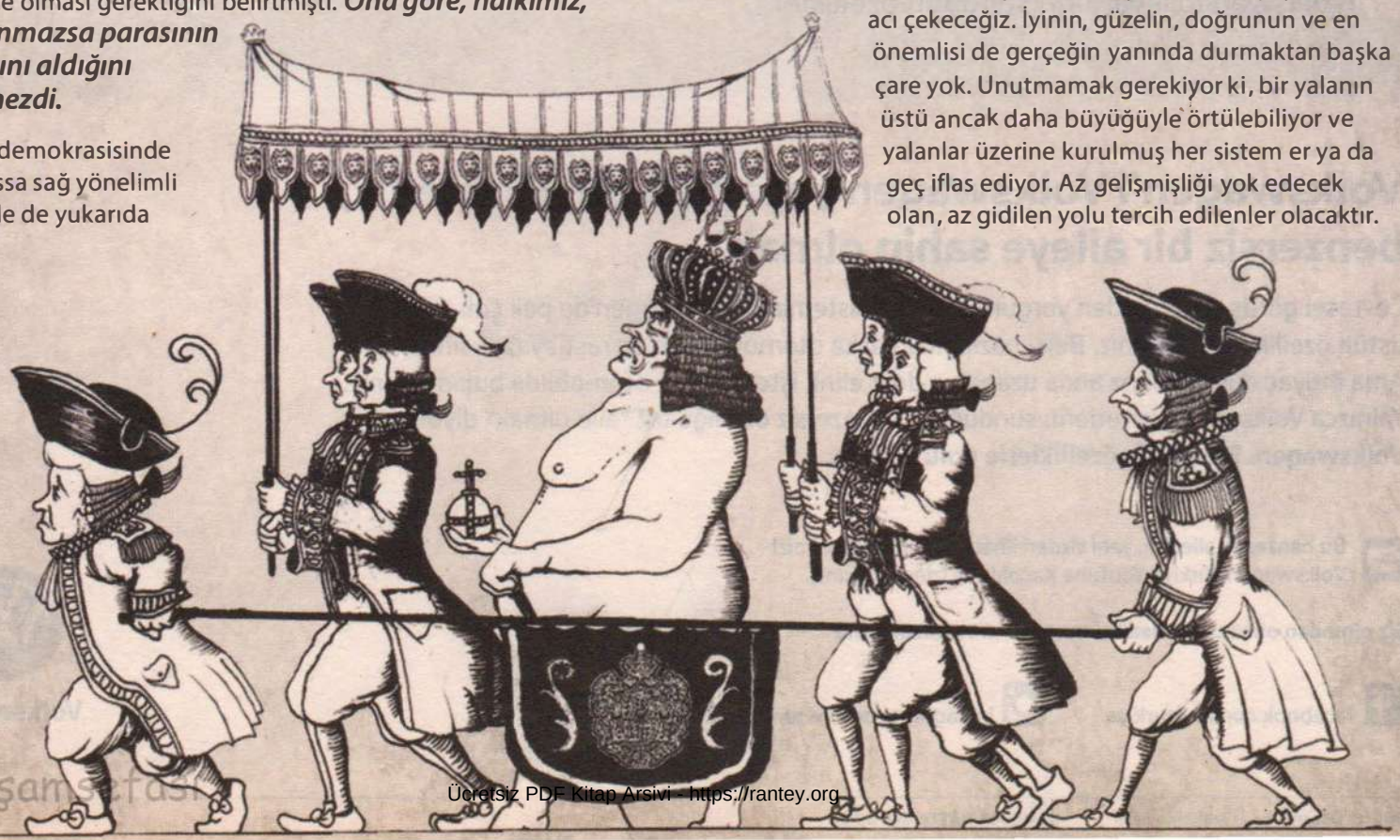
Hikayenin dahası da var. Aynı beyefendinin yalancısıyım; "tıraş kolonyası" denen ürünün kendi buluşu olduğunu da söylüyordu. Ta yıllar önce, halkımızın bu alışkanlığını fark etmiş ve o sıralarda çalıştığı kolonya şirketini iki farklı ürün gamı oluşturmaya yönlendirmişti: Misafir kolonyası, tıraş kolonyası. Kimi kimyagerler kendisine, madem bu ürün tıraş kolonyası olarak kullanılacak, alkol oranının bari hiç değilse 80 derece değil, ne bileyim 50, 60 derece falan olmasını da önermişlerdi çünkü o haliyle ürünün yüzde ciddi anlamda tahribat yaratacağı kesindi. Dahi reklamcı buna karşılık olarak, hayli sert bir şekilde, yeni ürünün kesinlikle 80 derece olması gerektiğini belirtmişti. ***Ona göre, halkımız, canı yanmazsa parasının karşılığını aldığını hissetmezdi.***

Burjuva demokrasisinde ve bilhassa sağ yönelimli partilerde de yukarıda örneğini verdiğim türden bir anlayış söz konusudur. Nitekim, "olan ile olabilecek arasında fark görmemek," duyduğum en güzel sağcılık tanımıdır. Tabii herkes böyle yapsa, yani halihazırda verili olan hayatın başka türlüsünü hayal etmenin anlamı yoktur diye düşünse, insan denen canlı hâlâ mağaralarda yaşıyor olurdu ama ne gam. Neticede her şey kader değil mi?

On yıllarca kaba saba, mukaddesatçı, şovenist ve aydın düşmanı propagandalarla şekillenmiş bir toplumda siyasetçilik yapıyorsanız, iktidarı elde etmek için bu "pazarın" kurallarına göre oynamanız gayet normaldir. ***Az gelişmişlik de bir sektördür ve ortada böyle geniş bir kitle varken, onun çeşitli yönlerden değerlendirecek (dilerseniz, sömürecek diye de düşünebilirsiniz) birileri de mutlaka ortaya çıkacaktır.*** Hatta bunun ötesinde, bekasını az gelişmişlikte gören bir yapının, bu durumu sürdürmek, genişletmek, baskın toplumsal eğilim haline getirmek için var gücüyle çalışacağını düşünmek de yanlış olmaz. Yani, siyasi iktidarın faşizm seviyesini pervasızca maksimuma yükselttiği günleri yaşarken, "Tanrım bunu nasıl yaparlar?" diye hayrete düşmenin pek bir anlamı yok. Elbette böyle yapacaklar, zaten işleri bu diye düşünmek daha yerinde sanıyorum.

İyinin, güzelin, doğrunun ve en önemlisi de gerçeğin yanında durmaktan başka çare yok.

Tabii toplum şişede durduğu gibi durmuyor. Her şeye rağmen, bir şekilde gelişiyor, şöyle ya da böyle, hatalarından dersler çıkarıyor, gerçek hayatın dayatmaları karşısında biçimleniyor. Elbette neticede her şey değişecek çünkü "Kral Çıplak" bütün siyasi tarihin özetidir. ***Tarihin yanlış tarafında durma deyiminin en çarpıcı örneğini verenler muhakkak ki bir gün ait olduğu yerde, yani tarihin utanç sayfalarındaki yerini alacaktır.*** Ancak belli ki o zamana kadar, çok vakit kaybedecek, epeyi bir acı çekeceğiz. İyinin, güzelin, doğrunun ve en önemlisi de gerçeğin yanında durmaktan başka çare yok. Unutmamak gerekiyor ki, bir yalanın üstü ancak daha büyüğüyle örtülebiliyor ve yalanlar üzerine kurulmuş her sistem er ya da geç iflas ediyor. Az gelişmişliği yok edecek olan, az gidilen yolu tercih edilenler olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.vw.com.tr

Volkswagen'in sunduğu özellikler

Volkswagenseverlerin sunduğu özellikler

Volkswagen'i Volkswagen yapan en büyük özellik, benzersiz bir aileye sahip olmak.

Çevresel görüş sisteminden yorgunluk tespit sistemine, Volkswagen'de pek çok üstün özellik bulabilirsiniz. Belki bazılarına başka otomobillerde de rastlayabilirsiniz. Ama ihtiyaç duyduğunuz anda uzanan o dost elini; işte onu her otomobilde bulamazsınız. Yalnızca Volkswagenseverlerin sunduğu bu benzersiz özelliğe biz "aile olmak" diyoruz. **Volkswagen. Benzersiz özelliklerle dolu bir aile.**

Bu benzersiz aileden, yani sizden ilham alan hikâyelerimizi Volkswagen Türkiye YouTube Kanalı'nda izleyebilirsiniz.

Siz olmadan olmaz: vwailealbumu.com / #vwailealbümü

facebook.com/vwturkiye

instagram.com/vwturkiye

Volkswagen

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğuş Otomotiv | Trafik Hayattır | DANIŞMA HATTI: 444 89 24

Cem Davran

giannetti ailesi

Bir gün yolunuz düşerse Feriköy Katolik Mezarlığı'na uğrayın. Hemen sağda Canzuch ve Giannetti ailelerinin mezarını yan yana göreceksiniz. Dua edin, sonra çıkın, biraz yürüyün ve yine düşünün derim.

Küçücük bir çocuğum, hayâl gibi zamanlardan geliyorum. Dünya'nın kimseyi üzmeden döndüğü masum öykülerden doğuyor, acıların sevgi sofrasına katık edildiği aydınlık sokaklarda koşuyorum. Dizlerim yara bere, sırtım ter içinde, annem evde yok ama ben komşuların salonunda baş köşede uyukluyorum. Karşı balkondan Lieselotte (Giannetti) Teyze çağırıyor. Çilekli pasta yapmış, en sevdiklerimden. Kızları Gisella ve Daniela okuldan gelmiş, ablam Mine de orada, bir ben eksiğim. Her zamanki harika sofralardan birine oturur, Giannetti Ailesi'nin huzur dolu komşuluklarını koklar, insan olmayı, kardeş olmayı o muhteşem insanlardan öğrenir, mutlu olurum. Severo (Giannetti) Amca işten dönünce babamla sohbet eder, aynı anda üç kız çocuğu beni boyar, kostümler giydirir, onlara en teatral gösterilerimi sunarım, alkışlarlar ve büyürüm hem de çok büyürüm.

Hepimizden fazla İstanbullu, bu toprakların hepimizden eski asil ruhlarını incitmeden, kelimelerimi özenle seçerek paylaşmayı deneyeceğim bu masalı. Saçıma sakalıma aklar düşmüşken, biz daha fazla unutmadan.

Canzuch ve Giannetti aileleri 1830'lardan başlayıp 1965'e kadar ayakta kalan İstanbul'un ilk eczanesi ve ilaç laboratuvarının sahipleridir. Kanzuk Boğaz Pastilleri denince şimdi bile herkesin hatırlayacağı bu gerçek masal, Osmanlı'nın nasıl görkemli bir insanlık mirası olduğunun ve mirasçısıyım diyen bizlerin o masalı nasıl paramparça ettiğimizin açık kanıtıdır bana göre. Merak edenler konuyla ilgili akademik çalışmaları bulup bakabilir ve üzülebilir. Ben sadece Giannetti Ailesi'nin komşu çocuğu olarak acemice onlara el sallayacağım ve bu topraklara kattıkları için saygılarımı sunacağım. Bir de Lieselotte Teyze ile Severo Amca için dua edeceğim.

İki ailenin yıllar süren iş ortaklıkları Victoria Canzuch ve Lorenzo Giannetti'nin evlilikleriyle akrabalık bağına da dönüşür. Bu bağ 1867 ve 1879'da Vincent ve Silvio'nun doğumlarıyla iyice kuvvetlenir.

1919'da Silvio'nun bir oğlu olur, çocukluğumun en şık karakterlerinden Severo Giannetti. Hikâyemdeki en eski arkadaşlarım, kardeşlerim Gisella ve Daniela'nın babaları. Biz onlara hep Gigi ve Dani dedik, masalın devamında da böyle diyeceğim izninizle. Baba İtalyan anne Alman bu iki kardeşin soy ağaçları o kadar derin ki sadece bildiklerimi yazmaya kalksam, koskoca bir Osmanlı İmparatorluğu çalışması yapmam gerekir.

Söylemem gereken en önemli şey, bu güzel insanların çoğu İstanbul'da doğdu ve büyüdü ama şimdi yoklar! Bakkalın oğlu askere giderken ona hediye alan, evinde yaptırdığı küçük bir tadilatta toz kalktı diye bütün komşulara tatlılar yollayıp özür dileyen, mahallenin en küçüğünden en büyüğüne herkesle konuşan, sevgi dolu bakışlarını hiç unutamadığım Severo Amca, 1984'de altmış beş yaşında aniden vefat etti. O kadar aile gibiydik ki başta babam, hepimiz, bu güzel aileye elimizden geldiği kadar destek olmaya çalışıyorduk. ***Acıyı asaletle paylaşmayı da ben Giannetti ailesinden öğrendim.*** Dani'nin bir işe girmesi gerekiyordu. Babam bir randevu ayarladı, bana "Sen de yanında ol, kız başına gitmesin oralara" dedi. Dani ve ben Eczacıbaşı'na görüşmeye gittik. Hayata bakın, Osmanlı'da eczacılığın sembolü Giannetti Ailesi'nin son kuşağının iş başvurusu bu, düşünün. Gigi ve Dani babalarının öğretilerine sahip çıkarak hayatı adımlamaya devam ettiler. Aradaki otuz küsur yılı atlayıp bugüne geliyorum. Şimdi nerede miyim? Şimdi Feriköy Katolik Mezarlığı'ndayım. Lieselotte Teyze'nin töreninde ben de kendi dualarımı okuyorum. Almanya'da vefat etti, vasiyeti gereği yakıldı ve külleri İstanbul'a getirildi. Tören sonrası Gigi ve oğlu Lorenzo, Dani ve eşi Ali (yine hayata bakın ki Dani yıllar önce Londra'da tanıştığı bir Iraklı'yla evlendi) ve yakın birkaç dost yemek yedik. Sofrada hep Lieselotte Teyze'nin sevdiği yemekler vardı ve tabii çilekli tatlı da. Gönlünü ve sofrasını bütün komşularıyla paylaşmış teyzemizi sonsuzluğa uğurladık. Bir gün yolunuz düşerse Feriköy Katolik Mezarlığı'na uğrayın. Hemen sağda Canzuch ve Giannetti ailelerinin mezarını yan yana göreceksiniz. Dua edin, sonra çıkın, biraz yürüyün ve yine düşünün derim.

> ***Vandalca budadık geçmişimizi, atalarımıza ihanet ettik hepsi bu.***

Neden bu toprağın o güzelim insanları veda bile edemeden, usulca kayboldular? Neden onların çocukları, torunları, burada kendi sokaklarında değiller? Neden Giannetti Ailesi'nin tarihe tanık apartmanı şimdilerde zevksiz bir otelin yan binası? Vandalca budadık geçmişimizi, atalarımıza ihanet ettik hepsi bu. Hayran olunacak bir imparatorluğun ne estetiğini ne de ruhunu taşıdık bugüne. Sadece hamasi cümlelerle caka satıyoruz kendi yakın çevremize. Sahip çıkamadık en kadim komşularımıza. Giannetti Ailesi'ne günaydın diyemeyeceğimiz sabahları tercih ettik, yazık bize. Çocukluktan kalma birkaç satıra sığındım kabul buyurursanız. Belki de yüzlerce sayfalık bir romanı sıkıştırdım şu efervesan günlere. O harika insanlar dualarımda hep baş köşede. Gisella ve Daniela kardeşlerimin affına sığınarak, Severo Amca ve Lieselotte Teyze'yi özleyerek, Giannetti Ailesi'ne saygıyla ve hep aynı muhabbetle; komşunun oğlu Cem'den sevgilerle.

Aksamsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeynep Miraç

seni sevmedim 2016, babanı da sevmemiştim

Eğer yılların bir kimliği, kişiliği olsaydı 2016'ya saygı duyar mıydım bilmem. Epey zalim, oldukça hoyrat, fazlasıyla sevimsiz bir yıl olarak nakşoldu hafızamıza. Tanıdıkça da sevmedik, yalan söylemenin alemi yok.

Yıllar nasıl başlarsa öyle geçer derler. Bu inanışla 31 Aralık'ı 1 Ocak'a bağlayan o son dakikada bereket getirsin diye narın üzerinden atlayanlar mı istersiniz, aşkla geçsin diye sevgilisinin dudaklarına yapışanı mı, cepleri dolup taşsın diye paralarını saçanları mı...
Biz 2015 yılı 2016'ya dönüşürken ne yapıp kimin kalbini kırdıysak o ahı üzerimizden atamadık bir türlü. Günler hep aheste aheste o ahı çıkarmakla geçti.
2015'in de bir hayrını görmemiştik ya, 2016 durumu perçinledi. Eğer yılların bir kimliği, kişiliği olsaydı 2016'ya saygı duyar mıydım bilmem. Epey zalim, oldukça hoyrat, fazlasıyla sevimsiz bir yıl olarak nakşoldu hafızamıza. Tanıdıkça da sevmedik, yalan söylemenin alemi yok.

Bowie, patlama, Eco

Bir kere bu 2016 efendi, 1100 akademisyenin 'Bu suça ortak olmayacağız' başlıklı bildirisiyle başladı. Barış İçin Akademisyenler oluşumu, Sur'da, Silvan'da, Nusaybin'de, Cizre'de, Silopi'deki ablukaya ve sokağa çıkma yasağına karşı çıktığı bu bildiriyle devletin hedefine oturdu. Aynı gün "David Bowie öldü" haberi düştü internet sitelerine. Oysa daha üç gün önce yeni albümü Blackstar çıkmıştı piyasaya. Lazarus şarkısında "Buraya bak, ben cennetteyim" diyordu zaten; "Şu veya bu şekilde özgür olacağım".
Ocak ayı kayıplarla sürüp gitti. Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç kalp krizi geçirip hayatını kaybetti, bu ölüm Türkiye'nin kültürel çatışmalarına yeni bir sayfa olarak eklendi. Ardından Türkçenin ustalarından Tahsin Yücel, sonra Ergüder Yoldaş eksildi hayatımızdan. Şubat en kısa ay ama hissedilen süresi 280 gündü neredeyse.
Avrupa Birliği'nin sığınmacı akınını önlemesi karşılığında Türkiye'ye 3 milyar euroluk fon tahsis edilmesini onaylamasıyla başladı.
Ardından Ankara'daki patlama haberi geldi. Çankaya'da Genelkurmay Başkanlığı'nın, asker lojmanların ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın bulunduğu bölgede askeri servis aracının geçişi sırasında bomba yüklü bir araç patladı. 29 kişi hayatını kaybetti. Saldırıyı TAK üstlendi.
İki gün sonra 20. yüzyılın en büyük entelektüellerinden Umberto Eco'nun bu dünyaya veda ettiğini öğrendik. Bitsin artık bu ay derken yüreğimizi ferahlatan bir haber geldi; MİT TIR'ları haberi nedeniyle tutuklu yargılanan Cumhuriyet gazetesi genel yayın yönetmeni Can Dündar ve Ankara temsilcisi Erdem Gül tahliye edildiler.
Leonardo Di Caprio da yıllardır aday olup da bir türlü kazanamadığı Oscar'ı alınca "Şeytanın bacağını galiba kırdık" dedik ama hevesimiz kursağımızda kaldı.

Uçmuş bizim adresler

Ankara ve İstanbul'da üst üste bombalı saldırılarla sarsıldık. Ankara'da, bu kez Güvenpark'ta otobüs duraklarında bomba yüklü bir araç patladı. 36 kişinin canına mal olan saldırıyı yine TAK üstlendi. İstanbul'da ise İstiklal Caddesi'nde dolaşan İsrailli turist grubunu hedef alan canlı bomba beş kişiyi öldürdü.
Sur operasyonu ardında bir enkaz bırakarak sona erdikten birkaç gün sonra orada olup bitenlere itiraz eden Barış İçin Akademisyenler'den üç kişi; Esra Mungan, Kıvanç Ersoy ve Muzaffer Kaya tutuklandı. Daha sonra onlara Meral Camcı da eklendi.
ABD'nin dizilere ilham veren efsane savcısı Preet Bharara, Rıza Sarraf'ı ABD'nin İran'a yönelik ambargosunu delme suçlamasıyla Miami'de tutukladığında adalete olan inancımız yeniden canlandı. Bharara, Türkiye'den gelen tweet yağmuruyla şoka uğrasa da buradakiler için neşeli günlerdi. Bütün bu Twitter eğlencesi sürerken, bir süre önce kağıt baskısına son veren Radikal gazetesinin internet versiyonunun da tarihe karıştığını duyduk. Neşemiz kursağımızda kaldı.
"İnternet dediğin böyle kardeş, bugün sevindirir" derken bir de baktık ki kimlik bilgilerimizle adreslerimizin yer aldığı veri tabanı çalınmış, internet sitelerinde dolaşmakta... Herkes kendi adını arayıp mavrasını çevirdikten sonra konu unutuldu. Zira yeni gündem maddeleri kapıdaydı.
Karaman'da Ensar Vakfı'na bağlı yurtlarda çocukların cinsel tacize uğradığı haberi aklımızı başımızdan aldı. ***Aile Bakanı Sema Ramazanoğlu'nun vakfı "Bir kere olması karalamak için gerekçe" değil cümlesiyle savunması haberin kendisi kadar kahrediciydi.*** Sonunda tacizle suçlanan öğretmen Muharrem Büyüktürk 508 yıl ceza aldı da yüreğimiz biraz soğur gibi oldu.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alkol nasıl azaldı?

Bunca felaketin arasında Tütün ve Alkol Piyasası Düzenleme Kurumu'nun son bir yılda alkol tüketiminin yüzde 3,2 düştüğünü açıklaması şaşırtıcıydı. Yüzde 30 arttı deseler daha inandırıcı olurdu sanki.

T.S. Eliot, "Aylardan en zalimidir nisan" der. Bu nisan da sıfatını hak etti, tesellilerimizi aldı ardı ardına Attila Özdemiroğlu ve Prince bir gün arayla ayrıldılar bu dünyadan.

Yargıtay, Ergenekon Davası'nı esastan b ozup da dava çökerken öte yandan Cumhuriyet gazetesi yazarları Ceyda Karan ve Hikmet Çetinkaya Charlie Hebdo mizah dergisine yapılan saldırının ardından dergide yayımlanan Hz. Muhammed karikatürlerini köşelerine taşıdıkları nedeniyle iki yıl hapis cezası aldılar.

Mayıs'ın ilk günlerinde müzmin bekar Tarkan evlendi, TBMM tekme tokat açıldı, Başbakan Ahmet Davutoğlu "Bu benim tercihim değildi" diyerek istifasını verdi. Biraz yavaş yahu derken Can Dündar Çağlayan Adliyesi'nde silahlı saldırıya uğradı. Aynı gün o ve Erdem Gül devletin gizli belgelerini açıkladıkları gerekçesiyle 5 yıl hapis cezasına çarptırıldılar.

Dört Nikah Bir Cenaze filmi bizde tersine döndü; cenazeler düğünlerin sayısını aşmaya başladı. Devlet erkanı Gaziantep ve Diyarbakır'daki bombalı saldırılarda hayatını kaybedenleri uğurlayıp Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kızı Sümeyye Erdoğan'ın Selçuk Bayraktar'la nikahına yetişmek zorunda kaldılar.

13,5 milyon TL'lik rekor

İlk dört ay boyunca siyaset o kadar galebe çaldı ki, kültür sanat haberleri aralardan sıyırılıp da kendini gösteremedi. Ancak ***Osman Hamdi'nin Yeşil Camii Önü resmi 13,5 milyon liraya el değiştirip Kaplumbağa Terbiyecisi'nin rekorunu kırana kadar...***

Bir de spor haberi girdi araya. Ligin son maçlarını uzunca bir aradan sonra yeniden kavuştuğu stadında oynayan Beşiktaş, yedi yıl aradan sonra şampiyon oldu.

Cannes'da Altın Palmiye ödülünü alan Ken Loach, "Umut etmeyi sürdürmeliyiz. Başka bir dünya mümkün ve şart!" dedi demesine de Uluslararası Af Örgütü'nün Sur ilçesinde çekip sosyal medyada paylaştığı fotoğrafları görünce "Başka bir dünya mı? Hadi canım sen de" demek geldi içimizden.

Bütün bunlar olurken CHP yemedi içmedi, milletvekili dokunulmazlıklarının kaldırılması için iktidar partisine destek verdi ve kanun 376 oyla Meclis'te kabul edildi.

İki gün sonra bir züğürt tesellisi A Milli Takım'ın İngiltere ile yaptığı hazırlık maçından geldi. Tarihimizde ilk kez İngiltere'ye gol attık. ***Golü Almanya'da doğup büyümüş Bayer Leverkusen oyuncusu Hakan Çalhanoğlu attı, biz sevindik.***

Mayıs ayı biterken Türkiye'nin artık yeni bir başbakanı vardı: Binali Yıldırım.

Yaz geldi, havalar ısındı, biraz ferahlarız derken Tophane'den olmadık bir haber aldık. Bir plak dükkanında Radiohead gecesi yapılırken bir güruh sopalarla saldırdı. "Ramazan'da içki içemezsiniz" deyip ortalığı dağıttılar. Radiohead saldırıyı bizzat kınadı. Kınadığıyla kaldı.

Özgür Gündem gazetesine nöbetçi yayın yönetmenliği yaparak destek veren Ahmet Nesin, Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı ve Erol Önderoğlu tutuklanıp on gün sonra tahliye edilirken bunun daha geniş ve sert müdahalelerin ilk işaretini olduğunu kimse bilmiyordu. Bu arada hiç mi iyi bir şey olmadı? Oldu elbette. Patti Smith ve PJ Harvey nefis konserler verdiler. Biraz durulduk mu acaba derken Atatürk Havalimanı Dış Hatlar'da 45 kişinin hayatına mal olan silahlı saldırı bizi yıktı. Başımıza daha gelecek varmış, bilmiyorduk.

Tutuklamalar, gözaltılar, ihraçlar

15 Temmuz gecesi hayatımızın ortasına bir bomba gibi düştü. Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde kendilerini Yurtta Sulh Konseyi olarak tanımlayan bir grup asker darbe girişiminde bulundu. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın çağrısıyla sokağa çıkan halk, girişime engel oldu. 240 kişi hayatını kaybetti. OHAL ilan edildi. Binlerce devlet memuru ihraç edildi, gözaltına alındı, tutuklandı. Aralarında Nazlı Ilıcak, Şahin Alpay, Ali Bulaç'ın da bulunduğu yazarlar darbeye destek vermek suçlamasıyla cezaevine girdiler.

7 Ağustos günü yapılan Yenikapı Mitingi'nde herkesin bir araya gelip oluşturduğu ruh yürekleri ferahlatır gibi oldu. Ama "Yenikapı Ruhu'" uzun sürmedi.

Yazar Aslı Erdoğan ve çevirmen Necmiye Alpay Özgür Gündem Gazetesi'ne destek vermek suçlamasıyla tutuklandılar. Şehir Tiyatroları'ndan oyuncular ihraç edildi. Diyarbakır'da sendika üyesi öğretmenler önlere açığa sonra gözaltına alındı. Ahmet ve Mehmet Altan darbeye destek verdikleri gerekçesiyle tutuklandı. 28 belediyeye kayyum atandı. Otobüste bir kadına tekme atan saldırgan kendini "Şort giyiyordu" cümlesiyle savundu. Bindiği metrobüsün şoförüne kızan bir yolcu şoföre şemsiyeyle saldırdı, metrobüs yoldan çıkıp arabalara çarptı.

Aralarında Evrensel Kültür dergisinin de bulunduğu pek çok yayın Kanun Hükmünde Kararname'yle kapatıldı.

2016'yı keşke 9 ayda kapatıp gitmek mümkün olsaydı. Olmadı. Ekim daha da yorucu geçti. Cumhurbaşkanı Erdoğan Lozan anlaşmasını tartışmaya açtı. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ın koltuğunu Lozan'a borçlu olduğunu söylerken Bahçeli olaya farklı yaklaştı. "El alem uzayı tararken biz Lozan'ı masaya yatırıyoruz" diye şikayet etti.

EURO 2016'da zayıf performans gösteren A Milli Takım Dünya Kupası eleme maçlarında da pırıltı gösteremezken Eczacıbaşı VitrA Kadın Voleybol Takımı, Dünya Kulüpler Şampiyonası'nda ikinci kez şampiyon olup yüzümüzü güldürdü.

Yıl içinde önce Cumhurbaşkanı danışmanı olan Hidayet Türkoğlu sonra da Basketbol Federasyonu'nun başına geçti.

Ekim'in son gününde Diyarbakır Büyükşehir Belediye Eş Başkanları Gültan Kışanak ve Fırat Anlı ile eski BDP Milletvekili Ayla Akat Ata tutuklandı. ***Ben tutuklandı yazmaktan bıktım, devlet tutuklamaktan bıkmadı.***

Cumhuriyet Gazetesi ve yazarlarına yönelik yürütülen soruşturma kapsamında gözaltına alınan 13 kişi, emniyet işlemlerinin ardından İstanbul Adliyesi'ne çıkarıldı. Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu, Cumhuriyet Vakfı Yönetim Kurulu üyeleri Hakan Karasinir, Bülent Utku, Güray Tekin Öz, Mustafa Kemal Güngör, Önder Çelik, kitap eki Genel Yayın Yönetmeni Turhan Günay, yazar Kadri Gürsel ve karikatürist Musa Kart tutuklandı.

Eski muhasebeci Bülent Yener ve muhasebeci Günseli Özaltay savcılık sorgularının ardından, gazetenin eski Genel Yayın Yönetmeni Aydın Engin ve yazar Hikmet Çetinkaya, çıkarıldıkları mahkemece adli kontrol şartıyla serbest bırakıldılar.

Bu arada Nobel Edebiyat Ödülü Bob Dylan'a verildi ve bütün dünya onun bu ödülü hak edip etmediğini tartışmaya koyuldu ama bizim bunu düşünecek halimiz yoktu. Zira aralarında eş genel başkanlar Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ'ın da bulunduğu dokuz HDP milletvekili tutuklanıp cezaevine konuldu.

Donald Trump'ın ABD Başkanı seçildiği günün ertesinde Leonard Cohen'in ölüm haberinin gelmesi de gösterdi ki 2016'dan sadece bize değil bütün dünyaya hayır yok.

Yine de bitti diye sevinmeye korkuyor insan. Gelen gideni aratırsa diye totem yapıp arkasından tef çalmıyoruz.

"Dur bakalım", "Hayırlısı", "Bir başlasın da..." temkininde girdik Aralık'a. İçimizde bir ümit, 31'ini devirirsek talihimiz döner diye sessiz sessiz bekliyoruz.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her zaman yanınızda taşıyın diye
Yapı Kredi Yayınları'nın en sevilen kitapları
e-kitap formatında web'de, cepte, tablette.
dr.com.tr'den ve idefix.com'dan e-kitaplarımıza ulaşabilirsiniz.

YapıKredi
Hizmette sınır yoktur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umay Umay

kaybedilen akıl bırakılan kalbin yerindedir

akıl sağlığın için uzak durmalısın. parasız alt geçitlerden, köprülerden, tv haberlerinden. pis sırıtışlarıyla o insan silüetlerinden. kentin intihar teşebbüslerinden. karanlık çukurlardan. hıçkırık sesleri gelen apartmanlardan.

"benden uzak durmalısın".. en son böyle söylemiştin. **seni delirten ben miydim? yoksa ben miydim., her şeyin sebebi. ruhani bunalımların tarihini yazan, kaybettiğin sokakların anahtarı..** çocukluğunun silinmiş hafızası, o cenaze namazlarında okuduğun duaların öfkesi, kıtlığın ve körlüğün tetikçisi ben miydim? sustuğum değil, dilimin donduğu bir andandır olanlar belki. suçum kalbimden büyük değil.

bunca suç ve cinnet sesleri arasında en fazla radyonun kanallarını değiştirebildim. Çalan şarkılar boktan. Denizin hangi tarafı karanlık bulamıyorum. **bir iyilik yap, kaç buralardan. senin susmaların merhametsizdir.** atak geçirtir yıldızlara; o derece parlak ay ışığı gözlerin. koltuğun arka bacağından çatlak ahşap sesi duyulur. sus„ işte travmanın en tatlı yerinden bi ısırık sana. yakılması için bekletilen beden gibi. ruhundan sıyrılmış, taş kesmiş gibisin. alkışla kendi esaretini, bu dünyada kaldın. bravo. kayıp sesinle bağır kendini. alkışla ihtimallerini.

hiçbir zaman delirmeyeceksin. ben de hiçbir zaman akıllanmayacağım. insan kendini ne çok şey yapabilir gibi hissediyor. çok şey yapabilirdim. **tanrı beni korudu kendimden. uyandırdı ve dedi ki; o seni sevmiyor. o kimseyi sevemez. ödülü de cezası da budur.**

kaybedilen akıl bırakılan kalbin yerindedir. korudun aklını aklımdan, elini elimden, sözünü sözümden. kalanlardan dünya yaptım ama içine sığamadım. bu da benim hediyem.. bunu insana sorarlar, ben de sorayım "mutlu musun?, iyi misin? hoş musun? aklın...

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özgür Amed

karanlık ve aydınlık

Karanlık her şeyi eşitler. Karanlıkta bir şeyi görmediğin için hiçbir şeyi de seçemezsin. Seçim yapmayan, yapamayan insanın özgürlüğü yoktur.

Hakikat ne kadar ışık ve aydınlanmayla ilişki içindeyse, cehalet de o kadar faşizm ve karanlıkla ilişkidedir. Cehalet faşizmi doğurur ve onu karanlıkta mitoz bölünmeye terk eder. Karanlığı en iyi ışık anlatır, çünkü onun yokluğunun adıdır. Işık sadece görünür kıldığı için değil, farklılığı da sağladığı için demokratiktir, yaşamın emaresidir. Evrenin yolculuğu, koyu karanlığın içinden çakan bir kıvılcımla, ışıkla başlar ve halen devam eder. Işık, yansıdığı her şeyde kendini farklı var ediyor. Herkes ve her şey ışığın bir rengini alıyor. Renklilik, farklılık ışığa verdiğimiz cevaptır ve bunların diğer adı toplumsallıktır. Düşünün ışığın vurduğu, kendini yansıttığı her şeyin ışığı yuttuğunu! Ne korkunç!

Karanlık ışığın yutulması, boğulmasıdır. Karanlık yokluğu çağrıştırır; varlığa, varoluşa yaslanmaz. Görünmezliği ifade etmesi bundandır. Karanlığın hünerleri, yaşamdaki sapmaların toplamıdır. Hiyerarşik iktidarcı devlet düzeni, analitik zekanın duygusal zekayı boğmasıdır. Diktatörlük demokrasinin, nefret tahammülün, teklik çokluğun, sömürü emeğin, doyumsuzluk vicdanın boğulmasıdır. Ve en nihayetinde cehalet yaşamın boğulmasıdır. Bundan ötürü cehalet karanlıkta tanımlanır. Karanlık her şeyi eşitler. Karanlıkta bir şeyi görmediğin için hiçbir şeyi de seçemezsin. ***Seçim yapmayan, yapamayan insanın özgürlüğü yoktur. Özgürlüğü olmayanın ahlakı da olmaz çünkü o ahlak çalınmıştır.*** (Kapitalizmde insan seçme bolluğu içindedir. O halde çok özgür mü sayılması gerekir? Hayır. Ortada antagonist bir durum yok. Kapitalizmin sunduğu seçimlerin hiçbiri "seninle" ilgili değil. Hepsi kışkırtılmış ve yönlendirilmiş güdülere yöneliktir. Hepsi sahte ve süslü seçimlerdir, öz'e değil biçime hitap eder.) ***Seçim yapamaz kılınmak, yapmamak hayvan formunun da gerisine gitmektir, bitkileşmektir. Çünkü hayvanın bile kısmi seçim özelliği var.*** Yine karanlıkta zamanın hükmü yoktur. Oysa zaman, evrenin insan üzerindeki mührüdür. "Moskova Önlerinde" kitabının stratejik – taktik dehası General Panfilov'un deyimiyle en hızlı ve yavaş, en uzun ve en kısa olan şeydir. Zaman ışığa yardımcıdır.

Karanlıkta his ölür. Karanlıkta "anlam" güçsüzleşir, derinliği kaybolur. Derinliğin kaybolması gösteri toplumunun tipik özelliğidir. Her şey göstermelik, yüzeysel ve birbirine benzer. Herkes her şeydir, ama hiçbir şeydir burada. Sığlıkta yarış vardır, çünkü onları bu gösteriye sokan bunu talep etmektedir. Faşist Mussolini, iyi bildiği bu mesleği "Faşizm, camdandır" diyerek gösterinin ve faşizmin karakterini belirler. His yok, dokunuş yok, anlam yok, yaşam mat... Böyle bir toplumda insan ölüdür. İnsanın ölümü toplumun da ölümüdür.

Karanlık faşizmdir ve ışıktan nefret eder. Ahura Mazda ve Ehriman'ın amansız kavgası en güzel ışık – karanlık destanıdır. Ahura Mazda ışığa içkin iyiliği, Ehriman karanlığa doygun kötülüğü simgeler. İyilik kötülüğün içinde hapsedildiğinden oradan çıkış yapmak zorundadır. Kavga başlar. Aranan şey, kaybolduğu yerde bulunur. Aydınlık şunu der, "Kötüye yani karanlığa diren, çünkü karanlık/kötülük düşüncede, dilde, eylemde kendini gösterir. Onu arayıp bulmak ışığın asli görevidir." (Foucault iki bin yıl sonra bu görevi "işbaşında yakalamak" olarak çevirecektir)

Diktatörlük demokrasinin, nefret tahammülün, teklik çokluğun, sömürü emeğin, doyumsuzluk vicdanın boğulmasıdır.

Mazdek, Babek, Karmatiler, Hallac-ı Mansur, Şeyh Bedreddin, Mani, Ebu Müslim Horasani, Ebu Zerr ve Sühreverdiler; Münzer, Tao, Hypatia, Brunolar ve Che, Deniz, Mazlumlar... Tüm bu isimlerin ortak özelliği, tarihin nehir akışında faşizme savaş açmaktır. Hepsi, etrafı çepeçevre saran o karanlıkta birer ışık, kibrit olup çıkmışlar. Çarmıhlara gerilip derileri soyulmuş, zindanlarda çürümüşler ama peşlerindeki karanlığa teslim olmamışlar. ***Işık, faşizmin tüm pisliğini yansıtma, gösterme gücüne sahip olduğu için tepki toplar, düşmanlaştırılır. Faşistlerin ısrarla her şeyi boğmaya, renkleri soldurmaya, sesleri kısmaya çalışması boşuna değil.*** Buna mecburdur. Neden? Çünkü hakikatten sapmıştır. İlk ve son kurbanı kendisidir. Kendine ihanet etmiştir. Ve maalesef ihanet edeceği başka kimse de yoktur. Artık Amok koşucusudur. Faşistin ve faşizmin aklı engelleyici, dogmatik, hayal ve coşkudan yoksun olduğundan basit işler, düz yürür. Baskı ve zorlamayla düzenin sağlanabileceğini düşünür. Böyle bir uzamda ışık aranır, aranmak zorundadır. Çünkü ışık, hakikatin cevheridir. Bilinci yansıtır. Buradan bakınca mesele karanlığın ne kadar koyu olduğu değil, ışığın alanıdır. Kaç kişiyi uykudan uyandırdığıdır. O halde,

Çıkış arayan bizler için biricik aksiyom: "Karanlık ne kadar koyulaşmışsa, aydınlık o kadar yakındır."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elif Demirtaş

leyla

"Yazımı kışa çevirdin, bak gözümde yaşa Leyla..."

"Sesini biraz kısar mısın?" dedi. Duymadı, vazgeçti. Kalkıp teybin düğmesine uzandı. O anda minibüs hafiften fren yapınca, düğmeyi tutturamadığı gibi sendeleyip düşecekti. Koltuğa gerisin geri oturdu. İyice sinirlendi:

- Kardeşim sesini biraz kısar mısın? dedi bağırma ve yalvarma arası bir tonla.

- Hayırdır, rahatsız mı oldun abla?

- Yok kardeşim, ne rahatsız olacağım, sonuçta Leyla hepimizin Leylası!

Dikiz aynasından "te Allam ya" bakışıyla kadını resmen aşağıladı şoför. Ama yılların verdiği deneyim ve yolların yarattığı olgunlukla karşılamaya karar verdi bu vakayı. Olayı tümden kapatacak hamleyi yapmak adına vitesi dörde taktı hiç ihtiyaç yokken. Ama asıl işine, şoförlüğe yoğunlaştığını göstermesi gerekiyordu. Bunun için bir vites israf etmenin kimseye zararı yoktu. Hepi topu iki yolcu vardı zaten minibüste.

Arka koltukta oturan, kafasını paltosunun yakalarına gömmüş, kulağında kulaklık, dünyayı iplememeyi tercih eden hepten leyla bir tipti.

Vitesin yanında duran telefonu çaldı. Refleks olarak teybin sesini kıstı. Uzandı. Telefonu aldı. Arayana bakıp sessize aldı ve yerine fırlattı. Elini teybe götürüp sesi açacak gibi oldu, dikizden kadına baktı vazgeçti.

Kadın mecburen kısılmış bu sesi bir jest olarak kabul etmediğini belli etmek için koltuğundan hafifçe yana döndü.

"İstersen tümden kapatayım abla?" diye sordu bu sefer. Bunun demin küllenmiş kavgaya yeni bir davet olduğunu anlayacak kadar görmüş geçirmişti abla: "Hayır aslında severim bu türküyü..." Sırf barış teklifi olsun diye mi, gerçekten türküyü sevdiğinden mi söyledi bunu, anlaşılmadı. "Leylalı bütün şarkılar güzeldir be abla" dedi yakışıklı genç...

Yaktığı sigaradan derin bir nefes çektikten sonra şoföre uzattı. Teklifsiz uzatılan sigarayı alırken şoför, kül yatağa döküldü.

"Önemli değil" dedi Leyla.

"Vay be" dedi şoför,

"Çok enteresan oldu yav!"

"Hayatın bizatihi kendisi enteresan zaten" dedi Leyla. Neden böyle bir şey söyleme gereği duyduğunu kendisi de bilmiyordu. Bir saat önce hafiften kavga ederek tanıştığı minibüs şoförüyle sevişmiş olmanın ürpermesini yaşamak istiyordu ama olmadı. Boş gözlerle karşı duvara baktı. Şoför bir şeyler söylüyordu ama ne dinlemeye ne de anlamaya niyeti vardı Leyla'nın. Panonun kenarında eğreti tutuşturulan kartpostala asılı kaldı bakışları; Kolombiya Cartagene Limanı. Suat göndermişti Leylasına. Aslında odadaki her şey Suat'ındı; zira ev Suat'ındı. Kavga ettikleri günün akşamını hatırladı. "Bir müddet uzaklara gitmek, yalnız kalıp kendimi dinlemek istiyorum" demişti Suat. "İyi, git" dedi Leyla. Ne bilsindi Kolombiya'ya kadar gideceğini itoğluitin.

Kartpostalı çevirip arkasına baktığında tek bir cümle yazılıydı: Allah belanı versin Leyla!

Ortadan kaybolduktan 23 gün sonra gelmişti bu kartpostal. Kolombiya damgalı zarfı hıçkırığa benzer bir sesle açmış, şirin liman resmini görünce Suat'ın sakinleşip onu özlediğini düşündüren gözleri nemlenmişti. Kartpostalı çevirip arkasına baktığında tek bir cümle yazılıydı: Allah belanı versin Leyla! Ayaklarını sürüyerek gittiği yataktan aniden sıçrayarak uyanana kadar neredeyse baygın uyumuştu. Kalktığında elinde buruşturduğu kartpostalı panoya iliştirmişti.

Sessizce giyinip gitmeye hazırlanan şoför sordu:

"Bir daha görüşür müyüz?"

"Yok, devam et hattında, binmek istersem gelirim" deyip banyoya gitti. Kendinden tiksinmek için epey zorladı aynadaki yüzüne bakarken ama olmadı. Dışarı çıkmak için elini paltosuna uzatırken Suat'ın steteskopunu düşürdü yine askılıktan. Arkadaşlarından duymuştu Suat'ın Kolombiya'da gerillaların kontrolündeki bir bölgede gönüllü doktorluk yaptığını. "Kendini bulmuşmuş!"

Uzun uzun öylesine yürüdü, sırılsıklam oldu yine yağmurda. Sokaklar, caddeler, ağaçlar, evler, insanlar, sesler... hissizlik ve anlamsızlık bütünüydü her şey.

Eve dönüşte taksiye bindi. Yerleştikten sonra şoföre dönerek: "Biraz açar mısın?" dedi "Mevlam ayrılık vermesin gökte uçan kuşa Leylam"ın sesini...

Akşamsefası

Aslı Alpar

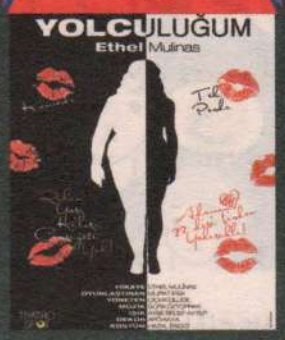

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EN SEVİLEN TİYATRO OYUNLARI VE BİZ BİZE MÜZİK HER HAFTA AKS'DE!

TİYATRO
1 Aralık Perşembe
20.30

TİYATRO
2 Aralık Cuma
20.30

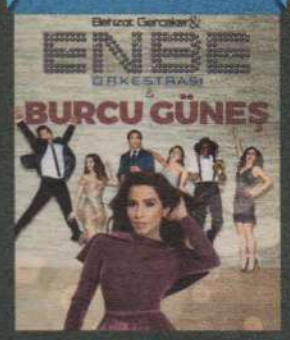
TİYATRO
3 Aralık Cumartesi
20.30

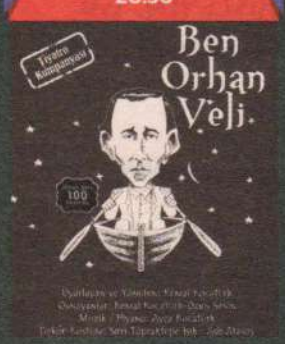
TİYATRO
5 Aralık Pazartesi
20.30

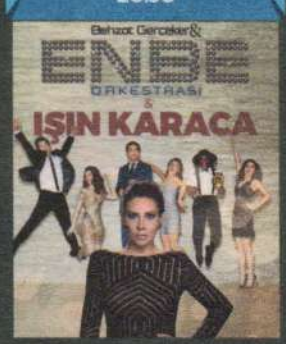
DİNLETİ
6 Aralık Salı
20.30

TİYATRO
7 Aralık Çarşamba
20.30

DİNLETİ
8 Aralık Perşembe
20.30

TİYATRO
10 Aralık Cumartesi
13.00

TİYATRO
13 Aralık Salı
20.30

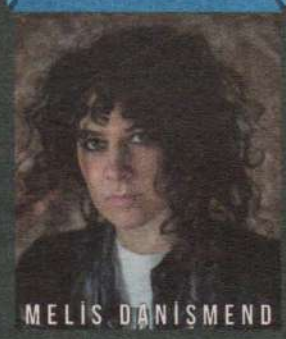
TİYATRO
14 Aralık Çarşamba
20.30

TİYATRO
15 Aralık Perşembe
20.30

DİNLETİ
16 Aralık Cuma
20.30

TİYATRO
17 Aralık Cumartesi
20.30

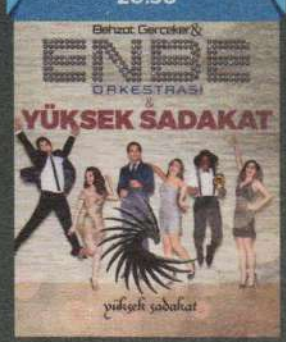
TİYATRO
18 Aralık Pazar
16.30

TİYATRO
21 Aralık Çarşamba
20.30

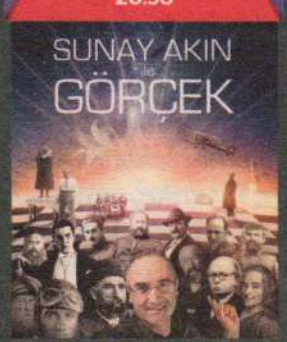
DİNLETİ
22 Aralık Perşembe
20.30

TİYATRO
23 Aralık Cuma
20.30

TİYATRO
24 Aralık Cumartesi
20.30

DİNLETİ
28 Aralık Çarşamba
20.30

Biletler **Biletix**'te.
biletix
ticketmaster Türkiye

3. Kat: Kültür, Sanat ve Sinema Katı
Akasya, Çeçen Sokak No: 25 Acıbadem,
Üsküdar 34660 İstanbul

akasyakultursanat.com
info@akasyakultursanat.com

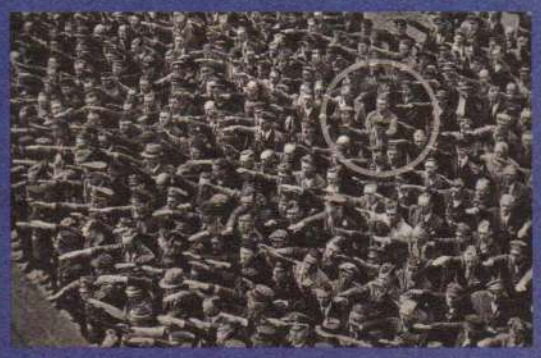
AKASYA
KÜLTÜR
SANAT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Enis Batur

rasathane notları

Köpeğinizi kendiniz dışarı çıkaramayacak durumda olmanıza karşın onun sözde sahibi olmanız, zavallı hayvan üzerinden kendinize bir sözde statü kazandırma kuruntunuza bağlı. Bu da sizin kayışınız.

İTAAT

Baba Zula'nın konserlerini "Do Not Obey!" ünlemleriyle bitirmesi, Türkiye'de cendereye alınmış gönülleri gevşeten bir çıkışı simgeliyor. Murat Ertel ve arkadaşları, hem müzikleriyle, hem giyim kuşam tarzlarıyla dikleniş dilini kullanıyorlar - alımlı lehçe.

Bir ara sanal ortamda gözdeleşip kaybolan fotoğraf karesini düşünüyorum: Hitler selâmıyla üniformize olmuş kalabalığın bir noktasında, kollarını kavuşturmuş duran, birbaşına bir kitle: O *duruş* yüzünden başına gelmeyen kalmayacak yurttaş August Landmesser'in: Sivil itaatsizlik tarihinin doruk anlarından birini yaratarak tarihe geçiş.

Yürüyordum, sokağın girişine iri harfler yazılmış, okudum: Okulu terket!

Kim ne derse desin, yabana atılamayacak bir başlangıç noktası. Karşı çıkanların çoğu *okudukları* için *böyle* olmuşlardır.

Boyuneğme, kavurucu deyiş.

Boynunu eğdiğinde başın dik duramaz.

KEMER DELİNİR, kutu üstü duyuru

Pantolon askısı kullananlara her vakit imrendim, gene de kemer kullanmayı yeğledim. Kemere yeni bir delik açtırmak, genelde kilo vermiş olmakla bağlantılı bir gereksinim türü. Bir delik daha gerekliyse, bunu evde kendiniz başaramazsınız: Özel bir araç işlemin doğru yapılmasını sağlayabilir ancak, yoksa uygun olmayan âlet edevâtla bir delik açma uğruna kemerinizden olmanız işten değildir. Demek, delik açma/oluşturma aracı. Bir aygıt diyebilir miyiz, belki. Kimse evinde onu bulundurmak için hamle yapmaz gibi geliyor bana. Emin miyim, hayır: Her türden aracı gereci edinme tutkusu olanlar vardır. Kemerime yeni delikse, büyük olasılıkla mahalle terzisini yoklarım. Yürüyordum, yoluma çıkan bir ayakkabı boyacısı, kutusunun üstüne yazmıştı, okudum: Kemer Delinir.

KÖPEK GEZDİRİLİR, bir duvar ilânı

Şehrin varsıl mahallelerinde 'köpek gezdirici'ler ortaya çıkalı çok olmadı. Her dönem, geçici ya da kalıcı, yeni yan meslekler doğurur. Ülkede evcil hayvan besleyenlerin nüfusunun hızla arttığı tartışılmaz. **Hayatına bir başka canlıyı *katmak* ciddi bir sorumluluk sorunu yaratır; görünen o ki, bunun bilincinde olmayanların sayısı da az buz değil.**

Köpek gezdirici 8-10 farklı türden köpeğin kayışlarını iki eliyle denetim altında tutarak onları sözümona dolaştırmak, hava almalarını sağlamak, kimi gereksinmelerini gidermelerini beklemek amacıyla şehrin kalabalığına küçük ordusuyla karışıyor. Köpekler için, gezdirici için, duruma tanık olanlar için acı verici tablo. Köpeğinizi kendiniz dışarı çıkaramayacak durumda olmanıza karşın onun sözde sahibi olmanız, zavallı hayvan üzerinden kendinize bir sözde statü kazandırma kuruntunuza bağlı. Bu da sizin kayışınız.

PONZA

Rumeli Caddesinde yıllardır bir apartman girişinde ponza taşı, yalnızca ponza taşı satan özürlü vatandaşımıza bir seferinde değinmiştim. Geçerken hep aklıma düşer, yerinde mi, yoklarım. Bu kez baktım, bir kâğıda "Yeni Ponza Taşları Geldi" yazmış, minik tezgâhına yapıştırmış.

Bugüne dek, beni merakta bırakan konu, tek bir ürün üzerinden geçim çarkını nasıl döndürdüğüydü. Adam Smith'in, Marx'ın, Keynes'in yorumlarını duymak için neler vermezdim. Şimdi, ola ki Pikkety'ye kulak verebilirim.

Son sefer, ikinci bir merak tabakası açıldı zihnimde, bunu ona sorabilirim işte: Yeni ponza taşları gelmiş ya: Nereden, nasıl geliyorlar? Onları nereden ediniyor?

Bir de bir de: Ne'den, nerede, nasıl yapılır ponza taşı?

PUNİCİTE

Soruların karşılıklarına ulaşmaktan kolay ne var bugün: Herhangi bir ansiklopediye, bir arama motoruna yanyana dizildiği an o beş harf, sıralanıyor bilgiler: Volkanik kayaç türü; yerine göre süngertaşı, köpük taşı, hışır taşı diye de adlandırılır; sudan hafif olduğu için batmaz... uzayıp gidiyor özellikleri.

Bense, Santorini'de dolaşıyorum; durduğum yerden, masamdan kıpırdamaksızın: İrikıyım ponza (punicite) kayalıkları, içini göremediğim, merkezine seyahate çıkamayacağım kürenin içseslerini taşımış, yığmış önümüze, pür dikkat kulak kesiliyorum.

Madde, Evrenin asıl sakini. Katısıyla, sıvısıyla, gazıyla, görünür görünmez, boşlukta hiçbir boşluk bırakmamış, Zaman'ı hiçesaymış, kendi hayat(lar)ının ortasında, tek ölçüsü ölçüsüzlük, deviniyor, duruyor, *var.*

Bir topluiğne başının üstünde bir topluiğne başı, olsa olsa bakıyorum taşlara, akılara, havaya — bir de, gece gündüz, boşluğa: Ben aslında süngerim.

FANTAZMA

Carl Theodore Dreyer hem densiz, hem müziç bir adam. Dün gece geç saat kapı zili çaldığında yarı şaşkın, yarı kaygılı (bizim memlekette o saat çalan kapı pek hayra yorulamıyor malûm) duaphone'a yöneldim: "Ben, Carl". İyi valla. Kaşındığımı kabul ediyorum: Okumamı istediği senaryo hakkında atıp tutmayacaktım. Dehşet bozulmuş. Bu aşamadan sonra elden ne gelir. Çaresiz sabahı ettik. Keçi gibi inatçı da. Böyle kafasının dikine giderse bi bok çıkmaz yapacağı filmden. Bunu ona söylemedim tabii.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akgün Akova

birkaç bulut yer değiştiriyor içinde

tasmasız bir köpek gibi çalıştım
ve kertenkele gibi sürünerek geldim odama
dünyalar var toplamam gereken
bir köşede aylardır okumadığım için ağlayan kitaplar
isyan halinde Eco'yla Murakami
şurada Anar burada Topbaş
bir köşede camları çizik dolu, tamir bekleyen gözlüğüm
ve çalınmayı bekleyen bolerolar Los Panchos'dan
yatağa çarşaf diye serdim düşlerimi
kalbimse buzdağları arasına sıkışmış
içinde kutup köpekleri boş kızakları çekiyor
uluyorlar kar fırtınasına karşı
ve onlarla göz göze gelmekten kaçınarak
aralarından korkuyla geçip
sabahın beşine kuruyorum saati zar zor
tam uyutacakken gözbebeklerimi
"benim de içimde bir şeyler yağıyor"
diyor yerde yatan bavulum
"artık yeni gökyüzleri doldurmuyorsun bana
derin anlamlar da
en çok şaşırdığım
kafa da tutmuyorsun eskisi gibi zamanın gürültüsüne

'bahçelerine konan kuşlar yoksa, çökmüştür bir kent
ve bir kadın hiç var olmamıştır kanatları yoksa
ama öyleydin, saçını toplayıp örerdin, dünyam düzelirdi
benim olduğunda düşlerden taç yapardım başına'

gibi dizeler yazmıyorsun"

"hekime götürsem seni
içinde birkaç bulut yer değiştiriyor derdi"
diye karşılık veriyorum kül rengi bavuluma
sonra uzatarak bir dizeyi kapatıyorum kapağını
ve sırtımı dayayıp yastığa
bu şiiri yazıyorum sana sevgilim
birbirimizin hem yolu hem yolcusu olduğumuz
kuzey gecelerindeki gibi

NİL KARAİBRAHİMGİL

Yusuf Atılgan / Aylak Adam

En sevdiğim yeri:
Sedire oturup radyoyu açtım. Piyano dinlemek istiyordum ama yoktu. Sanki bütün dünya konuşuyor, dans ediyor, operaya gidiyordu. Şu kutunun içinde bana piyano çalacak birini bulamıyordum. Yalnızdım. Kapadım kalktım. Karşı apartmanın yüzünde bir perde kalktı; bir kadın kımıldamadan sokağa baktı. Yoksa o mu? Perde indi. Yoksa her şey ben olmadığım zaman, benim olmadığım yerlerde mi oluyordu?

MERT FIRAT

Oğuz Atay / Tehlikeli Oyunlar

En sevdiğim yeri:
Bu düzmece oyun sona ermeli. Kendi benliğimizi bulmalıyız. Yalvarıp yakarmaktan vazgeçmeliyiz. Rüyalarımızı gerçekleştirmeye çalışmamalıyız. Gerçekleri rüya yapmalıyız. Çelişkisiz, dikensiz ve düzgün rüyalarımızı yaşamalıyız. Sözümüzün eri olmalıyız: Kırılacak kafaları kırmalıyız. Bize acınmadığı için acımamalıyız.

TUBA ÜNSAL

Burak Özdemir / Levh-i Mahfuz

En sevdiğim yeri:
'Cehalet' bilgeliğin vazgeçilmez erdemlerindendir. Sen bilenlerden değil, kendini cahil hissedenlerden ol. Cehalet duygusunu, belirli aralıklarla doyasıya yaşa. Dünyada vazgeçilmez tek bir bilgi vardır: Onun adı öğrenmeyi öğrenebilme bilgisidir. Öğrenmeyi öğrenmenin dışındaki tüm bilgiler, yaz aşkı hükmündedir.

SİBEL ORAL

Ferit Edgü / Hakkâri'de Bir Mevsim

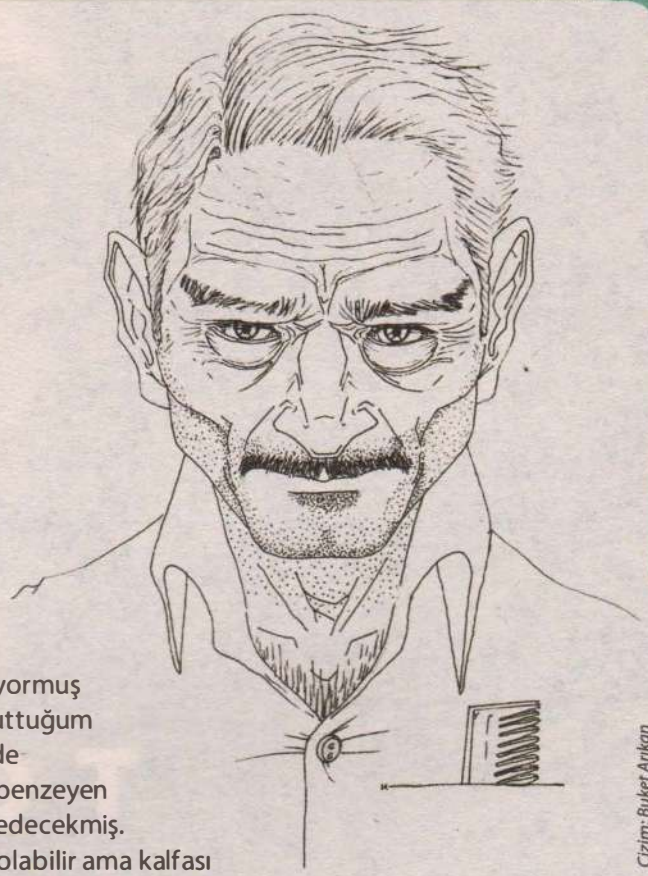
En sevdiğim yeri:
Bütün öğrettiklerimi unutun. Dünya dönüyor, evet, ama belki de, burda, bu dağ başında dönmemesini bilmek daha doğrudur. Size Hayat Bilgisi dersleri verdim sevgili çocuklar, ama hayatın gerçek bilgisini, siz, kendiniz burda iki sınır arasında, bu dağ başındaki köyünüzden uzak kentlere gittiğinizde, askerliğinizde, öğreneceksiniz. Unutmayın ki, kitaplarda yazılanlar, okullarda öğretilenler her zaman doğru değildir. Benim için doğru olan, sizin için doğru değildir. Benim için gerekli olan, sizin için gerekli değildir. Eğer öğrettiklerimin çoğu böyleyse, bağışlayın beni. Çünkü ben başka bir yerden geliyorum yavrularım ve gördüğünüz gibi, karların erimesiyle de gidiyorum işte. Nereye gittiğimi kesin olarak bilmiyorsam da gidiyorum. Burda kalacak olan sizlersiniz. Burda yaşayacak olan sizlersiniz. Sizler, karın üstünde yalınayak yürüyüp ölmeyenlerdensiniz.

Hazırlayan: Pınar Aksel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ozan Akbaba

10 lira

Çizim: Buket Arıkan

İşte o an, bir berber bir berbere müşterinin saçını iki kez şampuanlayacaksın demiş de niye demiş diye geçiriyorum içimden. Hiç sekmedi çünkü her berber aynı şeyi yıllarca yaptı diye acaba üretim fazlasını mı tüketim?

Saçlarım uzamış, kestirmek gerek diyorum, gidiyorum bir berbere. İstanbul'da, Taksim'de, ara sokaklardan birinde kendi kendini zor geçindiren bir dükkân. Hayat berberi. Oturuyorum koltuğa, yanıma yaşlıca bir amca geliyor "evet delikanlı hoş geldin" diye tekrarlıyor bilmem kaçıncı kere yüzünde bilmem kaç bin tane çizgisiyle. Eyvallah, şöyle bir toparlayalım yeter diyorum, birkaç tane çizgim var o zamanlar, tabiri caizse hayat bakımından köse... Amca önce çırağına seslenip havlu istiyor sonra başlıyor başımı yıkamaya.

Su, başımdan aşağı bir sıcak bir soğuk şırıl şırıl akarken ve ben yine suya taparken, önce küçücük dükkân, çırakla dip dibe olmak niye diye düşünüyorum sonra boğuk boğuk sesler duyuyorum amcadan, Fenerbahçe'den söz ediyor, sinirli. ***Kime anlatıyor tam olarak bilmiyorum, bana mı yoksa kendinin haklı yanına mı?*** Bildiğim tek şey dükkâna girdiğimde sıra beklemeyeceğim için memnun olduğum. Neyse...

Neden yaptığımı bilmeden, görev edinmiş gibi, sırf amca kaba olduğumu düşünmesin diye arada bir doğrudur, haklısın diyorum, sesim balık sesi.

Her berberin koktuğu gibi kokan elleri yüzümü yıkamaktan vazgeçip suyu kapatıyor. İşte o an, bir berber bir berbere müşterinin saçını iki kez şampuanlayacaksın demiş de niye demiş diye geçiriyorum içimden. Hiç sekmedi çünkü her berber aynı şeyi yıllarca yaptı diye acaba üretim fazlasını mı tüketim? Ayrı bir tartışma konusu, hatırama geri dönüyorum. Biri altın, diğer ikisi büyükçe gümüş yüzüklü küçük elleri başımdaki suları boyun kaslarımın muhteşem karşı koyuşuna rağmen sıyırıyordu ki tam o sırada havluyu kafama sarmalayıp ölü bedeni gibi hüküm sürdüğü kafamı alıp, hunharca koltuğa yaslıyor ve başlıyor o acımasız kurulama evresine.

Birkaç tane çizgim var o zamanlar, tabiri caizse hayat bakımından köse...

Çok uzattım değil mi? Evet uzattım. Kısa kestiriyorum, alabros... Kütürdeyen boynumun üstünde hacı yatmaz edasıyla sallanan başımın biçare saç tellerinin kurulama töreni biter. Berber amca saçımı ince makasıyla kıyım kıyım keserken daha önce sayısız kere duyduğum o sihirli cümleyi kuruyor "Saçlar da maşallah delikanlı, hem gür hem sert." Yaa öyle diye cevap veriyorum, aklımda amcadan gayrı bu lafı eden 200 berberin eşkâli. Yanlış anlaşılmasın nazar edecekler güzelim saçlarıma, ondandır korkum, yoksa sevmez, istemez miyim tatlı dili?

...

Kars'ta bir dönem müteahhit taşeronluğu yapmış. Hafriyat, malzeme tedariki falan yaparmış, usta bulup yamuk duvarlar ördürürmüş falan filan. Sonra bir kızını evermiş, Almanya'ya gönderecekmiş. Bir çocuğu daha varmış üç yaşındaymış, veledin cimboma ettiği küfürleri anlatırken ağzı kulaklarında. Büyük oğlu benden yaşça küçük, servis çalıştırıyormuş bilmem ne Kurtköy fabrikalarında. İstanbul trafiğini de bunlar felç ediyormuş zaten...

Dükkânı 2-3 seneye kapatıyormuş usta, adını unuttuğum fakat fena halde küçük Onur'a benzeyen kalfasına devredecekmiş. Fark etmemiş olabilir ama kalfası yeteneğinden ziyade, emo saç sitiliyle toplayacağı kitleden alacağı paralarla dükkânını bayağı bir işlek hale getirecek. Sevinem mi, üzülem mi bilemedim..

Saç tıraşım bitmek üzereyken ya da ben öyle düşünmek istediğimden olacak ki amcanın dedikleri daha da tatlı gelmeye başladı. Hatta bir ara ooo hemşeri sayılırız, ben de Karslıyım amca diye girizgâhta bulunacaktım ki onunkilerin yanında toy kalır cümlelerim, hiç konuşmamak konuşamamaktan iyidir diye açmadım ağzımı. ***Nasılsa az sonra tıraş bitecek ve ben kafama yediğim rüzgârla birlikte o amcayı hatırlamayacaktım bile. Neyse ki o da beni hatırlamayacaktı.***

Olsundu.

Anlattı, anlattı... Bir ara sustu, dikkatimi çekti de bayağı bayağı sustu. Uzun sustu. Fakat sonra yine anlattı. Hah dedim amca, kendine restart yaptı. Şöyle bir düşününce, düz hesap, günde 5 müşteri – haftada 35 – ayda 140 – yılda 1.680 müşteri. 5 yıl önce tadilat yapmış, döşemeyi de katmış dersek 5 yılda 100.800 müşteri gelip girse o dükkândan içeri, 5.000'i sıra beklerken sıra ona gelemeden sıkılıp çıkmış olsa, kalanların yarısının yarısına bu sohbetleri layık görse de anlatsa, kaba hesapla 24.000 kurban, pardon müşteri için o dükkanda epeyce yol yapmış bizim usta.

Yani demem o ki; o kadar çok anlatmış, o kadar çok dinlenilmiş ki, saç kesmekten değil de, sanki anlatırken millet sıkılmasın diye berber koltuğu başında bir o yana bir bu yana yürümekten bastığı zemindeki muşamba yıpranmış, daire!

Gel zaman git zaman bir baktım ki tıraş bitmiş. Amca "sıhhatler olsun delikanlı."

Eline sağlık, sağ olasın diyorum ve soruyorum; borcum ne kadar?

- 10 lira ver yeter.

...

Yarım saatin sonunda; Fenerbahçe sevgisi, kızının Almanya'ya gidecek olması, veledinin ettiği küfürler, oğlunun aylığı, kalfası, taşeronluğu, emo diye tabir edilen kitlenin uğrak yeri olacak dükkânı, gereksiz matematik hesabım, aşındırdığı muşamba zemin ve dükkândan çıkarken kapattığım kapının ardında kalan Neşet Ertaş türküleri, tamamı yalnızca 10 lira.

Eyvallah...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TOYOTA

İYİNİN DE İYİSİ

TOYOTA C-HR

Her görüşte aşk

Elmastan ilham alınarak tasarlanan Toyota C-HR, son teknoloji 1.2L Turbo Benzinli ve 1.8L Hybrid e-CVT motor seçenekleriyle benzersiz bir Crossover.

İlanda yer verilen modelin CO_2 salımı birleşik 86 -144 gr/km ve birleşik yakıt tüketimi 3.8 - 6.3 lt/100 km değerlerindedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

toyota.com.tr

Bedia Ceylan Güzelce

bak gidiyorum

O güne dek böyle mutaassıp bir yara görmedi bu memleket, o güne dek gerçek bir yara da görmemişlerdi zaten. Ilık ılık acıyışını hatırlıyorum, acıdan gidiyorum, kandaki tuz, sendeki bu evham. Telaşını seviyorum.

Bak gidiyorum. Daha ayak basılmadık onca toprak dururken, mavi gezegenini terk etmek için sıraya girmiş o insanlar gibi, gidiyorum. Sen mavzer gibi, kurşun gibi çıkıp giderken en küçük ama en keskin yerinden hayatın, ben buradan böyle büyük, böyle temelli çekip gidiyorum. ***Benim bu dünyaya getirmek istemediğim çocuklarım var. Birbirimizi sevmemiz için doğum ön şartını koymayan çocuklar onlar, bir savaşta ölmektense kalbimde ölmeyi bekliyorlar.*** Böylece iyi okullarda okutabileceğim onları, doğada uzun yürüyüşler yapacağız, iyi insanlarla karşılaşacaklar ve dahası doya doya sevebileceğiz birbirimizi, kimse acıtmadan canımızı. Biliyor musun, hani şu dünya yalanları var ya, işte şöyle kıtlık olacakmış, böyle savaş, öyle bir tufan gelecekmiş ki, görülmemiş bir kıyamet kopacakmış da, millet tası tarağı topluyormuş, aklı olan burada durmazmış da, falan filan off. Sıkılmak değil de bir tek ben inanıyormuşum gibi geliyor bunlara.

Bak gidiyorum. Sen, ömrümü alıp yumuşatırken göğsünde, ben gidiyorum. Kabuk tutmuş, gelip geçmiş yaralarımı buluyorum, onları tuta tuta gidiyorum. Elimin üzerinde iki derin yırtmaç gibi ilk gençliğim duruyor. Annemin titreyen parmakları tarafından iki ucu birleştirilip, üst üste dikilmiş, kimse görmesin diye. O güne dek böyle mutaassıp bir yara görmedi bu memleket, o güne dek gerçek bir yara da görmemişlerdi zaten. Ilık ılık acıyışını hatırlıyorum, acıdan gidiyorum, kandaki tuz, sendeki bu evham. Telaşını seviyorum. Seni seviyorum. İçimi dolduran ve içeride insanı yaşatan öfke gibi, iğrenme gibi, aşk gibi başka bir şeye yer bırakmayan şefkatimi bırakıp gidiyorum. İstanbul'a en uzak noktadadır senin kalbin, ben önce İstanbul'a gidiyorum.

Bak gidiyorum. ***Bir kartal başımda bekliyor, bir aslan korkularımı pençesinde tutuyor ve bir kanarya aralıksız ötüyor ve ben gidiyorum.*** Daha dün akşam işitme duyumu ortaya koyduğum bir kumar masasından kaybederek kalkmış olmasam böyle kolay gidemezdim belki. Kanaryanın ötüşünün hatırına kalırdım, senden bir kez daha ne kadar haklı olduğumu işitmek için kalırdım. Haklıydım. Sen bana aşık oturduğun hiçbir masadan sağ salim kalkamadın. Bu yüzden gidiyorum, ilmek ilmek sökülen bir dağ gibi dünyanın gövdesinden. Derdi kadar dağı vardır her insanın sırtında, benim dağım bana yeter, biliyorum. Sökülüyorum, İstanbul'a vardım say, vardığım yer ayaklarımın altında ufalanıyor. Bir gergedan yas tutuyor başımızda, her canlı gibi o da yasla güçleniyor, yasla vahşileşiyor, vahşetinizden gidiyorum.

Gidiyorum. Biliyorum, bir çift çoraptan daha fazlasını bırakabilmeliydim sana. Ama bak gidiyorum, artık yokum. Dilini ısıracak eşek arısı değilim, daha iyi bir insan olasın diye uydurulan başka insanlar vardır ya, hani uzak akrabanın üniversiteyi birincilikle bitiren evladı, alt komşunun hamarat kızı, yan binada elinden her iş gelen delikanlı, bakkalın amatör ligden profesyonel lige yükselen oğlu, emekliliğinde çok rahat edecek olan o çok azimli ve çok çalışkan Emel Abla değilim. Ben onlar gibi olamıyorum, olmadı diye değil, olmayınca gidiyorum. Bir şiire benziyor bu halimiz, eksilterek yazılan, hep azaltılan. ***Eskiden deltalar geçerdi şiirimizden, serzenişler ve özlemler vardı, şimdilerde mavi bir deniz, turuncu bir can yeleği ve çocuk ölümleri, denizlerinizden gidiyorum.***

Bak gidiyorum. Beni göğe sıksalar bir bulutu bile delip geçemem, hacmimi de yoğunluğumu da kütlemi de bilmiyorum. Sen uçurumların kenarından Hızır'a seslenirken, uçan uçurumlarda Düş Sokağı Sakinleri'nin Türkiyesi'ni özlüyorum. Yok, o da tam değil. Keşfedilmeyi beklerken birilerini keşfetmek zorunda kalmış insanlar var ya hani, onları özlüyorum. Çocuklar hiç değilse yılda bir kez olsun şeker yiyebilsin diye kurulan bayramları, kaynamış şekerin içine atılan bir kilo susamı, köyde toprağı çalı süpürgesiyle süpüren Hanife teyzemi filan özlüyorum. ***Kadınların kafatasını bir arada tuttuğunu ve bu yüzden başlarından hiç çıkarmadıklarını zannettiğim o taçları özlüyorum.*** Her gün öğlene kadar paramparça edilen ve her akşamüstü yakılan ateşin başında kumdan ve kilden yeniden üflenen çocukluğumu da. O köy, on üç sokakta toplam seksen beş hane, seni en az seksen beş sene yaşatır. Yaşayamadık ya, ateşe gidiyorum.

Sen bana aşık oturduğun hiçbir masadan sağ salim kalkamadın.

Bak gidiyorum. Sonunda kendini yıldızlara gönderiyor insanlar. Fonda durmadan "Famous Blue Raincoat" çalıyor ve aşıklar kederlerini başkalarınınkilerle takas ediyor. Hani kalemle zarf arasında bir mektup vardı ya o artık yok. Biliyorum, her devir kendi ilk kurşununu öfkeden yontar ve her devir o kurşunu sıkacak bir adamın çorbasını her akşam önüne koyar. Çorba sıcak içilir, namlu ısınmışsa içinden muhakkak kurşun geçmiştir. Ben bir fırlatma istasyonunda son kez doğduğum bu küçücük şehre bakmaksızın gidiyorum. Arkamdan ağlayan yok ama kalbimde bir kabile, ahh canım sevgilim, kalpten gidiyorum. İstanbul'a en uzak nokta, İstanbul'da.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şermin Çarkacı

saçak kuşu

Bakkalın boncuklu kapı sinekliği bir hışımla açıldı. Boncuklardan çıkan ses resmen, "Çık ortaya" dedi ama Resmiye Teyze'nin sesi boncukları bastırdı. Kemikli ve kırışık elinin en kızgın parmağını bana doğru sallayıp "Bir kere daha Ahmet Ağa'na fındık fıstık verirsen, bak seni na'barım çocuk" dedi. Bakkal tezgahının ardında gözlerim yuvalarından fırlamış vaziyette zihnimdeki "Ne yaptım acaba gene?"lerle savaşırken Resmiye Teyze öldürücü cümleleri ok gibi gönderdi.

"Bütün gün fındık fıstık elinde... Adam saçak kuşu gibi tepemde! Bir daha sakın Hasan Ağa'na fındık fıstık verme. Bir tek ona değil, kimseye verme" dedi ve geldiğinden daha şiddetli bir hışımla boncuklu sinekliği sallayarak çıkıp gitti bakkaldan. Sineklik resmen arkasından "verme, verme, verme" diye eko yaptı.

Bakkalımızın kuruyemiş tedarikçisini takdir ederim. Fındık fıstık, asli görevlerinden birini yerine getirmekte başarılı olmuş anlaşılan. Resmiye Teyze 65 yaşında, kocası Hasan Ağa, ondan da büyüktür... Bütün gün saçak kuşu gibi üstüne tüneyip kadını canından bezdirdiğine göre ülkenin bu yılki fındık fıstık rekoltesi nüfus artışını doğru orantılı etkileyecek gibi... Reklam kampanyasında aynı yerden yürüyelim, aganigi naganigi... Gelgelelim Resmiye Teyze son derece net konuştu. "Kimseye verme" dedi. Hani bir kota getirsek, belli yaşın altındakilere satsak, fındık fıstık alana şap bedava kampanyaları yapsak gibi önerilerle gidemeyiz karşısına. Müşteri daima haklı. Resmiye Teyze iki kere haklı...

Kimse anasından kederli doğmuyor, böyle şeyler zamanla oluyor.

Kendileri, gençliğinde böyle kara kuru, suratsız, her şeye parmak sallayan biri değilmiş elbette. Kimse anasından kederli doğmuyor, böyle şeyler zamanla oluyor. Sadece genç kızların gözlerinde görebileceğiniz o gece yıldızı, güneş ışığı, kor alevi parlaklığı söndürecek bir şeyler zamanla çıkıyor. Ve bu memlekette genç kızların ekserisi, sönerek kadın oluyor. Bizim Resmiye, komşu köyden Ömer'e aşık o zamanlar. Cayır cayır yanıyor iki satırlık mektuplar. Neticede Resmiye'yi Ömer'e istiyorlar. Vermem diyor babası, askerliğini yapmamış adama kız vermem. Kaçalım diyor Resmiye mektupta... Olmaz diyor Ömer, yapamam askerden gelmeden... Hay sizin askerliğinize, diyor Resmiye içinden. Derken çaaat! Hasan'a kesiyorlar sözü. Hasan askerliğini yapmış mis gibi, hem de tarla tokat gırla, para gani...

Bir mektup daha yazıyor Resmiye Ömer'e... ***Sonra bir mektup daha, bir mektup daha... İkna ediyor Ömer'i. Düğün gecesi kaçmaya niyetleniyor gençler... Resmiye'nin göğsünde bir kuş deliriyor.***

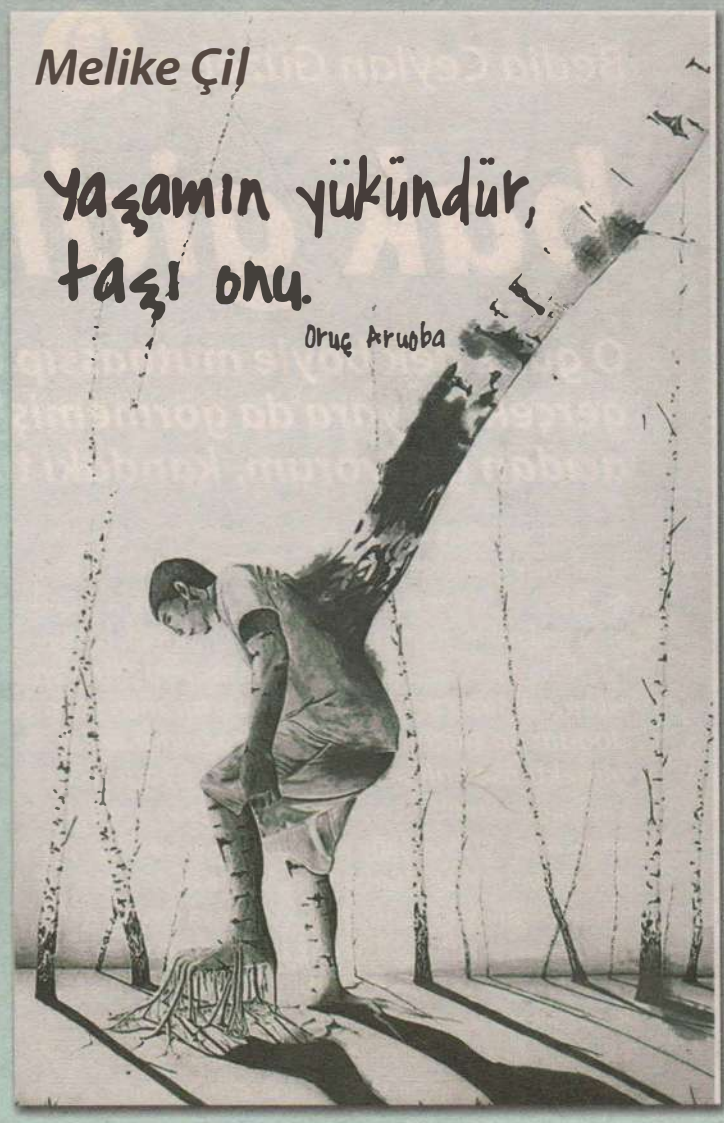
Fakat gelmiyor Ömer... Resmiye, bir hayal gibi yürüyor yatak odasına. Sabah olup da Hasan'ın yatağında ilk kez gözünü açtığında "Hadi kalk Ömer" diyor Hasan'a, "sabah olmakta..."

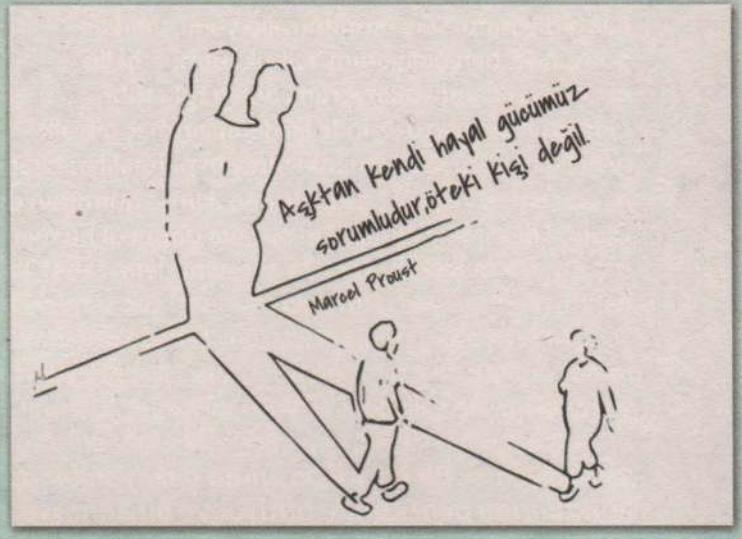
Olayı buraya kadar biliyoruz, konuya bu kadar vakıfız. Resmiye Teyze bu kadarını anlattı yıllarca. Gerdek gecesinin sabahında kendi adı yerine Ömer'in adıyla uyandırılınca ne yaptı Hasan, nasıl yendi öfkesini, Resmiye'ye neler etti senelerce, biz onu bilemeyiz. Mahremiyet neticede, kocaman bir muamma, diyor ve tekrar tezgahın başına geçiyoruz. Ve dünya üzerinde aşk adına zerre kadar da olsa bir hatır kaldıysa, o fındık fıstığın satışına kısıtlama getiriyoruz. Bakkalın camına görünmez harflerle yazalım öyleyse: "Bundan böyle, yasal düzenlemeler uyarınca, kadının rızası olmaksızın, meskun mahallerde fındık fıstık tüketimine izin verilmemekte olup, eş rızasıyla gelenler bu hükmün dışındadır... Resmiye Teyze, resmen haklıdır."

Akşamsefası

Melike Çil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rıdvan Akar

"mutluyum" diyen parmak kaldırsın

Bütün bu insanlar ülkede acaba kaç kişiyi oluşturuyor? Kaç kişi terörün korkusuyla yaşıyor? Kaç kişi yarına dair umudunu koruyor? Kaç kişi bu ülkede gülümsüyor?

"Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik
ağlamayı"

Nazım Hikmet, 1941

Hiç fark ettiniz mi? Çevrenizde neşeli, eğlenceli ve iyimser insanların sayısı birer birer eksiliyor. ***Fark ettiniz mi? Kamusal alanda, otobüste, vapurda, bir mekanda şen kahkahalarıyla bir ortamı renklendiren insanları diğerleri yadırgayan bakışlarla süzüyor.*** Hani "Gülecek bir şey mi var?"dan öte, "Gülüyoruz ağlanacak halimize" bile kimseyi kesmez oldu.

Mutsuzluk da bulaşıcıdır. Öyle günlerden geçiyoruz ki kasvetli ve karamsar bir gelecek öngörüsü toplumu derinden etkilemiş görünüyor. Ülkenin farklı bileşenleri birbirinden bağımsız ama o "toplam mutsuzluğu" artıran bir memnuniyetsizlikle malul.
Kürtler yanmış, yıkılmış şehir ve kasabaları...
Seçilmiş yerel ve ulusal siyasetçilerinin hapsi... Terör operasyonlarıyla kahır, acı ve sözün anlamını yitirdiği bir dönemden geçiyor.
Ya evlatları askerde olanlar?
Namlunun ucundaki başta uzman çavuşların aileleri...
Şehirlerden dağlara, Suriye'den Irak'a giderek büyüyen bir cephede, korkuyla beklenen haberler, evlere düşen ateş ve kahır ve acı...

Mutsuzluk da bulaşıcıdır. Öyle günlerden geçiyoruz ki kasvetli ve karamsar bir gelecek öngörüsü toplumu derinden etkilemiş görünüyor.

15 Temmuz darbe sürecinin yarattığı ve her geçen gün büyüyen bir bilinmezlik. Kimin işini kaybedeceği, kimin tutuklanacağı, kimin soruşturmaya uğrayacağını bilemediği bir süreç...
Cezaevleri, işkenceler ve sürgünlerle anılan bir dönem. Binlerce tutuklunun ne zaman ve ne şekilde yargılanacağına dair bilinmezlik. At izinin it izine karıştığı, 15 Temmuz'da yaşamını yitirenlerin acılı ailelerin artık anılara sığındığı bir geçmiş.
Rüzgar ekip, fırtına biçen bir cemaat... Darbe, komplo, operasyonla uhrevi bir alem yerine iktidarı kazanmayı tercih eden bir "dindarlık..."
Nihayetinde binlerce sürgünle özlemi, kapanan binlerce işletmeyle işsizlik ve mahrumiyeti...

Çağdaşlık üzerinden tahayyül edilen bir yaşam biçimini tehlikede gören... ***Değerleri küçümsenen, laik bir devlet geleneğinin hızla aşındığını düşünen bir çoğunluk.*** Kaybettiği mevzileri kızgınlıkla anan ve yarına dair beklentilerini kıran bir muhalefet yapısına sıkışmış, giderek ötekileşen büyükşehir azınlığı...
Açılımlarla uyutulan, ülkede mezhepçiliğin hortladığını düşünen, kutsallarını koruma kaygısı yaşayan, devletten ayıklanan ve aşağılanan Aleviler...
Tecavüze uğrayan, dayakla "terbiye" edilen, yeri bir yana "canı" öküzden sonra gelen...
İş yaşamından koparılan, muhafazakarlığın kıskacında toplumsal yerini hızla yitiren kadınlar...
Bitmedi...
Ekonomik krizin cenderesinde yaşayan bütün bir ülke...
Kapanan küçük işletmeler...
Siftahsız günü kapatan esnaf...
Ödenemeyen kredi ve kartlar...
İflas eden turizm tesisleri ve bekasını turizme bağlamış şehirler...
Giderek artan işsizlikle yarınından korkan çalışanlar...
Ektiğini satmak bir yana, tarlasını yitiren çiftçiler...
Ve bütün bu nüfusu, çevreleri ve ülkeyi tehdit eden dolar karşısında gün be gün eriyen bir milli para...

Sıkıntı şu ki...
Bütün bu insanlar ülkede acaba kaç kişiyi oluşturuyor?
Kaç kişi terörün korkusuyla yaşıyor?
Kaç kişi yarına dair umudunu koruyor?
Kaç kişi bu ülkede gülümsüyor?
Kaç kişi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Can Yılmaz

fgr 3

Alain Delon da ilk filminde bir garsonu oynamıştı ve sadece 15 saniye görünüyordu. Gerçi onun yaşı 19, İbrahim Abi'nin 68'di ama olsun, fark edilmek için her zaman şans vardı.

"Kimseye kırgın değilim" yazılı notu İbrahim Abi'nin göğsünden usulca alıp dosyaya koydular, cesetin boynundaki yeşil plastikten imal çamaşır ipini gevşeten görevlinin yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yapıştı: "68 yaşındaki adam niye kendini asar lan, hem de film setinde!"

"Evet arkadaşım" dedi yönetmen "Sen geç şöyle, kalabalık etme." Sette kalabalık yaptığı haykırılan İbrahim Abi, eski bir devlet memuruydu. Maaş yetmeyince kahve arkadaşı dublör Necati'nin tavsiyesiyle dizilerde figüranlık yapmaya başlamıştı. Tek başına geçindirmeyen ama süründürmeyen yevmiyelerle çocukları üniversiteye sokmayı başarmıştı.Yüzlerce film karesinde gelip geçiyordu oynadığı karakterler, sözü olmayan kalabalık sahnelerin adamıydı. Bir gün elinde konserve kutusu balıkçı tezgahında ses çıkarmadan "Taze hamsi, iri hamsi" diye bağırıyor, bir gün holding patronu başrol oyuncusunun kadehini doldurup iki adım geri çekilip kameranın görüş alanından çıkıyordu. Oynadığı dizileri seyredenlere hikayeyi asla anlatmıyordu. Kendi içinde bir centilmenlik anlaşmasına imza atmıştı. İki cihan bir araya gelse oynadığı sahneyi kimseye anlatmıyordu.

"Kalabalık etme" lafına çok bozuluyordu, koskoca 100 kişilik setin içinde özenle mi seçiliyordu bu lafı duyacak kişi? Zayıf çelimsiz olması mıydı 20 yaşındaki yeni yetme yönetmen yardımcısından fırça yemesine sebep? Yoksa önemsiz rollerin önemsiz oyuncusu olması mı?

Figüran Necati'nin demesine göre, rolün büyüğü küçüğü olmazdı. Alain Delon da ilk filminde bir garsonu oynamıştı ve sadece 15 saniye görünüyordu. Gerçi onun yaşı 19, İbrahim Abi'nin 68'di ama olsun, fark edilmek için her zaman şans vardı.

Yeni yetme 20 yaşındaki yönetmen yardımcısıyla iyi geçinmek lazımdı, bir anda kalabalığın içinde arka sıralara kaydırılabilir, kostümü değiştirilip beklemeye alınabilirdi. Beklemeye alınmak en az 6 saat demekti, 6 saat kamera önünde olmak çok dokunmuyordu da, ah o beklemek yok mu!

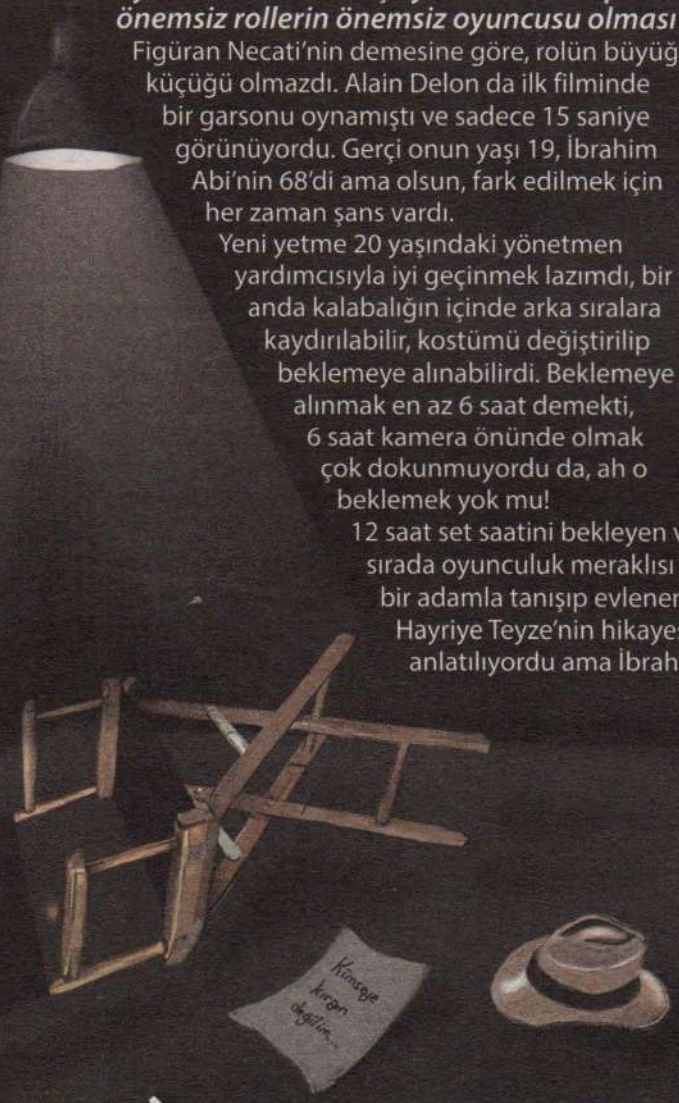
12 saat set saatini bekleyen ve o sırada oyunculuk meraklısı zengin bir adamla tanışıp evlenen Hayriye Teyze'nin hikayesi çok anlatılıyordu ama İbrahim Abi'nin bekleme hikayeleri genelde "Size de iyi akşamlar hanım kızım"la bitiyordu. ***Sadece bir kez Kadir İnanır'ın setinde güzel, yaşına uygun bir hanımla tanışmış ve 9 saat uzun uzun muhabbet etmişti. Muhabbetin en güzel yerinde kadının kocası sete gelip karısını alınca, tatlı rüya bitmişti.*** Halbuki kadın 9 saat içinde bir kez bile evli olduğunu söylememişti, söyleseydi adap gereği konuşmazdı belki ya da en azından eski aşklarını elalemin karısına anlatmazdı.

"Amca sen gel böyle" dedi gençten bir oğlan, İbrahim Abi'nin etini acıtan bir çekiştirmeyle: "Gel şuraya, ben çağırınca bana doğru yürü!" İbrahim Abi kolunun acısını hızla unuttu, kameranın önünden geçeceğine sevindi. Kenarda bekleşen diğer figürasyona baktı, onlardan bir adım ilerideydi artık. Gırtlağını temizleyip durabildiği en dik duruşuyla beklemeye başladı. Hazırlıklar sırasında bir iki adım öne bir iki adım arkaya alıp yerini değiştirdiler, şapkasını alıp başka bir şapkayla değiştirdiler. Bir ara ceketini beğenmeyip pardösüyle değiştirip sonra yine aynı cekete döndüler. Bütün bunlara ses etmiyordu İbrahim Abi, ne de olsa oyunculuk denen meret buydu işte; istedikleri adam olmanı istiyorlardı.

"Bu çok güzel oldu" denilen ceketi çıkarıp, mavi bir takım elbiseyi giydireli 4,5 saat, oturması için verilen tabureyi altından alalı 2 saatten fazla olmuştu. Yaş 68'di, yorgunluk belini bükmeye başlamıştı. Aslında ortalıkta gezinen gençlerden birine seslenip, yerinden ayrılıp bir köşede oturabilirdi ama riske girmedi. "Evet, yerlerimize" dediklerinde esas oyuncuyu bekletebilirlerdi ama bir figüranı, özellikle yüzlerce benzeri olan 68 yaşındaki bir yaşlıyı kimse beklemezdi. Beklemekten sıkılıp işin ortasında seti terk eden Necdet Usta'nın sektörden nasıl silindiğini çok dinlemişti. "Bu adamı sette görürsem döverim" demişti ünlü bir yönetmen. Bu riski almaya, Necdet Usta'yla aynı kaderi paylaşmaya hiç niyeti yoktu ama böbrekleri aynı fikirde değildi. Yarım saatten fazladır çişini tutuyordu, kasıklarındaki ağrı çekilmez hale gelmişti ki yanından geçen telsizli asistana yapıştı: "Tuvalete gitmem lazım!" Asistan İbrahim Abi'yi dinlerken arkasındaki başka bir gence bağırdı: "Sen de gel böyle." İbrahim Abi, çocuğun kolunu biraz daha sıkarak niyetinin ciddi olduğunu hissettirdi: "Koç, tuvalete gitmem lazım!"

Telsizli genç kolunu İbrahim Abi'den kurtardı, "Son iki dakika amca, kaybolma bir yere..."

"Evet, hazır... 3... 2... 1... Oyun!" İbrahim Abi'nin çevresinde bir koşuşturma başladı. Başrol oyuncusu kız, yanındaki yakışıklı çocuk ama görmüyordu, genç kameranın arkasından el kol hareketlerini abarttı. İbrahim Abi yerinden kımıldamadı. "Keeeeesss" diye bağırdı yönetmen, sesi platoda yankılandı. "Niye yürümüyor bu herif..." Yürümeyen herif, İbrahim Abi'ydi. Yorgunluktan değil utancından yürüyememişti, başına toplanan ekipten biri mavi takım elbisenin pantolonunun derhal kurutulması talimatını verdi. Yönetmen, kurutulan çişli elbisenin bir başkasına giydirilmesine karar verdi, İbrahim Abi'yi kalabalık setin içinden alıp bir köşede soydular. Kostümcüler saç kurutma makineleriyle yaklaşık bir saat İbrahim Abi'nin yaşlı böbreklerde beklemiş çişinin izlerini pantolondan silmeye çalıştı. İbrahim Abi'ye kendi kıyafetleri ve temiz bir don verildi. İbrahim Abi kıyafet kabininde giyinirken mavi takım elbiseyi giyen yaşlı arkadaşıyla göz göze geldi, birbirlerinden gözlerini kaçırdılar... İbrahim Abi ıslak donunu çöp tenekesine atıp kabinden çıktı, yanından hızla geçen bir kızı durdurdu: "Bir kağıt kalem alabilir miyim kızım?"

İllüstrasyon: Rabia Gençer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TATLIM, BU AKŞAM EN SEVDİĞİM DİZİNİN YENİ BÖLÜMÜ VAR. TELEVİZYON BENİM ONA GÖRE!

TAMAM HAYATIM TABİ Kİ!

HMMM. FAZLA KOLAY OLDU... SANKİ...

SAATLER SONRA...

DİNG DONG!!!

SÜRPRİİİZZ! MAÇ ZAMANI!!

OOW.. NASIL UNUTTUM BEN BUGÜNÜ!

MAÇ BAŞLADI!

HÜCUM FENERBAHÇE'DE!

ATAK GALATASARAY'DA!

YOKSA! DİZİ PLANLARI YATTI MI?

HAYIR! YATMADI!!!

ARKA ODAYA GEÇ, TABLETİNDEN 'DİLEDİĞİN YERDE' UYGULAMASINI AÇ VE İSTEDİĞİN DİZİYİ, İSTEDİĞİN BÖLÜMDEN İZLE. DIGITURK İLE KEYFİN BÖLÜNMESİN.

Digiturk
Hayatlerine dokun

Bu bir ilandır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaan Koç

ananeme mektup

Anane, bu mektubu bir sürü insan okuyacak, hiçbiri umurumda değil. Tek muhatabı sensin.

Anane, beni arayıp "oğlum benim, bi' ara uğrayıver de şu televizyona bi' bak. Kanalların ayarı mı bozulmuş n'olmuş, yapamadık biz" deyişinin üzerinden tam 13 gün geçti. "Tamam gülüm benim gelir yaparım" diye cevaplamıştım seni, sense "aman n'olur unutma olur mu?" diye tembihlemiştin bana. "Unutmam anane, unutur muyum hiç ya" demiştim gülümseyerek ama sen haklı olarak unuttuğumu düşünüyorsun şimdi. Çünkü 13 gün geçti, gelmedim sana. Ama unutmadım da. Gözümün önüne televizyon geliyor, karşısında sen, sevdiğin programları izleyemeyen sen. ***Senin yerinde ben olsam, bana sitem eder, kızar, küfür bile ederdim hatta. Biliyorsun herkes böyle yapar. Sen hariç.*** Sen muhtemelen benim daha önemli işlerim olduğunu düşünüp "o iyi olsun da, önemli değil" diyorsundur orada. Daha önemli işlerim yok anane. Sadece, bilmem nasıl desem, dünya bir süpürge işte; seni uğuldayarak içine çekmeye başladığı an kurtuluşun yok. Neden gelemiyorum biliyor musun? Anlatacağım.

Anane, beni her sabah okula gönderirken işaret parmağını dilinle ıslatıp gözlerimdeki çapakları silerdin kapıda. Üzerimde mavi önlük vardı, saçlarım kaşlarımın üzerine kadar düşüyordu o zamanlar. Hayvanlar da yavrularını dilleriyle temizlermiş, sonradan öğrendim. Pazarda su satışlarım ya da; bir gece önceden buzluğa koyduğun ufak bidonu ertesi sabah alıp inerdim sokağa. Tam apartman kapımızın önündeki limoncu amcanın elleri leke lekeydi. Limon suyundan oldu zanneder, üzülürdüm adama. Apartmanın demir kapısından çıkıp onun önünden her geçişimde "şimdi elleri yanıyordur" derdim içimden. Vitiligo diye bir hastalıkmış, sonradan öğrendim. Her pazartesi sokağımıza kurulan o pazar muhteşem bir şey değil miydi anane? Sabahın köründe başlayan direklerin sesleri, tezgahların sürüklenirken çıkardığı homurtu, bağrış çağrış, sonra insanlar doluşurdu cıvıl cıvıl oraya. Gözlerimi açardım, ev kızarmış ekmek ve sütlaç kokardı uyandığımda. Koşarak mutfağa gelirdim; her seferinde bana bu sürprizi ilk kez yapmışsın gibi sevinçten çatlayıp açılırdı göğsüm. "Kaan beeey buyrun, ama önce ekmeklerinizi yiyeceksiniz." Öperdim seni. O zamanlar benim boyum senden kısaydı... Bu boy işi her zaman aynı gitmiyormuş anane, neden biliyor musun? Ben artık biliyorum ama bir anlam veremiyorum. Hayat her zaman mantık taşımıyor, anlamdan yoksun çok yanı var anane. Öğrendim işte.

Anane, bazen seninle olan fotoğraflarımıza bakıyorum. "Bazen" bakıyorum çünkü her seferinde içimin yandığını hissediyorum. Tıpkı tatile gittiğimizde, güneşte pancar gibi kızardığım o günlerdeki gibi. Sırtıma yoğurt sürdüğünde iyi geliyordu o zamanlar. Fakat insan, içine yoğurt süremiyor galiba. Aslında galiba değil, eminim bundan, çünkü böyle bir şifa olsa bana onu da öğretirdin. O zamanlar güneşin beni çabuk yaktığını bilmiyordum, denizin üstünde seni korkutmak için ölü gibi yattığımda aslında ne kadar çok korktuğunu da bilmiyordum, her gün yaptığım bu şakanın sende ne gibi duyguları uyandıracağından haberim yoktu, sonra bunu da öğrendim. Hayatın şakaya gelmediğini anlamak için biraz zaman geçirmem gerekiyordu buralarda, geçirdim. Güneşte fazla kalmamam gerektiğini anlayacak kadar kendimi tanımam için biraz yaşamam gerekiyordu. Yaşadım. 20 senedir sırtıma yoğurt sürmedin anane biliyor musun? Aynı denizde yüzmeyeli ne kadar oldu? Zaten sen artık denize de girmek istemiyorsun. Ben de çocukluğumdaki kadar kalamıyorum artık suyun içinde. Sıkılıyorum. Sen yoksun denizde, şakalar yok, dayımın sırtına binemiyorum artık, 70 kilo oldum, dedemin bana yüzmeyi öğretmek için çabalamasına gerek kalmadı, vapur gibi gidiyorum suyun üstünde patpat. Hepsini öğrendim bak! Ve bu çok boktan bir şey.

> ***Dünya bir süpürge işte; seni uğuldayarak içine çekmeye başladığı an kurtuluşun yok.***

Anane, neden gelemedim biliyor musun 13 gündür? Çocukluğumun geçtiği o evde gelip kalmaya çok korkuyorum, neden biliyor musun? Herkes gidiyor anane ama anılar yerinde kalıyor. Eski mobilyalar, vitrin, mutfak, salonun duvarları, balkon demirleri... Hepsini hala 10 yaşımdaki gözlerimle görüyorum ama ne bedenim uyum sağlıyor buna artık ne de dışımdaki hayat. Seni öpmek için eğilmem gerekiyor, her seferinde bu durumun seni de üzdüğünü düşünüyorum ve seni öperken eğilmek yerine dizlerimi kırıp aradaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum. Sanki benim boyum uzamamış, senin boyun kısalmamış gibi... Ama hayat bu numaraları yemiyor anane, onu kandırmak imkansız. ***Bir yazar var, diyor ki "bütün kötü yazıların ortak özelliği fazla samimi olmalarıdır." Siktirsin oradan. Güzel yazmak umurumda değil, gerçek yazmak istiyorum.*** Bak, gerçeklik de burada bağırıyor işte.

Anane, bu sabah işe gelirken telefonuma kaydettiğim sesleri karıştırıyordum. Birden seni duydum. Gülüyorsun ve "oturuyorum oraya, ooh bi' keyifle okuyorum." Diyorsun. Hepsini okuyor musun anane ya, diye soruyorum, "her yazdığını okuyorum, bi' kelimesini bırakmıyorum vallahi!" diyorsun. "Sıkılmıyor musun yahu?" diye sorunca verdiğin cevap; "e sen yazarken sıkılıyon mu?" Yazarken mi bilmem ama, bazen çok sıkılıyorum anane... Bunu atlatmak için kadınlar sevdim, seninle aramızdaki sevgiyi başkalarına uygulamak, yaşamak istedim, olmuyor. "O iyi olsun da" demiyor hiçbiri. Bu yazıyı okuduğunda da şimdi sakın üzüntülü hisler dolmasın içine; herkes değişti, her şey kaybolup gidiyor ama bak ikimiz hala aynı yerdeyiz, aynıyız anane. ***Zaman, sırtı dikenli bir balık, kayıp gidiyor, çaresi yok. Biz böyle kalalım, o gitsin...***

Anane, bu mektubu bir sürü insan okuyacak, hiçbiri umurumda değil. Tek muhatabı sensin. Herkesin önünde özür dilemek istedim senden sadece. Söz, yarın geleceğim...

İllüstrasyon: Osman Özkan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ataol Behramoğlu

külebi

Bozkırı ve kel dağları geride bırakarak Çankırı'dan Ankara'ya otobüs yolculukları... Bozkır özellikle de... İç Anadolu kültürünün olmazsa olmazı... Yalın, süssüz ama içten, anlamlı, bir bozlak duygusu uyandıran, tıpkı Külebi şiiri gibi...

Benim şiir dünyamda Cahit Külebi şiiri Orhan Veli'nin şiiriyle Attila İlhan şiiri arasında bir yerdedir.

Orhan Veli ve Attila İlhan (ve kuşkusuz Dağlarca) lise çağındaki şair için nasıl birer keşif olmuşsa, Cahit Külebi de yaklaşık olarak öyledir.

O günlerden bu günlere belleğime kazınmış şiirlerini aklımdan geçirdiğimde, bilmiyorum neden, içim bir çeşit nostalji duygusuyla burkuluyor.

Ergenlik ve delikanlılık günleri... Bozkırı ve kel dağları geride bırakarak Çankırı'dan Ankara'ya otobüs yolculukları... Bozkır özellikle de... İç Anadolu kültürünün olmazsa olmazı... Yalın, süssüz ama içten, anlamlı, bir bozlak duygusu uyandıran, tıpkı Külebi şiiri gibi...

Çamlıbel'den Tokad'a doğru
Tozlu yolların aktığı ırmak!
Ben seni çoktan unuttum;
Sen de unuttun mu, dön geri bak.

Külebi'nin unutulmaz şiirlerinden "Tokad'a Doğru"nun bu ilk dizelerinden sonra, onun hangi şiirlerinden, şiirinin hangi özelliklerinden söz edeceğim konusunda kararsız kaldığımı itiraf ederim.

Her biri ayrı güzel, ayrı tatlarda pek çok şiir... "Sivas Yollarında"yla sürdürelim...

Sivas yollarında geceleri
Katar katar kağnılar gider
Tekerleri meşeden.
Ağız dil vermeyen köylüler
Odun mu, tuz mu, hasta mı götürürler?
Ağır ağır kağnılar gider
Sivas yollarında geceleri.

Bu şiirler (Yurdum, Yurdumuz, vb. şiirleri gibi), memleket şiirinin, bir başka deyişle "memleketçi şiir"in en güzel, en anlamlı örnekleri arasındadır. Bu konuda Nâzım'ı, Dağlarca'yı, Ahmed Arif'i anımsayıp Külebi'yi atlamak bu büyük şaire büyük haksızlık olur.

Bir duygu şairi, lirik bir şairdir Külebi.

Çocuk acımasızlığının kurbanı bir "Kuşun Hikâyesi" Külebi şiiriyle ilk tanışıklığımda beni nasıl hüzünlendirmişse, ezberimdeki dizelerinin yüreğimdeki tınısı bu gün de aynen öyledir...

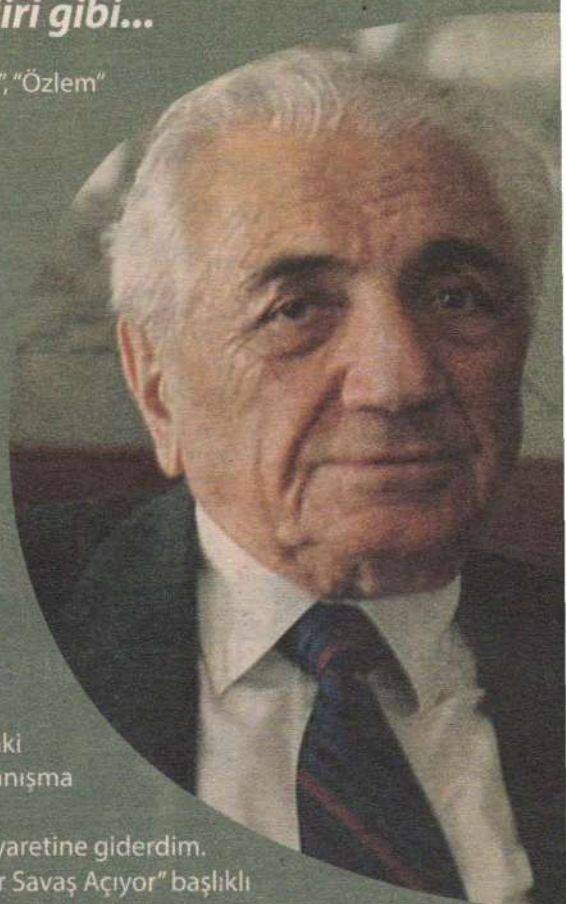
Uzaklardan gelme garip kuş
Mürekkep renkli gözlerinle
Artık dünyamızı göremezsin
Bağrışmamız gitmez kulaklarına

Bir fareciğin ölümünü de onun kadar etkileyici betimleyen bir başka şair sanırım yoktur...

Umutsuzdu, yalnızdı, hali yoktu
Canı çok yanıyordu günlerden beri
Ne alnında dolaşan bir dost eli
Ne yardım isteyecek kimsesi vardı
Ne Tanrısı, ne de peygamberi

Bu duygulu şair, büyük ve özgün bir aşk şairidir de...

"Senin dudakların pembe/Ellerin beyaz" dizeleriyle başlayan, çoğumuzun hiç değilse kimi dizelerini ezbere bildiğimiz "Hikâye", "Tabanca", "Sabret", "Özlem" Külebi'nin aşktan söz eden şiirlerinden bazılarıdır...

Şairin kendisini de, şiirleriyle tanıştığım ilk günlerde, ya da belki onlardan bir az daha önce görme şansım olmuştu.
Lise (belki ortaokul) öğrencisi olduğum Çankırı Lisesi'ne müfettiş olarak gelmiş, sınıfımıza da girmişti.
Bu rastlantı, unutulmayan, fakat silik bir izlenim olarak kalmış bende. Daha sonra, Ankara'daki üniversite öğrenciliğim ve sonrasındaki yıllarda onunla yakından tanışma şansım da oldu.

Türk Dil Kurumu'na ziyaretine giderdim.

"Devrimci Genç Şairler Savaş Açıyor" başlıklı çıkışımızdan epeyce etkilenmiş olduğunu anımsıyorum...

Birlikte radyoda bir açık oturuma da katılmıştık anımsadığımca...

Sonraki yıllardan birinde, yine anımsadığımca Gazi Eğitim Enstitüsü'nde eğitim konulu bir açık otumda konuşmacıydık.

Oradaki konuşmasında söylediği bir cümle hep aklımdadır:

"Türkiye'de orta öğretim çökmüştür."

O sırada bunu tam anlayamadığımı, hatta biraz abartılı bulduğumu itiraf ederim.

Bugün geldiğimiz nokta, bu saptama ya da öngörünün ne kadar doğru olduğunu gösteriyor...

İSTANBUL

Kamyonlar kavun taşır ve ben
Boyuna onu düşünürdüm,
Kamyonlar kavun taşır ve ben
Boyuna onu düşünürdüm,
Niksar'da evimizdeyken
Küçük bir serçe kadar hürdüm.

Sonra âlem değişiverdi
Ayrı su, ayrı hava, ayrı toprak.
Sonra âlem değişiverdi
Ayrı su, ayrı hava, ayrı toprak.
Mevsimler ne çabuk geçiverdi
Unutmak, unutmak, unutmak.

Anladım bu şehir başkadır
Herkes beni aldattı gitti,
Anladım bu şehir başkadır
Herkes beni aldattı gitti,
Yine kamyonlar kavun taşır
Fakat içimde şarkı bitti.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İNKILÂP KİTABEVİ

1927'den beri kitapseverlerin dostu...

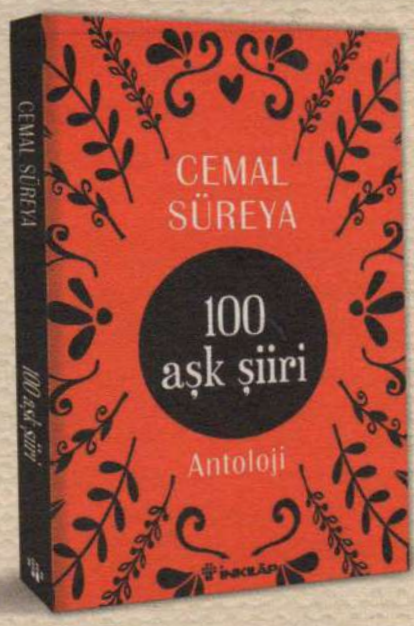

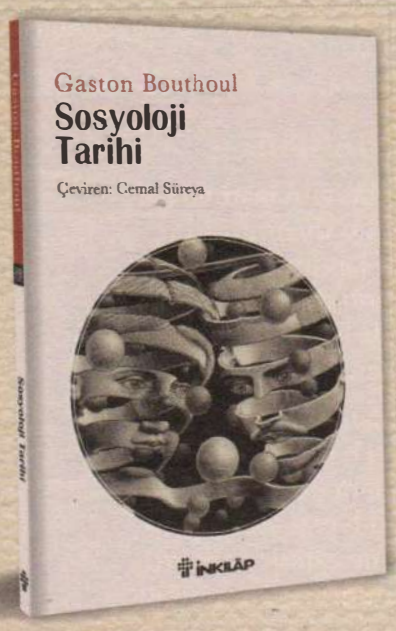

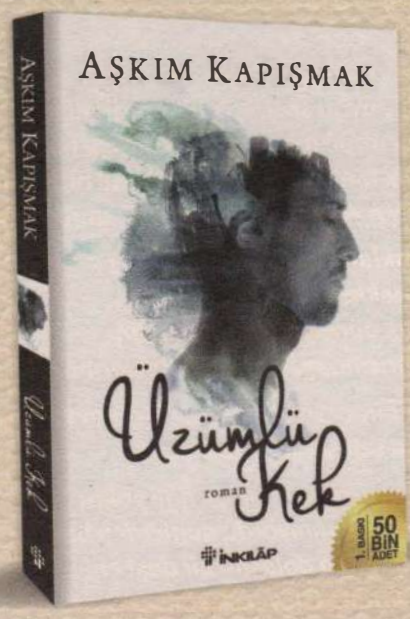

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

inkilap.com

/inkilap.yayinlari /inkilapkitabevi /inkilapkitabevi

Daha uzun yaşamayı talep ettiği bazı anlarda, başka türlü yapabileceği bazı şeyler için hayattan biraz daha fazla süre istediğini gevelediğini duymuşluğum vardır. Bu kadar insanın kaderini taşımanın getirdiği yükle belinin büküldüğünü gördüğümde, en çok ne yapmak istediğini sordum. Bir kerede yanıtladı: **"Bir sokağın köşesinde dikilmek."**

Gabriel Garcia Marquez

Fotoğraf: Getty Images

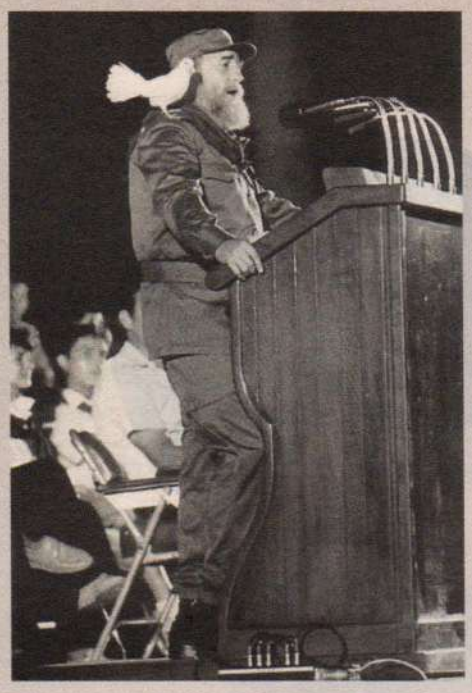
Arşivi Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adios comandante

Fidel Castro okul arkadaşlarıyla...

Fidel Castro, 13 Ağustos 1926'da, İspanyol göçmeni Angel Castro y Argiz ve Lina Ruz Gonzalez'in beş çocuğundan ikincisiydi...

Fidel'in Gelişi Gidişi

Fidel çok insan bir dev
Ağarmış saçları sakallarıyla
Karlı bir dağ.
Gözlerinde güleç
Kardelenler açıyor,
Sesi titremeyen bir ses
Umudun sesi.

Can Yücel

"Mükemmel günler yaşadım ve senin yanındayken, Küba Füze Krizi'nin parlak ama üzücü günlerinde halkımıza ait olmanın gururunu hissettim. **Pek az devlet adamı senin o günlerde olduğun kadar keskin zekalıdır.** Ayrıca seni tereddütsüzce takip etmekten, senin düşüncelerinle ve tehlikeleri görüp değerlendirme şeklinle birleşmekten de gurur duyuyorum."

1 Nisan 1965, Che'nin ölümünden önce Castro'ya son mektubu.

"Her bir farklı durum için kullandığı ayrı bir dil ve dinleyicilerini ikna edebileceği farklı bir yaklaşımı vardır. Karşısındakilerle nasıl aynı düzeyde olabileceğini bilir. Engin, müteferrik bilgisi, her türlü ortamda rahat hissetmesini sağlar. **Şu kesindir ki, nerede, nasıl ve kiminle olursa olsun Fidel Castro orada kazanmak için bulunur."**

Gabriel Garcia Marquez

Maradona ve Castro çok iyi iki dosttu. Hatta öyle ki Maradona "Tanrı'nın yanı sıra, bugün hayatta olmamın nedenidir" dediği Castro'nun dövmesini bacağına yaptırmıştır. Öldükten sonraysa ağzından şu cümleler döküldü: "Son derece üzgünüm, **o benim için ikinci bir baba gibiydi."**

Küba Devrimi'nden 1 yıl önce, Sierra Maestra Dağları'nda...

"Haris bir okuyucudur. Özel bir yöntem kullanmadığı konusunda ısrar etse de, kimse nasıl ve ne zaman bu kadar çok ve hızlı okuduğunu anlayamaz. Sık sık, günün erken saatlerinde yanına aldığı bir kitap hakkında, ertesi sabah yorumlar yaptığı bilinir. **İyi edebiyatın değerini de bilir ve yakından izler."**

Gabriel Garcia Marquez

19 Nisan 2016, Küba Komünist Partisi 7. kongresinde yaptığı son konuşması

"Yakında 90 yaşında olacağım ve ben de diğer önderler gibi gideceğim. Elbette hepimizin zamanı gelecek. Ancak Kübalı komünistlerin idealleri, inançları bu dünya için, insanlık için fayda sağlamaya devam edecek. Bu idealler için savaşmaya devam etmeliyiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayşenur Arslan

hasta siempre fidel

Küba'ya, küçük bir gazeteci ekibiyle 1998 yılında gitmiştim. Adı "Fidel'in aşkı"na çıkan Leyla Umar sayesinde, hem Küba'yı gezmiş hem de bir efsaneyle tanışma şansını bulmuştuk.

Küba hakkında ilk şaşkınlığımızı, Havana'nın o muhteşem oteli Nacional'e girerken yaşamıştık. Tam o sırada gelen küçük, dökülen bir arabanın direksiyonundaki adamı gösterip "Turizm bakanı" demişlerdi.

Çocukken, merak edip Nacional'deki kumarhaneye girmeye "cüret" etmiş. Görevliler tarafından yaka parça, hırpalanarak kovulmuş. Devrim sonrası, oteli teslim alma görevini bu yüzden ona vermişler. Sonrasında da o otelle birlikte turizmin sorumluluğunu üstlenmiş. Tekerleğin icat edildiği çağdan kalma gibi görünen külüstür arabasıyla, ekibimizdeki turizmcilerle buluşmaya geliyordu.

Günlerce sokaklarında, meydanlarında, kafelerinde, müzelerinde, Hemingway'in Nobel ödülünü adadığı Bodeguita restoranda... Kübalı olmakla gurur duyuyorlardı. Ülkelerinin çok daha iyi günler göreceğine inanıyorlardı. **Che ile övünüyorlardı. Castro'ya gelince... Hayranlık, gurur bir yana "seviyorlardı."**

***

Birkaç gün sonra, Castro'yla buluştuk. Ve anlatılanların ne anlama geldiğini o zaman daha iyi anladım.

Eski bir villada yaşıyordu. Villanın etrafında olağandışı bir korumaya rastlamadık. Ne üzerimiz arandı, ne de çantalarımız... Amcamızın, dayımızın ziyaretine gitmiş gibi, elimizi kolumuzu sallayarak girdik. Biraz sonra Castro, üzerinde "commandante" üniformasıyla geldi. "Leylaaa" diye sevinçle bağırarak bir gelişi vardı, eski aşkına kavuştuğunu sanırdınız!

Onunla hasret giderdikten sonra sıra bize geldi. Leyla, tek tek hepimizi takdim etti. Duygu Asena için "Türkiye'de çok meşhurdur, seks romanları yazar" dedi. Castro'nun hınzır bir gülümsemeyle "Kurgu roman mı yoksa biyografik mi?" diye soruşunu hatırlıyorum! Leyla beni de "Ah Fidelciğim bu kız senin için hapislerde yattı" diye takdim etti. Ki doğru değildi! Ama düzeltmeye kalkmadım. Zaten hayatımda pek az insan için hissettiğim bir heyecanla ağzım kulaklarımda gülümsemekten, herhangi bir şey söyleyecek gibi değildim.

Leyla da bizler de İngilizce konuştuk. Anladığımız –ve sonradan anlatıldığı- kadarıyla İngilizcesi çok iyiydi. Ancak konuşmuyordu! Bu yüzden bizi anlıyor ve yanıtını hemen İspanyolca veriyordu. Bizlerin Havana izlenimlerini İngilizce dinledi, kendisinin Türkiye izlenimlerini İspanyolca anlattı. Sık sık da kahkaha attı. **Dünyaya kafa tutan, CIA'in yüzlerce suikast girişiminden kurtulan bir lider değildi de uzun süredir görmediğimiz bir yoldaşımızdı sanki.**

Doğrusu, umduğumuzdan daha kısa bir buluşma oldu. Yarım saat kadar bir zaman ayrılmıştı. Ama bu süre; Castro'ya aşık olmak ve unutulmaz fotoğraflar çektirmek için yetmişti!

***

Küba, Castro sonrasına hazır mı, bilmiyorum. Umuyorum.

Başta ABD, batının vahşi ambargosunu unutup "binaların / evlerin ne kadar bakımsız olduğunu", arabaların döküldüğünü anlatanlar da, cehalet gösterisinden öteye gidemeyecektir.

Küba'nın, bir zamanlar ABD'nin kumarhanesi ve kerhanesi sayıldığını bilmeyenler, "devrimi" nasıl başardığını da yarım yüzyıl boyunca nasıl ayakta kaldığını da anlamayacaktır.

Küba, tarihin benzersiz bir öyküsüdür. Ancak, ilk akla geldiği gibi, eğitimin, tüm sağlık hizmetlerinin, ulaşımın, suyun ve belli gıda maddelerinin bedava olması değildir o öykü. Evet, öyledir. Hatta –bir rivayete göre Erdoğan'ın bile yararlandığı- Küba tıbbı dünya ölçeğinde bir efsane halini almıştır. Dahası, yaklaşık 30 bin Kübalı ya da Küba'da yetişmiş doktor hali hazırda dünyanın yoksul ülkelerinde hizmet vererek efsaneyi büyütmektedir. Ama Küba asıl, İNSANI İNSAN YAPMAYA ÇALIŞMANIN kaynağı gibidir.

Çünkü o küçücük, ne acılara sahne olmuş adada; örneğin, düşman bayraklarını yakmak yasaktır. Düşman ülkelerin liderleri hakkında pek çok şey yazılıp çizilebilir. Ancak aileleri ve özel hayatları asla konu edilmemelidir. Küba'da yasakların muhtemelen en ağırı, cinsiyet ayrımcılığıdır. Bu yüzden, bedenlerinden utanmayan, aşağılanmayan ya da ezilmeyen kadınlarıyla bir dünya cennetidir.

Okumamak da yasaktır Küba'da. İsterse çiftçilik ya da garsonluk yapsın, sanatı da kapsayan bir eğitim almalıdır insanlar. Herhalde söylemeye gerek yok: Sokakta dilenen, yatan, okul zamanı çalışan veya top oynayan tek bir çocuk göremezsiniz. Çocuklar okur, sanatın ve sporun bir dalına yönlendirilir, varsa kişisel engellerini aşmaları sağlanır. Sanat ya da spor etkinliklerine bizzat katılanların sayısı milyonlara ulaşır. Dans mı dediniz? Dans edenlerin sayısını bulmak için Küba nüfusuna bakmanız yeter! Çünkü Küba, bizlerin unutmaya başladığı, mutluluk demektir. Coşku demektir. Gülmekten korkmamak demektir.

Tek bir Castro heykelinin bulunmadığı Havana'da, kentin en güzel yerlerinden birine Atatürk heykeli diken, onun sözlerini sloganlaştıran Küba...

Umuyorum ki, Castro'ya ihanet etmeyecek. Umuyorum ki, hayalini kurduğu ve yetişmesi için ömrünü verdiği "sosyalist insan" O'nun emanetine sahip çıkacak. Umuyor ve inanıyorum ki, Fidel'in mirası "sonsuza kadar" dünya insanına ışık tutacak.

HASTA SIEMPRE FIDEL!

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALAYINA İSYAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yazan: levent cantek
çizen: sefa sofuoğlu

O NE YA? YA SEN NEYİN AĞZINI KONUŞUYON BİLMİYOM Kİ BEN... Bİ SEN BİLİYON BEN CAHİLİM HE Mİ?
HEE OLAN BU.
HEE OLAN BU... BEN BİNA DİYORUM SEN BANA GEMİ DİYORSUN... NE GEMİSİ NECO?
KİTABIN ESASI ODUN BİLİYON Dİ Mİ EJDER.... HADİ KİTABI GÖRMEDİN ODUNU DA MI GÖRMEDİN SEN YA...

SENSİN LAN ODUN! VIŞŞ!
LAYYNN KIRMIZI IŞIK YANDI...

Bİ DAKKA YAPAR MISINIZ?
NE?
ISI ISSII... BAKAR MISINIZ DİYEMEZ-MİŞİM...

SENİN BACIN YOK MU YA..HA.., AYIP DEĞİL Mİ? BACIN BACIN...SANA DİYORUM.

EEE... DEVRİM OLUNCA HER YER DÜMDÜZ OLACAK.
NEE? Bİ BİTMEDİNİZ YA...

N'OLDU LAN?
HAYATIMIN KABAHATİSİN SEN NECO YA!
BEN NE YAPTIM YA?
N'OLDU LAN DİYON Bİ DE... ŞURDASIN DUYMADIN MI? KIZ BİLDİĞİN BAĞIRDI YANİ... NEYİ SORUYON YA...
YORUMUNU MERAK ETTİM...

YALNIZ HAYATIMIN KABAHATİSİN LAFI... YAKIŞTI YANİ ORTAMA... OTUR ŞARKI YAZ... O DERECE...
LAN! BİLDİĞİN ELLİ LİRA...
ÖNCE BEN GÖRDÜM.

NECO, BUNU DA BİR FAKİRE VERMEK LAZIM ŞİMDİ...
LAN SALAK, SEN FAKİR DEĞİL MİSİN?
BİRİ KAYBETMİŞTİR, DÜŞÜRMÜŞTÜR, ŞURDA BİR YARIM SAAT BEKLEYELİM NECO...
NİYE YARIM SAAT?

YA SEN NİYE MANTIK YAPIYON, ŞEKLEN BEKLEYELİM İŞTE...
YALNIZ ARKADAŞ GÜNLÜĞÜ ELLİ LİRALIK İŞE BAŞVURMAYA GİDİYORUZ, KARŞIMIZA ELLİ LİRA ÇIKIYOR...
EE.. İŞARET Mİ DİYON?
SEVMEDİĞİNİZ İŞİ YAPMAYIN DİYOR BELKİ RABBİM

ASLINDA GÜNLÜK ELLİ LİRA İYİ PARAYDI LAN... ISISI ISISI...
BEN YAPAMAZDIM ÖYLE BORAZANLIK FILAN...
EY DÜNYA HADDİNİ BİL!!
ARKADAŞ O DEĞİL DE ELLİ LİRAYI MARKETE GÖMDÜN RESMEN LAN NECO.

BORCUNU VER NECO!
YA Bİ GİT EJDER... CİPSİNİ YE!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://raritey.org

YENİ DİZEL OTOMATİK
FIAT EGEA HATCHBACK

1.6 Multijet Dizel Motor | 120 HP Güç | 320 Nm Tork
Çift Kavramalı Otomatik Vites | Kesintisiz Konfor ve Performans

Onunla ezber bozan bir test sürüşüne var mısınız?

5 YIL 100.000KM GARANTİ | #fiategeahatchback

Koç amsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FIAT EGEA

Kerimcan Kamal

niyetiniz iyi olsaydı

Çocukların eline silah tutuşturmasaydık ya da kendi çocuğumuza iğne batsa aslan kesilirken, başkasının çocuğu kaybolduğunda susup oturmasaydık, cumartesileri annelerin daha güzel, daha mutlu buluşmaları olmaz mıydı?

Ah be güzel okurum...
Ah be sevgili dostum...
Geçen ay doğduydu ya,
Şu Orhan Veli öyle erken ölmeseydi ne olurdu?
Çok seviyorum.
En derin duyguları, en çetrefil durumları öyle basit ama içinde öyle şefkatli bir eleştiriyle anlatmasına her seferinde hayran kalıyorum.
Belki ben de biraz "Garibim" biliyorum,
Ama ne vardı gencecik yaşta o lanet çukura düşecek?
Ölüm Allah'ın emriydi de ayrılık böyle zamansız olmasaydı?
Dağ başı zaten yalnızlıktı da böyle yazık olmasaydı
Süleyman Efendi'ye...
Hayat ne zalim, ne acımasız...
Bazen bütün zenginliğini bir anda elinden alıveriyor.
Nerede bu işin matematiği, kuralı?
İyi de hep ya hayatı suçlarken,
Zalimi, haini hep dışarda ararken,
Hep yabancıların oyunlarına geldik diye feryadı basarken,
Ya biz?
Ya bizim ellerimiz?
Temiz miyiz?
Nâzım'ı yurt dışına kaçırtmasaydık,
Ölümden korkmak ayıp değil,
Memed'ine hasret koymasaydık,
Memleketinde bir çınar altını fazla görmeseydik,
ne olurdu?
Yedi düvelden canını zor kurtarışını yedi düvele karşı kurtuluş destanı diye yazan adamı gurbete mahkum eden bir halk, kendini bir daha kurtaracak kimse bulabilir mi böyle bir vefasızlıkla?
Bulamıyor "netekim."
Hep kader değil yani bizim bu fakirliğimiz.
Kendi kendimizin katiliyiz.
Öyle haksız, hukuksuz caniyane girmeseydik Menderes'in kanına, Dersim'de çoluk çocuk insanları gazla boğmasaydık, bugüne alınmamış intikamlar, hesabı ödenmemiş borçlar kalır mıydı?
Bıraksaydık Deniz yaşlansaydı mesela?
Belki kendi gibi cesur bir oğlu hatta öyle aslan, öyle mert bir kızı olsaydı,
Birbirimizi solcu, sağcı diye öldürmeye devam eder miydik daha yıllarca?
Ya sonrasında gençlerimizi, haksızlık olmasın diye bir sağdan bir soldan asanların eline bırakır mıydık korkaklığımızı utanmaz kabulümüzle?
Kürk Mantolu Madonna'yı Sinop'larda çürütenlere, katillere öldürtenlere sessiz kalmasak, mirasıyla dalga geçileceğimiz bir cehalete düşer miydik bugün?
Aldırsaydık biraz yani gönül, biraz aldırsaydık kafamızı çevirmek yerine insanlarımıza yapılanlara?
Başörtülü kızlara eziyet etmesek, Madımak'ta canları yakmasaydık,
Kart, kurt diye itmeseydik insanları, dilini, sesini kısmasaydık,

Hep kader değil yani bizim bu fakirliğimiz. Kendi kendimizin katiliyiz.

cezaevlerine doldurup işkenceden geçirmeseydik,
Alevi diye ötekileyip, ibadetine karışmasaydık,
Pis, çirkin, yalan, iftira isimler takmasaydık komşularımıza,
Nesilden nesile korkular, nefretler aktarılır mıydı böyle?
Göz göre göre göz yummasaydık cinayetlerine aydınlarımızın,
Ermeni diye öldürmek bir provokasyon aracı "o-la-ma-saydı" Hrant Dink'ler yaşıyor olmaz mıydı?
Gerçekten özgürlüğe adanmış top top çiçekler olabilseydik,
Vurulduklarımızı gerçekten unutmasaydık ey halkım,
Hiç, Uğur'lar uğruna "Uğurlar Olsun" diye türküler söyleyip gözyaşı dökmek zorunda kalır mıydık?
Çocukların eline silah tutuşturmasaydık,
Ya da kendi çocuğumuza iğne batsa aslan kesilirken,
Başkasının çocuğu kaybolduğunda susup oturmasaydık,
Cumartesileri annelerin daha güzel, daha mutlu buluşmaları olmaz mıydı?
Gücü ele geçirdiğimizde intikamla değil adaletle davransaydık?
Derviş dervişe hep sırayla binmeseydi şu memlekette?
İnancımızı inançsızlara kullandırmasak, vicdanımızı vicdansızlara kiralamasaydık,
Ergenekon'la, Balyoz'la istemediğimizi yok ederiz sanıp sıra bize geldiğinde feryat eder miydik?
Darbeci diye yaftalayıp insanları hapislere atanları, ateşe maşa diye kullanmak için besleyip büyütüp, darbeyle katliam yaptıklarında "Biz onları böyle bilmiyorduk ama" deyip ortak günahımız görülmez sanır mıydık?
Ve fakat her şeyin esası niyettir aslında.
İbadet bile niyetle başlarsa kabul olur ya,
Karşımızdakini dinlemeye, anlamaya, birlikte özgür ve saygılı yaşamaya niyetimiz olsaydı,
Ali İsmail'i döve döve öldürür müydük mesela?
Küçücük bir çocuktan, kafasına kapsül sıkıp canını alacak kadar nefret etmeseydik Berkin bugün hala gülseydi kime ne zararı olabilirdi?
Biliyorum ki ne yazarsam yazayım, ne kadar uzatırsam bu yazıyı uzatayım birileri çıkıp hep şunları söylüyorsun da bunları niye söylemiyorsun diyecek.
Kim bilir kimleri unuttum, ne isimsizleri atladım.
Ama eksik bıraktığım ne varsa, kimin hakkı kaldıysa cehaletimdendir, tarafgirliğimden, kötü niyetimden değil.
Abdülhamit'in de senin dünyaya direniş tarihin, Mustafa Kemal'in de özgürlük sebebin olduğunu kabul etmek zor bizde.
Bizde hain üretmek, bölmek, nefret yaratmak, parçalamak kolay da birleştirmek, bir etmek, birlikte yaşatmak zor.
Benim dememle de olmayacak biliyorum.
Ben sadece doğru bildiğimi söylüyorum.
Aklım erdiğince dün,
Gücüm yettiğince bugün,
Sesim çıktığınca da yarın...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zafer Algöz

addis ababa

Sokaklarda namaz kılan insanlar da var, onların az ilerisinde İncil okuyanlar da... Ülkede yoksulluk var tabii ama inanca saygı meselesini çözmüşler.

2010 senesinde tekstilci arkadaşım Yiğido'yla beraber Etiyopya'ya gittik. Afrika kıtasına ilk defa ayak basacağım için önceden Addis Ababa'yla ilgili biraz okudum. Saat ve mevsim farkını hiç aklıma bile getirmeden, sıcak bir öğlene doğru, kan ter içinde Atatürk Havaalanı'na attık kendimizi. İkimizde de ufak bir çanta içinde tişörtler... Hatta Yiğido'nun ne olur ne olmaz diye yedek mayoları ve parmak arası sandalet koleksiyonu bile var... O cehennem sıcağında dış hatlar bölgesine vardığımızda binlerce Beşiktaşlı renkli dumanlarla ortalığı çınlatıyordu. ***Yiğido "Vaaayy be" dedi. "Taraftar seni uğurlamaya gelmiş ne şanslısın!"*** "Oğlum çocuklar Ricardo Quaresma'yı karşılıyor. Biz Afrika'ya gidiyoruz olacak şey değil." diyerek biraz da gruba doğru yönelince Yiğido "Uçak kaçar valla gidemeyiz" diyerek ikna etti beni. Uçakta sohbet muhabbet tam 6 buçuk saat gittik. Uçağın yolcu profilini şöyle bir kestim. Addis Ababa'ya gidiyoruz ama uçakta daha çok beyaz adamlar var... Uçak piste tekeri koyunca camdan dışarı baktık. Zifiri karanlık ve sis var, çok fazla da bir şey görünmüyor zaten. Pasaport sırasına girdik ama çok tuhaf bir durum var. Bizim durduğumuz çizgiyle kontrol yapılan nokta çok uzak. Bavulunu alan, 20 metre yol yürüyor. Camdan ve pırıl pırıl pasaport kontrol kulübeleri var. Belli ki yeni koyulmuş. Normalde 30 saniye sürmesi gereken işlem 30 dakika sürüyor neredeyse. Hani uzaktan bakıyoruz sorgu sual durumu da yok. Klavye başında metalik siyah renkli resmi polisler çalışıyorlar. Ülkeye gelen adam da öylece bekliyor. Sıra bize gelince durumu anladık. Bilgisayarda yeni bir klavyeye ve Latin harflerine dönmüşler neredeyse 6 gün önce. Sınır polisi staj yapıyor. Biz de konu mankeniyiz yani. Pasaporta giriş vizesine mührü koyunca da iş bitmiyor... Elinde bir poşet bile olsa her şeyi x-ray'den geçiriyorlar son olarak. Ha aklınızda olsun, diplomatik pasaportun bile olsa vize almamışsan ülkeye sokmuyorlar. Hani "Neyse parası verelim, girişte 3 günlük vize alırız" diye bir durum yok, geldiğiniz uçakla aynen geri gönderiyorlar. Neyse, son kontrolden de geçtik. Çıkışa doğru giderken bir serinlik hissettim. ***Yürüdükçe daha da soğuk... Resmen Sergo Buzkez durumu... Zifiri karanlıkta tamamen dışarı çıktık... Anaaamm, resmen kış soğuğu, zehir gibi...*** (Ona da arkadaş arasında "boke donakis" diyoruz.) Gecenin soğuğunda ince uzun, sütlü çikolata renkli bir genç karşıladı bizi. Yiğido'nun Addis Ababa'ya dev bir fabrika kuran arkadaşı Murat'ın şoförüymüş. Çocuk bir konuşmaya başladı... Ne konuşması? Resmen şakıyor bülbül gibi! Mükemmel Türkçe biliyor. Ankara'da 4 sene üniversite okumuş. "Adım uzun ama bana Çiçu diyebilirsiniz" deyip çantalarımızı elimizden aldı ve arabaya atladık. Çiçu'yu çok sevdik. 30 dakika içinde hızlandırılmış eğitim verdi sağ olsun... İstanbul'un 38 derece sıcağından öğlen üzeri yola çıktık, Addis Ababa'da kış soğuğu 6 derecede otelimize gidiyoruz... Otele gelmeden önce bir göbekten döndük. ***Bir baktım yaşlı bir dede bağdaş kurmuş çimin üstünde sigara içiyor. Bastonu çime saplamış, üstüne de muşamba gibi bir şey atmış dertli dertli oturuyor.*** "Yazık, dedeyi uyku tutmamış." dedim, yanılmışım... Gün ağarınca duruma uyandık. Orası dedenin eviymiş. Tam 4 gün kaldık. Dede hep oradaydı... Otelin üstünden bakınca o muhteşem yeşilliği görüyorsun ama onun hemen ardında on binlerce insan, mukavvadan ve tenekeden yapılmış yerlerde yaşıyorlar. Çiçu'nun anlattığına göre, 80 farklı dil ve 8 dini inanç bir arada. İnsanlığın bütün dinleri ve uygarlığı bu topraklardan doğmuş. "Kahveyi biz bulduk keyfini siz çıkarıyorsunuz" diye takılıyor bize Çiçu. Ertesi gün otelden aldı bizi ve fabrikaya gittik. Etiyopya, eğer yatırım yapacaksan, insanlara iş ve aş vereceksen çok büyük kolaylıklar sağlıyor. Devlete ait istediğin büyüklükte araziyi sana 49 yıllığına veriyor, 7 sene yatırımcıdan vergi almıyor. Ülkede yeterli sanayi ve teknoloji olmadığı için Süveyş Kanalı üzerinden deniz taşımacılığına özendiriyor. Yiğido'nun arkadaşı Murat fabrikasını gezdirdi. Sanki orası benimmiş gibi mutlu oldum. Çalışanların çoğu genç ve öğrencilerden oluşuyor. Çalışma koşulları, mutfak, sosyal imkanlar çok etkileyici. Kimse boş durmuyor. Karıncalar gibi çalışıyorlar ve inanılmaz mutlular... Fabrikada kaç tane dini inanç varsa hepsinin ibadet alanı bile düşünülmüş... Tekstille ilgili aklınıza gelen her siparişi dünyanın her yerine zamanında yetiştirebilecek bir sistem kurulmuş. Fabrikadan çıkıyoruz, Çiçu şehrin içinde gezdirecek bizi. Sokaklarda namaz kılan insanlar da var, onların az ilerisinde İncil okuyanlar da... Ülkede yoksulluk var tabii ama inanca saygı meselesini çözmüşler. Çiçu'ya diyorum ki "25 sene sonra bu ülke Afrika'nın yıldızı olur." "Olsun tabii Saffer Abi" diyor. Buraya yatırıma gelen başka Türk var mı diye merak ediyoruz tabii. Şehirde onları da bulduk. Konya'dan gelip kuyumculuk yapan biri var. Diğeri de Denizli'den gelmiş, taş fırında pideler, tavuk ve et döner... Yemek üstüne nargile veriyor isteyenlere. Afrika'nın göbeğinde Türk usulü demleme çay da var. Dükkana bakıyorum tıklım tıklım. Ülkeye gelen turistler de var Etiyopyalılar da. Biz dükkan sahibiyle beraber 3 Türk azınlık kaldık. Murat'ın akşam yemeğinde yaptığı sürprizi de unutmadan yazayım. 70'li yaşlarda İtalyan bir çiftin işlettiği İtalyan restoranına gittik. Addis Ababa'yı çok

"Çocuklar Ricardo Quaresma'yı karşılıyor. Biz Afrika'ya gidiyoruz olacak şey değil."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sevmiş, 40 yıl önce gelip yerleşmişler. Bütün malzemeleri İtalya'dan getiriyorlar. Yaptıkları her şey inanılmaz lezzetli. Çok mütevazı bir mekan ama yer bulmak çok zor... Kapı önünde belki birileri erken kalkar diye bekleyenler bile var. Çalışan şefler ve garsonlar Etiyopyalı ama çatır çatır İtalyanca konuşuyorlar. Şehirde gündüz dolaşırken zaten yabancı olduğumuz hemen anlaşıyor. Çocuklar ürkekçe yanaşıyor, sonra gülerek sağa sola kaçışıyorlar... Addis Ababa Üniversitesi'ni gezerken birden kovadan boşalır gibi bir yağmur başladı, olmaz böyle şey. Allah'tan arkadaşımız tekstilci, Manisa tarzanı gibi gelmişiz. Verdiği yağmur geçirmeyen montlar ve botlarla hayatımızı kurtardık... Yağmur biraz dinsin diye beklerken yanımıza 5-6 yaşlarında sırılsıklam ve ayakları çıplak bir çocuk geldi. Çiçu tercümanlık yapıyor ama çocuk çok utangaç, o güzel kara gözlerini hep kaçırıyor. "Üşüyor musun?" "I-ıh..." "Karnın aç mı?" "I-ıh." "Sana bot ve yağmurluk verelim." "I-ıh." Ne desek boş... Elimi cebime attım, 20-25 dolar gibi para var. Uzattım almadı. Çiçu'ya dedim ki "Bunu ona içimden geldiği için veriyorum, dilenci olmadığını biliyorum." Çiçu dediklerimi çevirince ilk defa gülerek yüzüme baktı. Parayı aldı ve yağmurdan kağıt gibi olmuş pantolonunun cebine tıktı. O müthiş yağmura aldırmadan çıplak ayaklarıyla vın diye gözden kayboldu. ***"Neden kaçtı Çiçu, yoksa utandı mı?" dedim. "Saffer Abi, sen onun ailesinin 1 aylık mutfak masrafını verdin, geri alırsın diye korktu" dedi.*** Sonra da çocuğu olmayan, evlat edinmek isteyenler için Etiyopya'nın çok büyük kolaylıklar sağladığını anlattı. "5 çocuğu olan da var, 10 çocuğu olan da" dedi. Aileler hiç olmazsa giden çocuk hayatını kurtarır, onun satışından gelen para da diğerlerini yaşatır diye düşünüyorlarmış... Dört günlük gezinin sonunda dönüş uçağında baktım yolcu profili yine büyük bir farkla beyaz adamlardan oluşuyordu ama bu defa orta yaşlı Avrupalı bir çift yanlarında kömür gözlü, siyah, kıvır kıvır saçlı küçük bir misafiri de götürüyorlardı. Onlar çok mutluydu ama ufaklık aynı Addis Ababa Üniversitesi'nin bahçesinde gördüğüm zeytin gözlü kara boncuk gibi hep önüne bakıyordu... Önünde onu nasıl bir hayat bekliyordu, mutlu olabilecek miydi? Gittiği ülkede insanlar ona nasıl davranacaklardı? Anasını ve kardeşlerini tekrar görebilecek miydi yıllar sonra? Uçak pistten yükselip altımızdaki yemyeşil ormanlar gözden kaybolurken Yiğido'yla dertleşeyim istedim. Aa bir baktım Yiğido rahmetli olmuş... Uçak pistin başına giderken bir insan evladı nasıl bu kadar çabuk uyur diye düşündüm... Kurallar çerçevesinde bir omuz şarjıyla uyandırıp ufaklığı gösterdim ona. "Yiğido ne dersin bu işe?" diye tekrarladım. Uyku sersemi yine anlamadı. "Valla iyi iş helal olsun Murat'a" diyerek tekrar rahmetli durumuna geçti. İstanbul'da inince körükten çıkarken ufaklığa yetiştim daha yakından görmek için. Biraz daha rahatlamış gibiydi. Belli ki ilk defa uçağa binmişti. Aktarma yapacakları kapıdan geçerken ona şans dilemek için hafif bir melodili ıslık çaldım. Döndü, gözlerinden yakaladım, el salladım güle güle diye... Sadece gözleriyle güldü ve kayboldu...

Çiğdem Canım Yayan

Paul Eluard
Çeviri: İlhan Berk

Gülten Akın

Behçet Necatigil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hangi film, hangi sahne?

Hazırlayan: Pınar Aksel

Pelin Akil Altan

Anlatıcı: Oyunculuk tekniğini çok çabuk geliştiriyoruz, çocukken bile yulaf ezmesini yere attığımız zaman annemizin ilgisini çekmeye çalışıyoruz. Rol yapmak, hayatta kalmaktır.

Listen to Me Marlon / *2015*
Yönetmen: Stevan Riley Senarist: Stevan Riley - Peter Ettedgui

Özge Borak

Sean Maguire: Sana sanatı sorsam bana okuduğun sanat kitaplarını satmaya çalışacaksın. Michelangelo hakkında çok şey bilebilirsin. Çalışmalarını, politik etkilerini, papayla ilişkilerini, cinsel tercihini... Ama Sistine Şapeli'nin kokusunu söyleyemezsin.

Good Will Hunting / *1997*
Yönetmen: Gus Van Sant Senarist: Matt Damon - Ben Affleck

Mehmet Günsür

Roy Batty: Korku içinde yaşamak bayağı bir şeymiş, değil mi? İşte köle olmak da öyle bir şey.

Blade Runner / *1982*
Yönetmen: Ridley Scott Senarist: Hampton Fancher - David Peoples

Yetkin Dikinciler

Pablo Neruda: Aferin delikanlı! Serenat yapmaya gitmek için bir gitar üçlüsüne sahip olmamamız ne büyük bir utanç.
Mario Ruoppolo: Benim sevgili şairim ve yoldaşım... Beni bu pisliğin içine sen soktun, Oradan da beni sen çıkaracaksın. Bana okumam için kitaplar verdin. Dilimi pul yapıştırmaktan daha fazlası için kullanmayı bana sen öğrettin. Eğer aşık olmuşsam bu senin suçun.
P.N.: Hayır, bayım. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Sana kitaplarımı verdim, ama şiirlerimi çalıp kullanmana izin vermedim. Hele Matilde için yazdığım şiiri Beatrice'e vermiş olduğunu düşünürsen...
M.R.: Şiir onu yazana değil, ona ihtiyacı olana aittir.
P.N.: Bu son derece yüksek demokratik duyarlılığı takdir ediyorum.

Il Postino /*1994*
Yönetmen: Michael Radford - Senarist: Michael Radford, Massimo Troisi

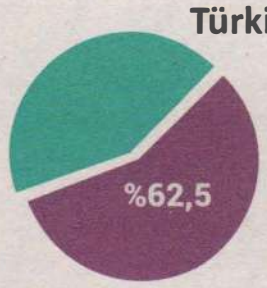
İllüstrasyon: Burak Ağdemir

istatistik kafası

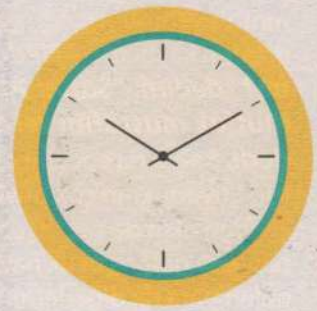
SET ÇALIŞANLARI

Medya yatırımlarında televizyon dünya genelinde ortalama %40, Avrupa'da %25'lik paya sahip. Türkiye'de ise %50'nin üstünde.

Prime-Time'da yayınlanan programların süre olarak dağılımına bakıldığında *%62,5*'lik ortalamayla diziler ve bunların tekrar bölümleri birinci sırada yer alıyor.

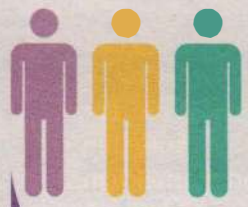
Ortalama bir uzun metrajlı film süresi 90-120 dakika arasında değişiyor. Türkiye'deyse sadece bir dizi, reklamlar ve tekrarlar dahil yaklaşık 150-180 dakika sürüyor. Yabancı dizilerin süresi ise maksimum 45 dakika.

Oyuncular Sendikası'nın belirlediği dizi çalışma ilkelerine göre; dizi setlerinde; günlük çalışma süresi en fazla 12 saat, haftalık çalışma süresi en fazla 72 saattir. Fakat, set çalışanları günde ortalama 16-18 saat çalışılıyor. Hatta bazı setler 20 saati görüyor.

72

12

(Geçen ay Kertenkele dizisinin ekibi, yoğun çalışma saatleri ve iki aydır maaş alamamaları üzerine iş bıraktı.)

Her sezon ortalama 70 yeni dizi yayına giriyor ve bu dizilerin %80'i "düşük reyting" yüzünden aynı sezon içerisinde bitiriliyor.

Hazırlayan: Deniz Güldal

Dizi setleri doğrudan ve dolaylı olarak en az 50 bin kişiye istihdam sağlıyor.
1000 set çalışanının yalnızca 50-60 tanesi sendikalı.
2015'de "Yerli Diziler Yersiz Uzun" eylemi yapıldığında 90 dakika olan dizi süreleri bu sezon 150-180 dakikayı buluyor.

Kaynaklar: deloitte.com
oyuncularsendikasi.org
haber.sol.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sunay Akın

neptün'e yol alan tunçtan gemiler

Ve adını gökyüzünden alan bir kadının, karanlığa mahkum edilen nice kadına nasıl hayal kurmayı öğrettiğine tanık oldum.

O gece, güneş doğana dek gökyüzüne bakmıştım. Bulutlardan dolayı ayın masalsı ışığını görememiştim hiç Ama, görmek istediğim ay ışığından fazlasıydı o gece...

Evimizin duvarına asılı Saatli Maarif Takvimi'nin yaprağı 20 Temmuz 1969'u gösteriyordu. Gecenin omuzlarına aldığı siyah pelerinin arasından, Neil Armstrong'u, Ay'da yürüyen ilk insanı görmek umuduyla saatlerce ayırmadım gözümü gökyüzünden... ***Ne mutlu bana ki, çocukluğum, tarih boyunca keşifler yapan, icatlar ortaya koyan, nice olanaksızı gerçekleştiren insanlığın Ay'a yaptığı yolculuğa denk geldi.*** Bu, Tanrı'nın hayatıma sunduğu en mükemmel armağandır... Bu yüzden olsa gerek, adımda Ay olduğu için hep şanslı ve ayrıcalıklı görmüşümdür kendimi.

Gerçek, hayallerin ayak izini takip eder... İnsan, hayaller kurmasaydı Ay'da yürüyebilir miydi sanıyorsunuz!? Ve, insanın Ay'da fotoğraflar çektirdiği gece, bir çocuk, Trabzon'daki evlerinin penceresinden yıldızlara bakarak hayaller kuruyordu.

Gerçek, hayallerin ayak izini takip eder... İnsan, hayaller kurmasaydı Ay'da yürüyebilir miydi sanıyorsunuz!?

İnsanlığın gözünü gökyüzüne diktiği o yıllarda doğan çocuklara da Uzay, Dünya, Merih, Neptün gibi adlar konuluyordu..

Ve Apollo!..

Sanat ve ışık tanrısı Apollo...

Ay'a giden uzay gemisi Apollo 11'e de adını veren sanat ve ışık tanrısı İyonyalı, yani Egelidir.

Apollo, mitolojideki Helikon Dağı'nda, Zeus'un dokuz güzel kızıyla birlikte yaşamaktadır. Bu kızların adı "Musalar"dır... Siz onları "İlham Perileri" olarak tanırsınız.

Teos, Apollo'nun toprakları olan Ege kıyılarının en önemli kentlerinden biridir. Musalardan aldıkları ilhamlarla şiirler yazan, şarkılar besteleyen, tiyatro oyunları sahneleyen sanatçıların tarihteki ilk birliği Teos'ta kurulmuştur. ***Bu ilk sanatçı örgütünün adı da Dionysos Sanatçılar Birliği'dir.***

Teoslu şairlerin en ünlüsü Anakreon'dur. Eee, Apollo'dan, şairlerden, ilham perilerinden söz edip de, bir şiir okumamak olur mu? Elbette olmaz.. Öyleyse, Anakreon'un şiirine kulak veriyoruz:

Aşka Tanrısı, bir ateş parçası
Koyuyor elime, altın kaküllü,
Ayağında güzelim pabuçlar,
'İşte' diyor, 'gönlüne göre bir kız'

İyi ama, bu kız başka kız,
Lesboslu. Anlarsınız ya.
Kır saçlarıma bakıp burun kıvırıyor,
Gözlerini süzüyor kadınlara bakarak.

Anakreon'un dizelerinden, şiirde ironinin geçmişinin sanıldığından çok daha eski olduğunu anlıyoruz. İşte, yüzyıllar önce, Teos sokaklarında dilden dile dolaşan, insanları gülümseten Anakreon'un şiirlerinden biri daha:

Akşamsefası

Sabahleyin nikah kıyıldı da
Birbirlerine vardılar,
Ama zifaf gecesinde
Damat bir türlü varamadı geline

Şimdiii... Gelgelelim öykümüze:

1966 yılının 24 Nisan günü, Ziya Bey ile Vedide Hanım, doğan kız çocuklarına Neptün adını koyarlar. Ziya Bey, omuzlarındaki apoletlerde üç yıldız taşıyan, bir havacı yüzbaşıdır.

Neptün'ü biz yıllar sonra, Apollo'nun da toprakları olan Teos'ta görürüz. Unutmadan, bizler, günümüzde Teos'a "Seferihisar" adını vermekteyiz.

İlk sanatçılar birliğinin kurulduğu antik kentte Neptün Soyer, kadınlara öncülük yaparak Hıdırlık Tarımsal Kalkınma Kooperatifi'ni kurar. ***Ay'ın karanlık yüzünde yaşar gibi evlerinden dışarı çıkamayan, sosyal hayatı olmayan, hayata bir adımlık da olsa iz bırakmamış yedi kadınla yola koyulur Neptün Soyer.***

Seferihisar'in sadece geleneksel yemeklerini değil, unutulan, birkaç evde yaşlı kadınların bildiği yemekleri de araştırır ve gün ışığına çıkarır.

"Gelecek Turizmde Projesi"ne katılma kararı aldığında, Neptün Soyer'in takım yıldızında 85 kadın bulunmaktadır.

Neptün Soyer'in "Seferihisar Geleneksel Mutfağı" adını verdiği, projeye katılan kadınların çocuklarının da unutulmadığı, eğitimleri için bir anaokulunda yapıldığı binada, kadın zekasının ve emeğinin hayatımıza kattığı güzelliklere tanık olma mutluluğunu yaşadım.

Ve adını gökyüzünden alan bir kadının, karanlığa mahkum edilen nice kadına nasıl hayal kurmayı öğrettiğine tanık oldum.

Her başarılı kadının arkasında bir erkek vardır, derler ya... Demezler mi?.. Olsun, biz diyelim: Neptün Soyer'in yarattığı mucizenin arkasında da eşi Tunç Soyer var. Seferihisar Belediye Başkanı Tunç Soyer'in, kaybolan tohumların köylerdeki çeyiz sandıklarına varıncaya kadar izlerini sürerek kurduğu Can Yücel Tohum Merkezi'ni de mutlaka anmak gerekir. Bu merkezin çalışmalarıyla, Seferihisar'ın Gönence Köyü'nde bulunan Topan Karakılçık Buğdayı'yla yıllar sonra yeniden ekmek yapılmaktadır.

İnsan, tarih boyunca madeni işledi ve sonunda o madenlerden yaptığı gemilerle Ay'a ulaştı.

Neptün ve Tunç...

Ülkemizde, yapılan askeri tatbikatların haberleri dışında adı hiçbir yerde geçmeyen Seferihisar, adlarını gökyüzünden ve madenden alan iki insanın ileri görüşlülüğü, aydın kişiliği ve emeği sayesinde hapsolduğu dünyanın sınırlarını aştı ve karanlığın içinde parlayan bir yıldıza dönüştü.

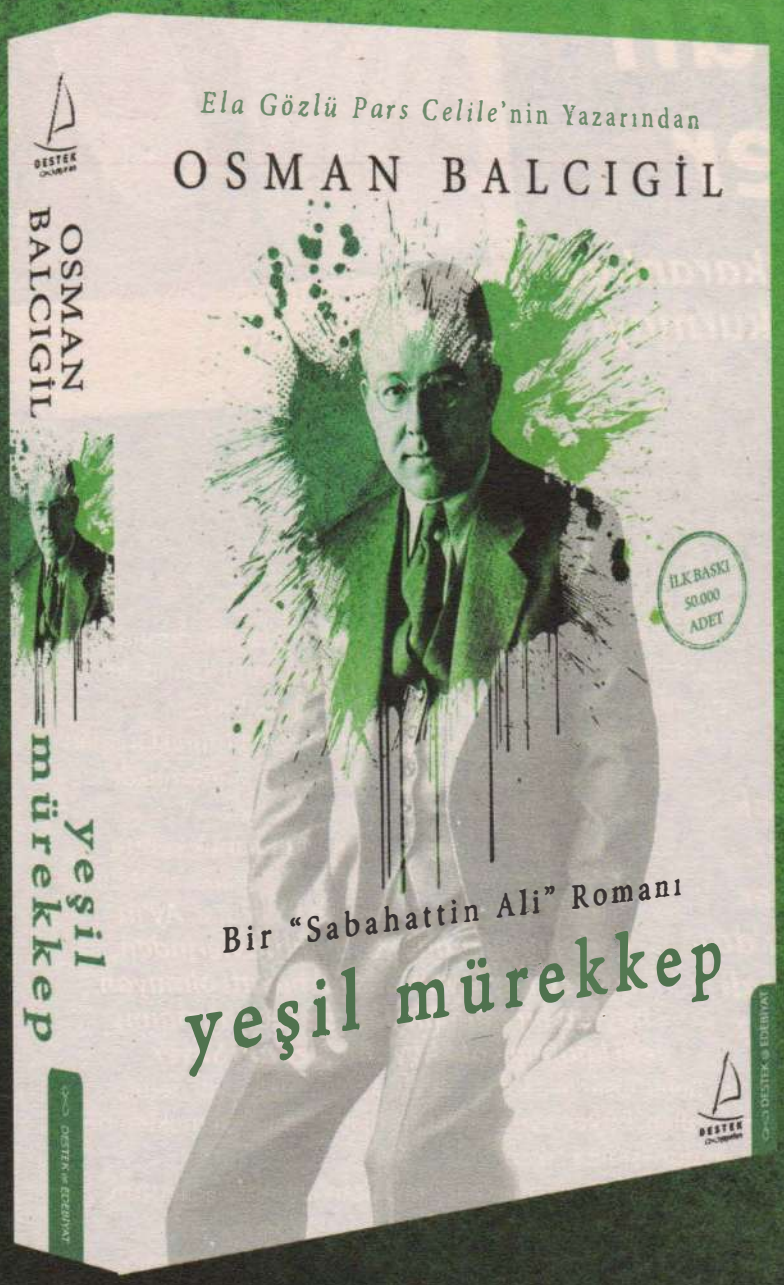
Ve, hayallerin yolunda hiç durmadan, hiçbir engel tanımadan yol alan Neptün Soyer gemisinden yeni bir haber alındı:

Neptün Soyer, kırk beş yıllık İzmir Köykop Birliği'nin yönetim kuruluna, tarihinde seçilen ilk kadın üye oldu!

Bu yolculuk hiç bitmesin...

Umudumuzun tohumlarını geleceğe, yeni dünyalara taşınsın!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabahattin Ali, Bulgaristan'a kaçmasını sağlayacak kişinin istihbarat ajanı olduğunun farkına varamadı. Kendisini, adı ölüm olan o dipsiz kuyuya bıraktı.

Kuyucaklı Yusuf, *İçimizdeki Şeytan*, *Kürk Mantolu Madonna*, bir dolu öykü ve çoğu şarkı olacak şiirler yazamayacaktı artık. Devlet eliyle öl dürülecek, *Ankara* isimli yeni romanı da yarım kalacaktı. Başkentte devletin acımasız çarklarının nasıl döndüğünü, siyasilerin ve bürokratların kirli ellerinin nerelere uzanabildiğini yazacaktı mümkün olsa.

Yazamadı.

Başına indirilen bir odun parçasıyla, kanlar içinde yığıldı yere. Yeşil mürekkepli dolmakalemi düştü cebinden. Çantasından, yeni romanının sayfaları savruldu etrafa. Yazıları yetim kalmıştı.

Biricik kızı Filiz de öyle.

Gözleri bir daha açılmamak üzere kapanırken, cüzdanında güzel Aliye'nin fotoğrafları da ağlıyordu.

Kısacık bir hayata, nesilden nesile miras kalacak eşsiz eserler sığdırmayı başarmış, vatansever bir aydındı Sabahattin Ali.

Yazılarıyla haksızlığa, baskıya ve dayatmalara başkaldıran, aşka âşık bir sevda adamıydı.

Ela Gözlü Pars Celile'nin yazarı Osman Balcıgil'in kaleminden dökülen *Yeşil Mürekkep* acılı kuşağın mücadelesini tarihe not düşen emsalsiz bir roman.

Tunç İlkman
HERKESLEŞME

Pinkfreud
TÜRK KIZININ 50 TONU

Kerry Drewery
HÜCRE 7

www.destekdukkan.com

DESTEK yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahlev.org

Başar Başaran

kasvetli aydınlık

"Elvira Kemerleri'nin altından geçtim ve bunu yapınca ağlamaya başladım. Küçük gümüş balıkları ordusu gibi bu dünyadan kaçtım, şairin beni davet ettiği yenidünyaya girdim. Bana katılmanız için sizi orada bekliyorum. Burada zaman yok, çatışma yok, herkes aynı dili konuşuyor. Burada ay ışığı çarptı bizi. Beni bu kasvetli aydınlığa davet ettiği için büyük İspanyol şairi Federico Garcia Lorca'ya saygımı sunmak isterim." Leonard Cohen

Kara Kitap'tan kulağıma küpedir. Epigraf kullanmam, yazının içindeki esrarı öldürür. Leonard Cohen için bir ayrıcalık yapıyorum. Tıpkı Janis Joplin'in yaptığı gibi. Üstelik "Böyle ölecekse, öldür o zaman sen de esrarı, esrar satan yalancı peygamberi öldür." diyen Bahti gibi el yükselterek, meydan okuyarak falan da değil. Bilakis ne esrarının ne de yalancı bir peygamber olarak Leonard Cohen'in ölmeyeceğine imanla yazıyorum. Zira Elvira Kemerleri'nin altından geçip de kasvetli aydınlığa duçar olanlar ölmezler. Gider gökte yıldız olurlar. Bir gece birimizin içine düşer kiminde bir ömür, kiminde bir gençlik, kiminde bir aşk boyu yaşarlar. Elvira Kemerleri'nin altından geçtiğimizde bizi onlar karşılar, kulağımıza fısıldanmış ilk mısranın bizden öncekilerce söylenmişlerin arasına nasıl ve nereden karışacağının yolunu gösterirler. Ruhun kör pencerelerini açan ortak acılarsa korsan bir surun üflendiği bu yeni kıyamette bizi yalnızlığımızdan kurtarırlar. **Pikaplar, kütüphaneler, tozlu sahneler, bitmek bilmeyen tartışmalar. Ruhun yükselişleridir. Elimizden tutarlar.** Cohen'in Granada'daki kemerlerin altıyla sembolize ettiği yer işte böyle yakıcı hüznün, yaratıcı iç sıkıntısının, dünyayı değiştirme çabasının, dahası kainat misli sonsuzluğu kavramanın mümkün olduğu yerdir. Sanat ancak o kapının ardına geçenler için bir ihtimaldir. Ay ışığı adamı çarpacaksa orada çarpar. İnsan ruhunun kımıldayışı orada tecessüm eder. Orada varlık kendi lisanını aynı melalin içinde savrulan bir başkasının dilinde bulur. İlham, insan buraya gelebilsin diyedir. Gözün gördüğü haliyle dünyaya sadece onun sahteliğine vakıf olarak katlanılabiliyorsa işte burası bize bu üç kağıdın tekerine çomak sokma kudretini veren yerdir. Zira ancak sanat kendi gerçekliğini bize açık ettiği anda gayrısına inanmaz oluruz. Günden çıkar geceye, seneden çıkar gençliğe, ömürden çıkar ölümsüzlüğe meftun oluruz. Delilik de oradadır, velilik de. Alimlerin dinginliği de eroinmanların hezeyanları da. Evini yakmak da oradadır evini bulmak da. Coğrafyadan, tarihten, fizikten geçer şiire teslim oluruz. Akıldan kopar sezgiye, makullükten çıkar cinnete kapılırız. O yüzden Elvira Kemerleri'nin altından geçmiş çocukların defterlerinin kenarlarında hep haritalar olur. Yardım çığlıkları gibi bitmemiş şiirlerle kendi içlerinde define ararlar. Yüzleri solar, gözleri ufka dalar, gün aşırı kalem kutuları kaybolur. Onların gözlerini kamaştıran Cohen'in deyimiyle işte bu kasvetli aydınlıktır.

Bunu duyduğumda kış cumartesileri geliyor aklıma. Gündüz vaktinde yanan ışıklar, yalnız sinema salonları, birini beklemek saate inanmadan, kalabalık bir masada içine kapanmak, konuş istediklerinde susmak, her şeyi olduğundan fazla görürken kendini azına inandırmak, yani bir tamamlanmayış halinde devirmek günleri, sokaklarda ayakların üşüyerek dolaşmak, derdini sarhoş olana kadar başkasından saklamak. Bir yazgı olarak anlaşılamamak. Vehimler, kaygılar, sarsıntılar, bir potansiyelin içine hapsolmak. **Apaçık gördüğünden uzakta, göremediğinin ortasında yaşama körlüğünü yani insanın alametifarikası olan görkemli bunalımını tarif ediyorum.**

Beni buraya çağırdığı için Cohen'in sesini duydum. Dünyayı ağzımda büyüyen bir lokma gibi çıkarıp tükürdüğüm geceler için kendisine minnettarım. O yüzden Montreal'de bir akşamüstü genzinde viski yanağıyla karlara karışan hayalinin peşinden gidiyorum. Söylediği her sözün daha büyük kısmının içinde kalmasının ağrısını duyuyorum. Fötrünü acıların üstüne eğen halinde babamı görüyorum. O Lorca'nın, biz onun ardında ve hepimiz bundan başka bir gezegenin cezbinde susuz kervanlar gibi ölüme yürüyoruz. Mırıldanmaları duyuyor musunuz geceleri, sanmıyorum, umut ediyorum.

Hep yazıyorum. Ece, mülkiyeliler lokalinde sobanın yanında uyuyor, Attila İlhan elli beş Paris'inde kifayetsizliğine ağlıyor, Cemil Bey'in gözlerinden sızan ışık giderek azalıyor, Jaspers öksürmekten bayılıyor geceleri, parmakları yanmış Erkan Oğur'un... Ne çok yalancı peygamberi var söylüyorum kasvetli aydınlığın. Katar katar hüznümüzü devriyelerden kaçırdılar. Ceplerime çalıntı paralar gibi doldurmuşum kederlerini. Açmasınlar ışıklarımı diye uğraşıyorum. İnadına yakıyorlar. **Kavga bittiğinden yani insan düzene esir düştüğünden beri kasvetli aydınlığı dağıtmaya çalışıyorlar. Sanat tasını tarağını toplasın gitsin istiyorlar.** Elvira Kemerleri'nin ardına hediyelik eşya dükkanları açtılar. Tek boyutunda insanı hesap etmek kolaylarına geliyor. Leonard da bir imkandı yani, onu anlatıyorum. Bu yüzden öldüğünü duyduğumda bir lüks lambasının çiğliği vurdu gözüme. Duvardaki çatlakları, aşkın varislerini gördüm. Düşük cümlelerim kulağımı tırmaladı. İçlenmenin yanmanın imkânlarından birinin yitişini hissettim. Üzülmenin adını kaybetmek koyanlar ellerini ovuşturusunlar. Duvarda titreşen bir gölgenin kestirilmezliğinden ürkenler sönen bir muma sevinsinler. Bilseler de bilmeseler de sevinsinler. Zira Cohen devrimci dünyanın gençlik hatırasıdır. Dünya kendini unuttukça gönenenler tabutuna bir çivi daha çaksınlar.

Bunak bir fasl-ı hazan bu devir. Kayan bir yıldız ne kadar tutulabilirse o kadar tutulabilir. Bilinmez kaç kuşak kavganın sonunda çıkacak bir daha bu sesler, bu kelimeler. Yaşamımız dünyanın yenilişine denk geldi. Geleni müjdelemek değil gideni anlatmak düştü bize. Yapacak bir şey yok bazen bin yıl sürer kaybediş. O yüzden müsaadenizle derdimi size değil mehtaplar içinde bir mehtaba söylüyorum. İki bin sekiz Temmuz'unda Nice'de parlamış bir mehtaba. Sorsanız belki hatırlayacak beni. Hani altında çocuğumun anısıyla Cohen'i dinliyordum. Çimenlere oturmuş, ellerim yanaklarımda sahneye bakıyordum. Aşkın çaresi yok diyordu Leonard. Hani ona bütün kalbimle katılıyordum... Şimdi aşkın çaresi yoktan kendisi yoka mı geldik... Şu son cümleyle içimi dağlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sadece 6 kelime

bir hayatı 6 kelimeyle anlatabilir misin?

KAFA, her ay okuyucularından gelen
6 kelimelik kısa öyküleri yayınlıyor.
Siz de altikelime@kafadergi.com adresine
6 kelimelik hikayenizi gönderin, "sadece 6 kelime"
başlığı altında imzanızla yayınlayalım.

Yerimi aramakla geçti ömrüm, otobüsler evimdi.
Ayşe Gül

Mavi saçlarımı kestim, düz mühendis oldum.
Açelya Elitaş

Batan güneşten sonra başlardı onun imtihanı.
Neslihan Aras

Benim hikayem seninle bir bankta başladı.
Meltem Tunç

Papatyalardan bile vazgeçmiş bir kadın düş ün.
Bilge Akbal

Yasalar oyuncak bebeğiyle oynamasına izin vermedi.
Hicret Tunç

Kurbanın celladına duyduğu aşktı benim aşkım.
Levent Kalınkara

Biz fanustaki balıktık ama okyanusa attılar.
Zeynep Sude Alataş

Rengi bembeyaz evlere kapkaranlık acılar düş üyordu.
Gülin Dinç

Orhan Veli'nin düştüğü o çukurdan sesleniyorum.
Surhay Göç

Kimsenin burnu kanamadı. Herkes boğularak öldü.
Koray Kaya

Beklediğim otobüs gelmiyordu, yanlış duraktaymış ım meğer.
Korhan Kalyoncu

Aksamsefası

#6Kelimelikhikaye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

KAFA 2 yaşında

İKİNCİ YILA ÖZEL CİLT

12 SAYI BİR ARADA

www.kafa.com.tr

Sipariş ver, kapına gelsin!

2. YILIN KAFASI

12 SAYI BİR ARADA

KAFA

Detaylar www.kafa.com.tr'de

Gökhan Dağıstanlı

Tanrı parçacıkları

Güzel yüzün, yeşil gözlerin, kalem kaşların seni esir alamasın. Ruhuna doğru bakmalısın. Bir dinle şu tabiatın şiirini; karış ağaca, toprağa ve anla; bir tanrı suresi gibisin sen. En doğru yorumunu bulmalısın!

Aralık, bu sene de bir muhasebe ayı gibi hacimler boşaltıyor içimde. Yıllar da geçse acemisiyim bu mevsimin. Yalnız bende değil şu mendebur iklimin kasveti biliyorum. Baksana, göz göre göre bütün çocuksu sevinçlerimi süpürüyor rüzgar. Yapraklar bir hüzün yağmuru gibi dökülüyor sokağıma. Bu gamlı kış gecesi, bir ömürden bıkmışlık hali koyuyor kalbimin tam ortasına. Her gün aynı şeyi yaşamaktan sıkılmışlığım, çiğleştikçe çirkinleşen arzularım, birbirinden yavan ihtiyaçlarım ruhumu yiyip bitiriyor. Bazen, yaşamın içine o kadar çok giriyoruz ve o kadar maddeselleşiyor ki her şey; içimizdeki öz, derinliklere doğru sırra kadem basıyor. Yine de hayat bir dipsiz kuyu değil dedim dün gece kendime. Tanrıya yalvaran bir bakışla üzerimde taşıdığım şu cesede baktım. Birden, bir meleğin tiradı çınladı kulaklarımda; soluksuz dinledim. Bir zaman yolculuğunu, düşünce hızında katediverdim o an. Her şey bir doktorun ellerinde, ilk oksijeni ciğerlerime çekmemle başlıyor oracıkta işte. O an ki son nefesi verip de bu yanma reaksiyonundan kurtulacağımız zamana kadar yaşanacak bir gelişim sürecinin başlangıcıydı. ***Bak sevgilim, boşuna ne bulunduğumuz yerden başka bir cehennem bekle, ne de geldiğin yerden başka bir cennete inan. Çünkü cennet dediğin, şu beden mahpusluğunun bittiği yerdir...*** Annen baban kıyamazken sana, parçası olduğun Tanrı'dan alev alev bir cehennem ateşi bekleme sakın. Görüp göreceğin yanma, işte bu oksijen solunumudur. Ruhunun kıyafeti toprağa karıştığında, tekrar ete kemiğe bürünüp yanmak istemiyorsan, bu yaşadığın andan, Tanrı'yı hayal kırıklığına uğratmadan sebeplenmeye bak. Henüz oksijenle cayır cayır yanıyorken hayatın gizini bulmaya çalış. İçindeki yıldız tozunu keşfet!

Beyhude telaşlarla tüketiyorsun günlerini. Kurtul artık bu barınma ve doyma kaygılarından. Sadece gerektiği kadar çalış mesela. Seni biraz daha sömürmek için uydurulmuş çalışkanlık hikayelerine itibar etme. Kollarına, ayaklarına taktıkları prangalardan kurtul. En yeni telefonu kullanmak, son moda kıyafetleri giymek, bu dünyanın sonunu getirmeye çalışan afili bir arabaya binmek için yuttuğun sözleri tükür. Emeğinin kutsallığına inan artık. Derinliklerinden gelen Tanrı sözcüklerine kulak ver ki bu senin vicdanındır! Tüm yaratılmışların "Bir"liğine inan. Gördüklerinin seni kandırmasına ve çürütmesine izin vereceğine, göremediklerini görmeye çalış! Ağaçlara koş, çimenleri okşa, hayvanlara sarıl. Atmosfere girmiş bir yıldızın son sözlerini dinle. Rahmetiyle demlen bulutların. Toprağın bereketine teşekkür et. Hisset şevkatini tabiatın! En iyi ihtimalle çok da sevmediğin işine giderken, yağmura dokun. İki yanıcı atomla bir yakıcı atomun içindeki harareti nasıl söndürdüğünü düşün mesela. ***Üç kuruşluk kömürle, milyonluk elmasın tek farkının bir karbon diziliminden ibaret olduğunu bil mutlaka. Muhtaç olduğun her şeye sahip olduğunu anla. Belki de bütün ihtiyacın doğru bir sıralamadır, bunu unutma.*** Mucizevi bir döngüsü var yaşamın. Sadece bakarak göremezsin. Bütün bildiklerini unutturacak bir düzene karşı dağ gibi durman gerek. Hatırladığın anda, tan yeri gibi aydınlanacaksın çünkü. Bu aynada gördüğün falan sen değilsin. Şu karşında duran da ben değilim. Bu gözlerini bir rüya farzet. Kısıtlanan kabiliyetlerimiz öylesine büyük ki, bu gözler, bu kulaklar, bu ses sadece bir tesellidir bize.

Yaşamın içine o kadar çok giriyoruz ve o kadar maddeselleşiyor ki her şey; içimizdeki öz, derinliklere doğru sırra kadem basıyor.

Bugün hayatın kendisi sandığımız her şey, bizi hayatın özünden çekerek uzaklaştırmaktadır. Bunu bilmek de çektiğine yetmiyor inan. Çekmek diyorum, çünkü Tanrı'dan kopuk bir hayatı ne kadar başarılı(?!) yaşarsan yaşa, özün bundan sebeplenemeyecektir ve bu büyük bir çiledir aslında. Hatta bir yaşam israfıdır. Aynalardaki güzelliğinin cazibesine bağlanma. Güzel yüzün, yeşil gözlerin, kalem kaşların seni esir alamasın. Ruhuna doğru bakmalısın. Bir dinle şu tabiatın şiirini; karış ağaca, toprağa ve anla; bir Tanrı suresi gibisin sen. En doğru yorumunu bulmalısın!

Şimdi bir hayat daha olmalı der gibisin. Var! Biz hakkını verene dek daha kaç hayat var kim bilir! Daha önce de oldu, başka diyarlarda, başka kıyafetlerle, başka anne babadan, başka kardeşler, başka arkadaşlarla... Yaşadığın hayatların mirasını, deneyimlediğin hiçbir şeyi hatırlamayıp, har vurup harman savurma artık. Lüzumsuz bir istikrarı başarı sanıyoruz çoğu zaman ama sen de biliyorsun ki yetmiyor manaya. Bedenine bedel olmalı sürdüğün hayat sevgilim. İyiliğin bonkörü, sevginin zengini olmalıyız ve tasarruf etmemek lazım hiçbir türlüsünden saygının.

Hadi şimdi küstahlığını yavaşça yere bırak. Bir açgözlülüğün avuçlarında ensele kendini. Apar topar alaşağı et şu şaşaalı düşlerini. Bir karakola ihbar et, şehvetli bakışlarını. Yüreğinden fesatlıkların parmak izlerini kazı. Kalbinin kalbinden kopan bir kurtuluş savaşı tasarla. En cömert iyiliklerin eline yapış. Öp ve başına koy bir elinin verdiğini, öbür eli duymayanları. Gördüğün pejmürde hayatlar seni yıldırmasın. Tanrı'nın tahammülü, bu çirkinliği cesaretlendirmek için değil elbet! Her şeye muktedir olmanın sabrıdır bu sükunet. Bir nar düşün; herhangi bir tanesini atabilir mi içinden? Kudretli bir tokatla in tüketilmiş yaşam dilimlerinin üstüne. Çünkü, yaşanmış olan hayatlar yeğdir tüketilmişlerden.

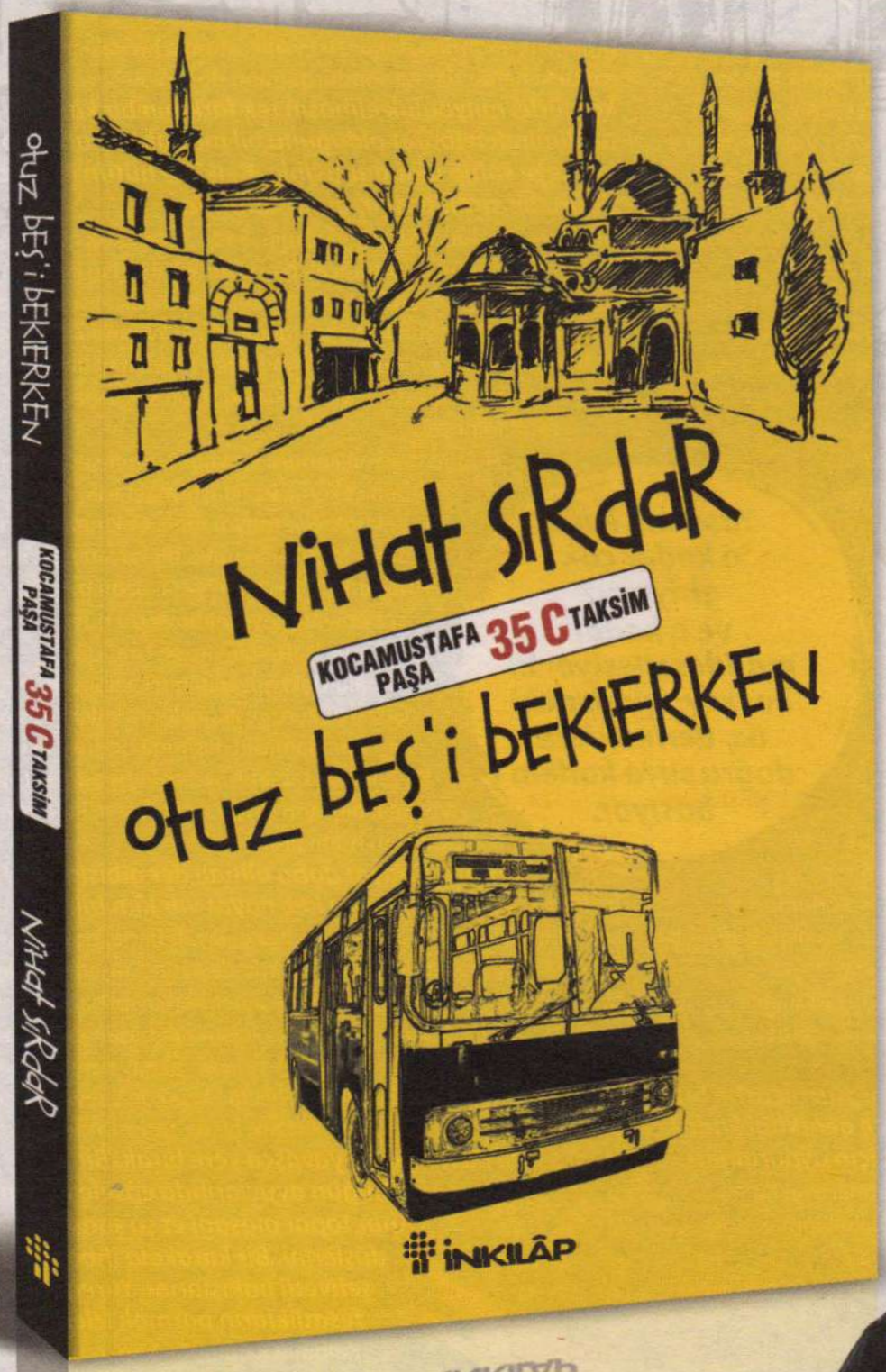

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nihat Sırdar

KOCAMUSTAFA PAŞA 35 C TAKSİM

otuz beş'i bekierken

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity • İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci • İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

www.inkilap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

/inkilapkitabevi /inkilapkitabevi /inkilapkitabevi

Nihat Sırdar

hayat yarısı

Hayatımın geride kalanına baktığımda önemli kırılma noktalarında hep teyzemin izi var.

Gece 11 civarı Kocamustafapaşa'dan kalkan körüklü İkarus Esekapı'ya doğru ilerliyordu. O saatte genelde boş olan otobüste herhalde üç dört yolcu daha vardı bizden başka.
4 yaşın verdiği merakla bitmek tükenmek bilmeyen sorular soruyor, her soruda Zümrüt Teyze'min kızacağını ve cevap vermeyeceğini düşünüyor ama her seferinde uzun uzun, açıklayıcı cevaplar alıyordum. Soru cevap faslına dalınca Cerrahpaşa durağını kaçırdık ve Haseki'de indik. Geri yürüyüp Yokuşçeşme'den aşağı Davutpaşa'ya doğru yürümeye başladık.
Teyzeme dair hatırladığım ilk anı bu sanırım. İlk torun olmanın avantajlarını dibine kadar kullandığım en güzel çocukluk yıllarımda hep yanımda olan, bana çocuk değil de bir yetişkin gibi davranan teyzem.
Aslında teyzem diğer aile fertlerinden hep farklıydı. Dayımlar tabela işleriyle uğraşıyorlardı. Onların çevresi etraftaki esnaf ve mahalle arkadaşlarıydı. Beni çok severler, yanlarından ayırmazlardı. Ananem evi çekip çevirir, "anane acıktım beeeennn" diye bağırdıkça ekmek arası muhteşem şeyler hazırlardı. Ramiz Dede'm günün büyük bölümünü içerek geçirir, sigara öksürüklerini yanı başında bulunan camdan tren yolunun Samatya istasyonunu yönüne doğru yollardı.
Teyzem havaalanında çalışıyordu. Dolayısıyla bana kimi çok renkli ve acayip gelen bagaj etiketleri getiriyor, bazen uçak maketleriyle aklımı başımdan alıyordu.
İngilizce bilmesi ve zaman zaman yurtdışına gitmesi ayrıca ilgimi çekiyor, yurtdışından getirdiği hediyeleri dört gözle bekliyordum. O zamanlar Kıbrıs'tan ucuz elektronik eşya getirme modası vardı. İlk çift kaset çalarlı ve beni radyo dinleme deryalarına salan "Kasuga" marka mini setimizi getiren de teyzemdi.
Yugoslavya Havayolları'nda çalıştığı zamanlarda ilk kez beni alana götürmeye ikna oldu. Ne kadar ısrar ettiğimi hayal edin.
Yaşım 5 falan. Gördüğüm her otomobilin içine dalan, tanıdık tanımadık tüm şoförlere arabanın tüm özelliklerini soran ben havaalanına gidiyorum.
Heyecandan uyuyamadığımı hatırlıyorum. Atatürk Havalimanı'nın şimdi iç hatlar olarak kullanılan binası o zamanın havalı dış hatları. Binanın girişinin sağ tarafında bulunan ofisler havayolu ve yer hizmeti şirketlerinin trafik ofisleri. Ofislerin ortasında bulunan bir merdiven aşağıya, aprona kadar iniyor.
Bu durumda ben durur muyum?
Teyzemin işe daldığı bir an odadan çıkıp, merdivenlerden hızlıca inip aprona çıkmışım. 5 yaşında, gecenin karanlığında, Atatürk Havalimanı apronunda bir velet sizce ne yapar?
Aynen öyle... Gördüğüm ilk uçağa doğru koşmaya başladım. Sıkıntı, uçağın hareket halinde olan dört pervaneli bir C 130 uçağı olması. O sırada beni deli gibi arayan teyzemin aprona çıkarak beni son anda uçağın önünden alışıyla havacılık kariyerim çok kısa sürmekten kurtuluyordu.
Ailenin evin çocuklarının bir an önce evlenmesi isteğinin karşılığı olarak ilk evlenen annem ve dünyaya gelen benden sonra diğer çocukların evlenmemesi kısmi huzursuzluğa neden olmuş, ananem ve annem önce Ali Dayı'ma, sonra teyzeme eş bulma çabası içine girmişlerdi.

Anne yarısı derler teyze için. Hayat yarısı da demeliler bence...

Hayal meyal hatırladığım kadarıyla teyzem bir ara sözlenmiş, enişte adayı beni ve teyzemi Dolmabahçe'de şimdi lunaparkın olduğu alandaki sirke götürmüş, acayip güzel sandviçler ısmarlamıştı.
Neticede ben enişteyi sevmiştim ama sanırım teyzem sevmemişti. Olmadı evlilik işi.
Bunun üzerine ananem ve annem Ali Dayı'm üzerine yoğunlaştılar.
Teyzemle ilişkimiz yeğen-teyzeden çok arkadaş gibi oldu hep. Ben biraz daha büyüyüp boy atınca kimi davetlere, organizasyonlara beni de götürmeye başladı. Bambaşka dünyalar keşfediyor, ilginç insanlarla tanışıyordum. Kanun çalma hevesiyle başladığı Kubbealtı Musiki Cemiyeti'ne gidişlerim hem hoşuma gidiyor, hem de arada kaçarak Beyazıt'ta sızdığım sahaflardan kimi kitaplar ediniyordum.
İlk Ankara seyahatimi trenle ve Kubbealtı ekibiyle yaptım mesela. **Ankara Garı'na ilk girdiğimizde gördüğüm manzara önceki hayatımda bir demiryolcu olduğum hissini yaşatmıştı bana.** Sanki cumhuriyetin ilk yıllarında Ankara'da yaşamışım, garın yanındaki lojmanlarda tren sesleriyle uykulara dalmışım diye düşünmüştüm.
Trenden inince genzimi yakan hava kirliliği ve ayazla Ankara'yla müşerref olmuş, sonra hayatımın aşkını burada bulacağımdan habersiz pek bir soğuk davranmıştım ben de Ankara'ya. Yazları yine en eğlenceli zamanlar teyzemle geçerdi. Gümüşyaka tarafında çadır kurmuş arkadaşlarından birinin yanına veya Kınalıada'ya yaptığımız deniz gezileri unutulmazdı benim için.
Ada iskelesinin sol tarafındaki plajdan denize girer, hemen arkasındaki sokağın başında bulunan midyeciden midye tavaları çeyrek ekmek içinde ve bol taratorla mideye indirirdik.
Balık gibi yüzen teyzem bazen çokça açılır, ben acaba bir şey mi geldi başına diye uzun uzun denize bakardım. Bu deniz gezilerinin sonu mutlaka evde sırta yoğurt sürme seansıyla biterdi bir beyaz tenlinin kaçınılmaz kaderi olarak. Otomobilden ve hatta otomobil kullanmaktan pek anlamayan teyzemin benim otomobil bilgimin gelişmesinde epey katkısı olmuştur. Mesela ilk uzun otomobil seyahatimi Çorlu'da askerliğini yapan Kamil Dayı'mı ziyaret için yine teyzemin arkadaşı Mişlen'in Twingo'suyla yapmıştık.
Küçücük arabanın içinde yaptığımız ve molalı seyahat nasıl eğlenceli geçmişti benim için. Ailenin ilk araba alanı yine teyzem olmuştu. 81 model Şahin o kadar önemliydi ki benim için. Bir tam gün boyunca tek başıma yıkayıp cilalamıştım.
Yıkama bahanesiyle aldığım anahtarla arka sokaktan attığım turlar giderek büyümüş, başka semtlere gitmeye başlamıştım teyzemin arabasıyla. Her seferinde bir bahanem oluyordu ama. Farını yaptırma, yıkatma, lastiklerin havasını kontrol etme gibi bahaneler tükenince teyzemin pek anlamayacağı "enjektör meme yapmış, buji şase almıyor" gibi teknik bir şeyler uydurup kaçırıyordum arabayı. Aslında teyzem de biliyordu bunların bahane olduğunu da, ses etmiyordu işte. Sonradan değiştirip aldığı birodvey ilk kullandığımda bana çok lüks bir model gibi gelmiş, 4 sene sonra kendi kazandığım parayla ben almıştım zaten gümüş renkli "Kibar"ı teyzemden.
Bugün radyocu olmamda da katkısı vardır teyzemin. Lise bitip özel radyoların patlama yaptığı zamanlarda niyetimi söyleyince Kubbealtı'nda bir diksiyon kursunun başlayacağını söylemiş, beni de oraya yazdırmıştı. **TRT spikeri İffet Diler'den ders almaya başlamam, o sayede TRT FM'e gidip gelerek oradaki radyoculuğu izleme şansı bulmam yine teyzem sayesindedir.**
Belki yaşadığı hayatın getirdiği zorluklarla başa çıkmayı öğrenmesinden, belki başka nedenden bilemiyorum...
Teyzem hiç evlenmemeyi ve tek başına yaşamayı tercih etti.
Farklı uğraşlar buldu kendine. Bugün emekli ve hâlâ kanun çalamıyor ama çok güzel şarkı söylüyor.
Hayatımın geride kalanına baktığımda önemli kırılma noktalarında hep teyzemin izi var.
Sorularına bıkmadan cevap verdiği o çocuk, onun sayesinde bu kadar konuşkan oldu belki de, kim bilir?
Belki cevaplamasa, sustursa, yeter artık dese içine kapanık, suskun bir çocuk olurdum.
Anne yarısı derler teyze için.
Hayat yarısı da demeliler bence...

Emrah Akbaş

okudum çizdim

Kendine Ait Bir Oda

Bir kadın eğer kurmaca yazacaksa, parası ve kendine ait bir odası olmalıdır; ve göreceğiniz gibi bu, kadının gerçek doğasına ve kurmacanın gerçek doğasına dair büyük sorunu çözümsüz bırakmakta. *(syf 6)*

İnsan böyle şekillenince, kalp, beden ve beyin, bir milyon yıl sonra kuşkusuz olacakları gibi ayrı bölümlerde değil de birbirine karışmış durumda olunca, lezzetli bir yemek iyi bir sohbet için büyük önem taşır. İyi bir yemek yememişseniz iyi düşünemez, iyi sevemez, iyi uyuyamazsınız. *(syf 21)*

Kadınlar, erkekler hakkında kitap yazmıyorlar – bu gerçek elimde olmadan içimi ferahlattı, çünkü önce erkeklerin kadınlar hakkında yazdıklarını okuyacak olsaydım, ben kalemimi kağıda değdirene kadar yüzyılda bir çiçek açan sarısabır, iki kez çiçek açmış olurdu. *(syf 31)*

Yoksa öfke, her nasıl oluyorsa, güce eşlik eden o bildik hayalet miydi? Örneğin zenginler çoğunlukla öfkelidirler, çünkü yoksulların onların servetine göz diktiğinden kuşkulanırlar. *(syf 39)*

Belki de hepsinden önce, yanılsamaya eğilimli yaratıklar olduğumuz düşünülürse, insanın kendine güveni olmasını gerektiriyordu. Kendimize güvenimiz olmazsa beşikteki bebekler gibi oluruz. *(syf 39)*

Çünkü iffet bazı toplumların bilinmeyen nedenlerle uydurduğu bir fetiş olsa bile bir kadının öyle olması istenirdi *(syf 56)*

Çünkü başyapıtlar tek başlarına ve başkasının yardımı olmadan doğmazlar; yıllar süren, insanlarla bir arada olmakla gelişen ortak düşüncenin sonucudurlar, böylece kitlenin deneyimleri bir tek seste birleşir. *(syf 72)*

Romanlar çoğunlukla panzehir değil, uyuşturucu etkisi gösterirler, insanın içini dağlayıp harekete geçireceklerine uyuşukluğa sevk ederler. *(syf 87)*

Çünkü kadınlar milyonlarca yıldır evlerinin içinde oturdular, artık onların yaratıcılıkları o evlerin duvarlarını delmiştir, bu güç tuğlaların ve harcın kapasitesini öylesine zorlamıştır ki, artık kalemlere ve fırçalara, iş hayatına ve politikaya yönelmek ihtiyacındadır. *(syf 95)*

Her şeyden önce, kendi ruhunu aydınlatacaksın, bütün derinliklerini, sığ yüzeylerini, ruhundaki kibri ve cömertliği; ve sonra kendi güzelliğinin ya da gösterişsizliğinin sana ne ifade ettiğini anlatacaksın. *(syf 97)*

Lanet etmek için dursan, yolunu kaybedersin dedim ona; gülmek için dursan da. Tereddüt edersen ya da beceremezsen işin biter. *(syf 101-102)*

Virginia Woolf - Kendine Ait Bir Oda
Kırmızı Kedi Yayınevi - 5. Basım

Akşamsefası

Celil Nalçakan

kül

Yazı yazmak için, kışı bekleyen her salakla
bir şekilde akrabayım...
Bir de masanın sallanan ayağı var tabi...

Sahi, neden sevdiğim tüm renkleri kanla karıştırdın?
Çok mu keyifli bu intikam?
Ney'in hesabını Neyzen'den,
Kimsesizliğin çaresini Şems'ten
Arayalı...
Soralı...
Bulamayalı...
Kaç sene oldu sahiden?
Sahi, kaç ömür geçti vazgeçeli "Sahi"den?

Ben o sırada, beni bıraktığın yerde,
İntiharını izliyordum.
Bakır tadı geliyor insanın ağzına,
ruhu her kanla karıştığında...
"Elveda" diyon
Kan gibi,
"EYVALLAH" diyom
Kanmış gibi.

Ya yüreğimin ortasında bağırma,
Ya da bir tarafın olsun...
Sağ'da,
Sol'da,
Bir Seda istiyor bu direniş...
Ve maalesef, her susku,
Afili kalıyor
Liberal
Bir
Terk edilişin yanında.

Leonard Cohen öldü ben bu yazıyı yazarken...
Hala, Müslüm Gürses'e alışamamışken
-Ki bence, bu ikisi, ana ayrı baba bir kardeştir-

Neden sevdiğim renkleri kanla karıştırdın?
Yakışıyor mu sana?

Ne demiş aciz aşık:
"Cemalin göster bari,
BAYRAMDAN BAYRAMA"

Nilay Örnek

"televizyon ne kadar yaşlı ise o kadar iyi"

Televizyondan, tiyatrodan, Türkiye'ye getirdiği formatlardan tanıdığımız Osmantan Erkır'ın önemli Türk şairlerinin imzalı kitaplarından, yine bir döneme ait televizyonlara uzanan geniş bir koleksiyon merakı var. Ve şimdi, hem müzeyi zenginleştirmek, hem de koleksiyonunu daha çok kişiye ulaştırmak için televizyonlarını Koç Müzesi'ne bağışlıyor. Osmantan ile televizyonları müzeye gitmeden önce, ofisinde buluştuk, arkadaşlığımıza binaen 'senli benli' konuştuk...

Kaç koleksiyonun var Osmantan; neler topluyorsun?

Televizyon malum; imza koleksiyonu yapmaya çalışıyorum. Ortaoyunu, meddah belgeleri yani afişler, kitaplar, tablolar var. O konuda iddialıyım. Tiyatro afişleri var; gazino ve eğlence dünyası afişlerim var. 20'nci yüzyıl başı ve 19'uncu yüzyıl sonu arasıdır hepsi. Zeki Müren'e ait baya fotoğrafım ve taş plak koleksiyonum var. Esas koleksiyonerleriyle yarışamam ama taş plak topluyorum. Operet ve meddah konsantrasyonum ise yüksek! Afiş koleksiyonum içinde de, özellikle Osmanlı dönemi cambaz ve akrobat afişlerinin önemli bir yeri var.

İmza koleksiyonunda özellikle birine yöneldin mi?

İyi bir Orhan Veli imza koleksiyonu yapmaya çalışıyorum. Orhan Veli'nin bütün şiir kitaplarının ilk baskıları, ıslak imzalı olarak var mesela bende. Sait Faik'in, Nazım Hikmet'in, Reşat Nuri'nin var. Bu konuda muhteşem koleksiyonu olan Haluk Oral gibi isimler varken, henüz iddialılardan değilim.

Peki Koç Müzesi'yle bir araya gelmeniz nasıl oldu?

Koç Müzesi'ne uzun yıllar sonra geçtiğimiz Ramazan Bayramı'nda gittim ve hayran kaldım. Ancak baktım, mekanik, elektronik pek çok şey var, televizyon yok. "Benim de buraya bir katkım olsa ve televizyon koleksiyonumu versem" dedim. Müzeyle iletişime geçince onların da çok hoşuna gitti.

Nasıl buldun, bir araya getirdin bu ilginç televizyonları?

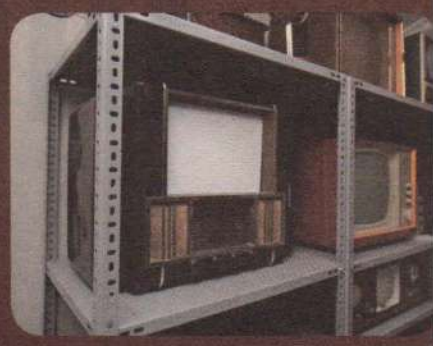
İnternette, antikacılarda, Türkiye'de ya da dünyanın bir yerinde bir antika pazarında karşıma çıkarsa ve ben ona ilk görüşte âşık olursam ve tabii ki bütçeme de uygunsa alıyorum. Televizyonlar benim için ne kadar yaşlı ise o kadar iyi. Bu sebeple favorim 40'lı yılların modelleri. Zaten nadir olan da onlar. Türkiye'de o sıralarda TV yayını olmadığı için ülkemizde bulmak çok zor. Onlar kendilerini, modelleriyle hemen belli ediyor. Ahşap kısımları benim hayranı olduğum Art Deco ekolünün çizgilerini yansıtır. Gördüğüm yerde gözünden tanırım:) Bu dönemden iyi kondisyonda bir televizyonun fiyatı en az 500 dolar. Modelin nadirliğine göre 10 bin dolara kadar da çıkabiliyor.

Senin de özel bir projen var mı koleksiyonlarınla ilgili?

Türk sahne ve şov dünyası benim asıl ilgi alanım, bir gün büyük bir kitap ve sergi yapmak istiyorum. Hor görülmüş ama televizyon öncesi gazinolar büyük bir dünya. Gelecekte koleksiyonerlikle, antikacılıkla ilgili bir televizyon programı da yapmak istiyorum ama bizim kanallarımız henüz o enerjide değiller. Televizyonları vermek için Koç'a gittiğimizde, onlar da "Sizin bu afişlerle de bir sergi yapsak" dediler.

Bu koleksiyonları yaparken tanıştığın enteresan insanlar ve ilginç olaylar neler?

Son olanı anlatayım. Bir sanatçı yıllar boyu çıktığı sahnelerin afişlerini toplamış. Ben de onları toplu olarak bir eskiciden aldım. Kadını tanımıyordum; bir köprü altında ölmüş. Araştırırken gördüm, kadın, son fotoğraflarından birinde benim aldığım o afişleri tutuyor. Elinde kalan tek şeyi, hayatı o afişler. Çok ilginç bir duygu tabii...

Senden sonra koleksiyona ne olacağını düşünüyorsun?

İsteğim bu koleksiyonların sergilenebileceği yerlere gitmesi. Televizyonlar için artık içim rahat. Diğer koleksiyonlarımı da ilgili müzelere bağışlayabilirim ya da bir kısmını elden çıkarabilirim.

1) Radiocinephone: 1948 yılından bir Fransız. Hem radyo, hem gramofon. Bence ilk iPOD :)

2) 1956 model Alman Nordmende: 30 kilo ağırlığında!

3) ECKO: Portatif Televizyon: 1955 yılından, İngiliz. Bu küçük ama çok ağır televizyon, ilk BBC tarafından dış çekimlerde monitör olarak kullanıldı. Muhabirler kendilerinin nasıl göründüklerini bu monitörlerden izliyorlardı.

4) Pilot Model TV 37: 1948 yılına ait; Amerikan. Kocaman bir gövde ama neredeyse bir cep telefonu ekranı kadar küçük 3 inçlik bir ekran. Zaten bu televizyon paketten çıkan bir büyüteçle izlenebiliyormuş.

5) 60'lı yıllardan bir Rus televizyonu. Benim Sarıkızım :)

6) Bel Aire: Saatli ve radyolu 60'lı yılların çizgilerini yansıtan küçük ekranlı 'biblo' gibi bir televizyon.

7) Zen[illegible] Televizyo[illegible] Kapakları kapalıyken bir dolap gibi. Ama açınca günümüz çamaşır makinelerini de hatırlatan bu televizyon koleksiyonumun en ağır topu. 1950 Amerikan yapımı.

8) Graetz Altena, Landgraf Modeli: 1956/57 Alman. Estetik bakımından da Alman ekolünü yansıtan radyolu bir televizyon.

9) HG diye bir markanın Colonia adlı modeli. Hakkında bilgi yok gibi... Muhtemelen 50'lerden, Alman.

10) 50'li yıllara ait bir Alman televizyonu olduğunu düğmelerindeki yazılardan anladığım, bir türlü markasını bulamadığım için o dönemin "çakması" olduğunu düşündüğüm bir televizyon.

Ford

Go Further

BİR BAŞKA

Koç

Akşamsefası

Feyyaz Yiğit

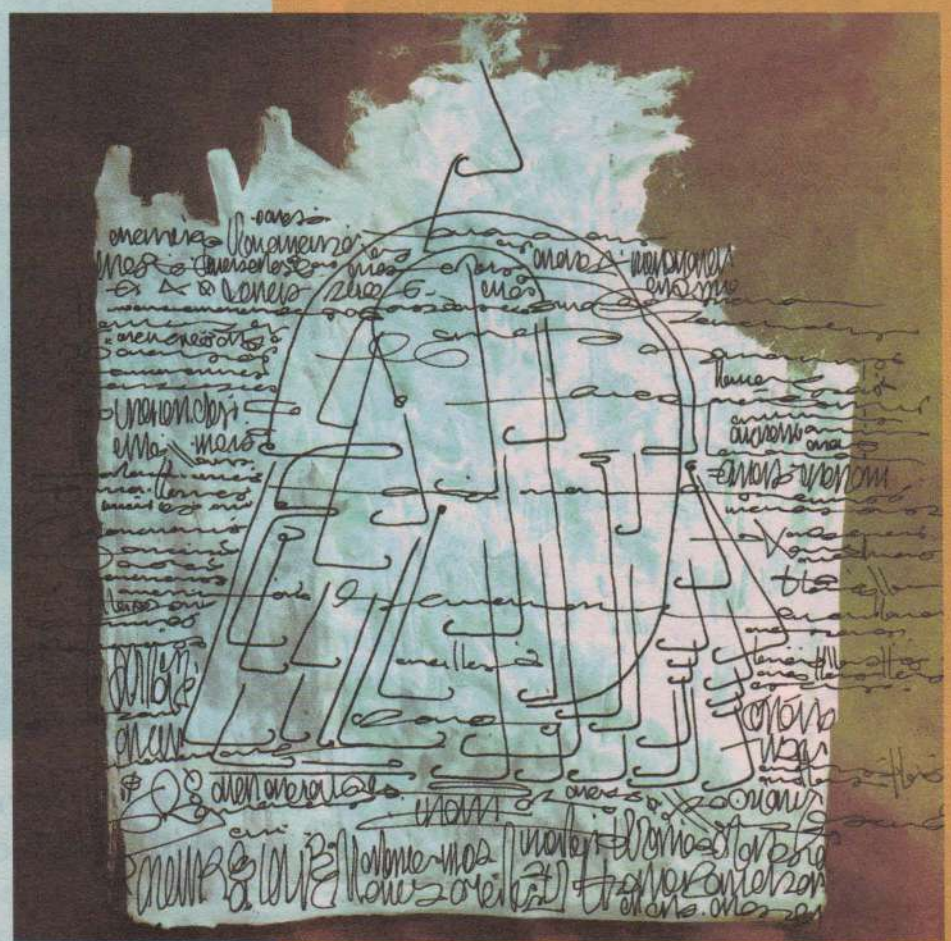

bana nefes aldır

Aniden, insanlar etrafımıza toplanıyorlar. Altından bakıra, kumaştan ahşaba kıyamet gibi insan yumağı. Herkese seslenmeye başlıyorum; "Arkadaşlar sizin etle kemikle ne derdiniz vardı da bu hale geldiniz?" diye bağırıyorum.

Uzun uzun sesleniliyorum... "Efendim kardeşim" diye dönüyorum, "Ne bağırdınız bu kadar." Gelen kişi heyecanlı ama bir yüzü yok. Diyor ki "Abi koş yolun aşağısına tezgah kurmuşlar insanları metale döndürüyorlar." Emin misin? Nedir metal?

Olacak iş değil. Hangi beşer kendi rızasıyla sıraya girip de metale dönüşsün. İnsanları metale döndürmek de nesi? Aklım almıyor. Öyleydi böyleydi derken diyorum bir gidip bakmak lazım, böyle şeyler her gün olmuyor. Fakat yollar çeşit çeşit insan, bir tanesi de etten kemikten değil. Yaşlıca birine yaklaşıyorum, "Amca yolun aşağısında insanları metale dönüştüren bir ekip varmış..." diye giriyorum cümleye. "Meseleyi biliyor musun?" diye sormama kalmadan, "vay efendim sen neler diyorsun!!" Hemen gözleri büyüyor, diyor "Aman kardeşim aklı olan metale geçmez." "Ben" diyor, "6 aydır ne gecem var ne gündüzüm, metale geçtim geçeli bir gün yüzü göremedim. Tevbe!" Amcanın neden kendisini metale çevirttirdiğini katiyen anlayamıyorum. ***Son süratte devam ediyor anlatmaya. Eşi de polimermiş, kadıncağızı Konya Ovası'nda eritmişler, çoluğu çocuğu pet şişeye doldurup atmış çantasına, buralardan kaçıyormuş... Neler neler.*** İçimden "Ne hikayeler var be" diye geçiriyorum. Beni metal tezgahına çağıran adama dönüyorum, o gayet normal insan gibi ama yüzü yok. Diyorum "Sen neden metal olmadın?" Diyor "Abi durumum yok." Bir de üstüne para alıyorlarmış. "Kaç para?" diye soruyorum, "Valla beşbinden başlıyor" diyor. "Yahu nasıl başlıyor, kaça kadar çıkıyor?" Bana "Abi metal dediğin bi demir değil ki" diye gülüyor.

Aniden, insanlar etrafımıza toplanıyorlar. Altından bakıra, kumaştan ahşaba kıyamet gibi insan yumağı. Herkese seslenmeye başlıyorum; "Arkadaşlar sizin etle kemikle ne derdiniz vardı da bu hale geldiniz?" diye bağırıyorum. Ağız birliği yapmışlar gibi "Satılmasa almazdık, metal olmazdık" diyorlar. Hem hiç kimse memnun değil, hem de metalcinin önünde mahşer kalabalığı misali bir kuyruk var. Yanımdaki yardımcıma dönüyorum, "Beni bu metalcilerle buluşturun." diyorum. Elleri ayakları birbirine dolanıyor, telaşlanıyor ama bir yüzü yok.

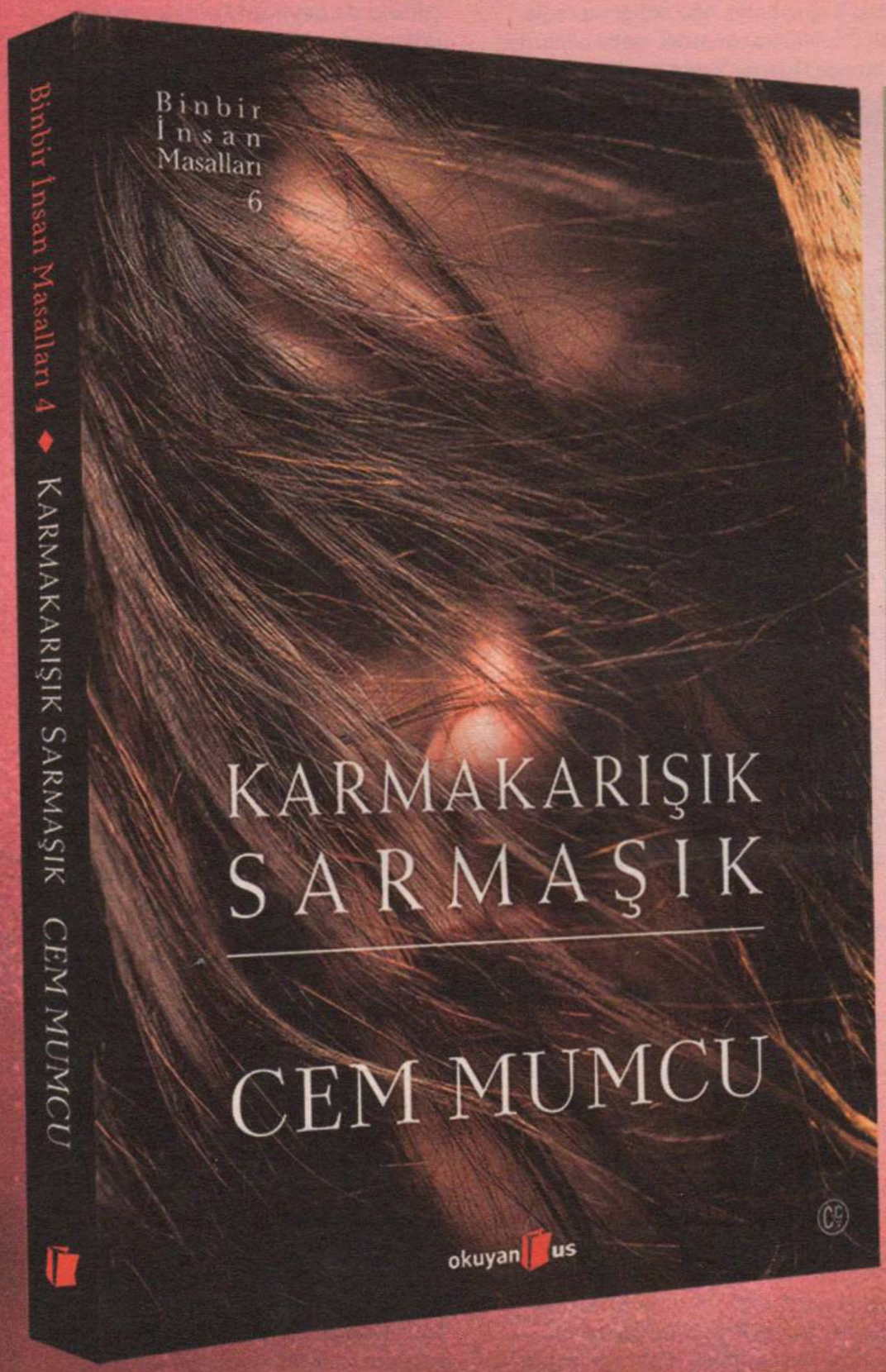
Sonra, "Dur" diyerek kesiyorlar yolumu. Alınacak hediyeler varmış, geri çevirmek saygısızlık olurmuş. "Buyrun arkadaşlar" diyorum, "Verin hediyeleri." Kelli felli pehlivan gibi bir kadın, kucağıma porselenden bir davul bırakıyor. "Ablacığım" diyorum, "Teşekkür ederim tabii ama..." Lakin kesiyor sözümü, diyor ki "duyuyor musun?" İnceden bir bebek ağlaması başlıyor. Devam ediyor; "Eski eşimden kalan imarlı arsaları bu davula hapsettim. Belki bir şeyler ifade eder." Etmiyor. Ardından, neredeyse kağıt kadar kalın bir kadın daha yaklaşıyor. Ağlamaktan ağırlaşmış, düşmek üzere. "Bir kase zeytinim var, iki kase olsun istiyorum." diyor. "Ben bu konuda bir şey yapamam abla" diyorum. Yapıyorum. ***Ona bir kase daha zeytin veriyorum. Tam çıldırıp da beynimi kulaklarımdan dökecekken, bir çocuk tutuyor elimi. "Canlılık yetmiyor" diyor. "Bi zahmet beni yaşat."*** diye de ekliyor. Yüzümü ekşitiyorum, "Evladım nasıl başladıysan öyle devam et" diyorum. "Olmaz" diyor, olmuyor. Birden, istemeye başlıyor; "Bana nefes aldır. Bana sevdir. Bana söylet. Ne kadar olursa olsun, düşen yaprakları, düşmekte olan yaprakları saydır. Başımı sıkıca tutup, çatallaşan yollara iyice baktır beni. Aynı şarkılardan, benzeyen şarkılardan ve tümüyle farklı şarkılardan bezdir. Bana istet. Her bakmada başka kokan çiçekleri tuttur. Her yanmada başka parlayan ateşlere bastır. Bana yaptırt."

Neler diyor bu çocuk, şaşırıyorum. "Tamam" diyorum, "Ben sana bunları yaptırtayım ama o sırada ben ne yapayım? Ben şimdilik seni susturuyorum." diyorum ve rastgele bir yöne koşmaya başlıyorum. Kulağımda pazarcıların, satıcıların, alıcıların sesleri uğulduyor. Her biri kendilerine özel bir dilde "Malzememiz insan, insanımız malzeme" diye bağırıyorlar. "Böyle olmaz" diyorum hepsine yine onların kendi lisanında. "Oluyor" diyorlar. El ele vermişler. Gözüme takılıyor aniden; algın, temiz, nazik üzüntüler düşmüş birinin ellerinden, ufalanmış. Nemli zeminde kaynaşıyor, yoğunlaşıyor bahtımız. Kurtulamıyoruz, harca dönüyoruz.

Telaş basıyor bir an, olmaz sanıyoruz, "oluyor" diyorlar. Durduruyorum her şeyi, güç bela kaldırıyorum göz kapaklarımı. Metal olduğumu fark ediyorum birden. İsyan ediyorum. "Neden?" diye soruyorum hepsine. Her biri kendi lisanında cevap veriyor; "İki eşit meşâlede yerleşik bir şelâle ve hizasınca bırakılmış yarı uzun kavanoz. Doldurulmuş lekesiz bir şuurla pasparlak. Kurumuş ekmek gibi parçalandı edebiyat, medebiyat. Yetmiyor canlılık."

"Fark eder mi ki kim kime aşık?
Kim kime dolaşık?
Bu karmakarışık sarmaşık...
Sense hala tarifler yapıyorsun.
Yapmasan keşke. Yapmasan... "

Kitaba adını veren öykünün ilham olduğu, besteci ve aranjör Ekin Eti'nin eseri, Youtube'ta: bit.ly/karmakarisiksarmasik

Cem Mumcu, Karmakarışık Sarmaşık'la beraber altı kitap ve yüz yetmiş öyküye ulaşan Binbir İnsan Masalları serisi ile yaşamın saklı, karmaşık, sihirli yanını cesaretle okura sunuyor.
Her bir öykü, bir başka deneyimin en orta yerine davet ediyor okuyucusunu.. Orada saklanmak, utanmak, korkmak yok. Aklın görevi bitiyor, kalp başlıyor anlamaya. Bu, kanatlarının olduğunu, uçmayı ölesiye isterken öğrenmek gibi, gerçek bir özgürlük deneyimi.

Akşamsefası

@okuyanus

okuyanus.COM.TR

Murat Özer

babamın john wick'le hesaplaşması

'İşçi' meselesinde sınıfta kalma alışkanlığımızdan 'herkese karşı tek başına' olma durumuna, oradan da suratına 'tükürülesi' polislerin bataklığına dalan filmler.

SALONLARDA

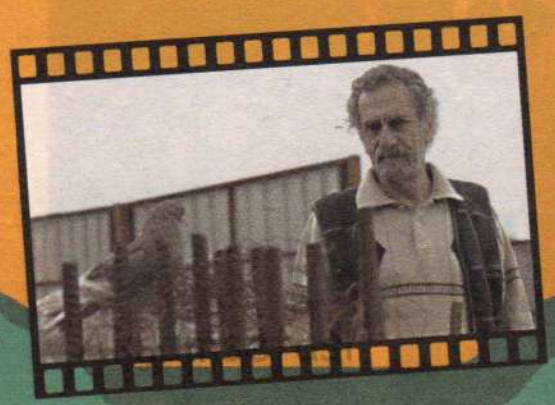
Babamın Kanatları

Türkiye'de işçi olmayı hep bir parantezin içinde anmak zorunda kalıyor, işçiye reva görülenleri anlatırken yutkunmaya takılıyor ve cümlenin arka planını unutuyoruz. 'Ölmek', en çok da onların fıtratında hacimli bir yer kaplıyor oysa, hem de 'yok' pahasına. 'Cinayet' kavramını doyasıya 'yaşıyor' işçiler, arkalarında bıraktıkları devasa inşaatın harcına kattıkları kanla lanetliyorlar düzeni, faydasız kanat çırpışlarıyla birer ikişer düşüyorlar... Ülkenin işçiyle sınavından çakmayı bir alışkanlık haline getirdiği de hesaba katıldığında, bu resme hangi açıdan yaklaşsak olmuyor, parçalar bir türlü yerine oturmuyor.

Sinemamız da bu parçalanmış resimden nasibini alıyor tabii, 'işçi' meselesine uzak kalmayı tercih ederek. Az sayıdaki örnek de arada kaynayıp gidiyor, etkisi alabildiğine sınırlı kalıyor. Genç sinemacı Kıvanç Sezer'in yazıp yönettiği "Babamın Kanatları" da bu 'değerli yalnızlık'la anılacak filmlerden biri kimliğiyle kayıtlara geçecek kuşkusuz. Evinden uzakta hayat mücadelesi veren inşaat işçisi bir babanın, çevresinde ve bedeninde olan bitenle şekillenen gelgitli hikâyesini anlatan film, memleketin 'vahşi kapitalist' ruhuna ana avrat düz gitmeyi de ihmal etmiyor. 'Kan parası'yla üzeri örtülmeye çalışılan 'iş cinayetleri'nin yarattığı 'sümüksü' zeminde yürümenin zorlukları başroldeyken, bu hikâyede idealize edilen/edilebilecek hiçbir karakterin olmaması ise son derece doğal. Menderes Samancılar'ın canlandırdığı inşaat ustasının 'masumiyet cübbesi' içinde bile 'çapaklar' bulmak mümkün, ki filmin 'kahraman' yaratmaktan uzak tavrının 'görkemli kaybeden' yansıması bu.

"Babamın Kanatları", erozyonun hasını yaşayan Türkiye'nin 'inşaat cehennemi' görüntüsünü işçilerin penceresinden görmeye çalışan ve bunu da 'ahlâklı' bir perspektife dayandıran izlenesi/izletilesi bir film. Vicdanını kiralamış ya da tümden satmış ruhların etkilenmesini beklemiyoruz, ama geriye kalan 'açık kapılar'ın hareketlenmesini umuyor, filmin 'değerli yalnızlık'ını paylaşmalarını umut ediyoruz en azından!

"Babamın Kanatları", 2 Aralık'ta salonlarda.

GELECEK PROGRAM

John Wick: Chapter Two

Son zamanlarda sıkça karşımıza çıkan 'herkese karşı tek başına' filmleri, çoğunlukla gereksiz bir 'kalabalık' üzerine inşa edilmiş gibi duruyor. Böylesi hikâyelere yüklenmesi anlamsız kaçan 'ekstralar' ise karakterin tek boyutun ötesine geçmemesi gereken motivasyonunu kırıp onu zavallılaştırıyor. Ama 2014'te izlediğimiz "John Wick", özlediğimiz 'tek boyut' formülünü başarıyla uygulamış, Keanu Reeves'in beklenmedik duruşuyla da bu formülü layıkıyla desteklemişti. Charles Bronson (Death Wish; 1974) ve Choi Min-Sik (Oldboy; 2003) karışımı bir havası olan Reeves'in karakteri John Wick'in hikâyesinin devamını merak ediyor oluşumuzu yadırgamayın lütfen! Muhtemelen ilk filmi aratacaktır, ama hem yönetmen hem de senaristin aynı olmasının bizi umutlandırdığı da bir gerçek. Keanu Reeves'in dublörü Chad Stahelski'nin yönettiği, Derek Kolstad'ın yazdığı "John Wick: Chapter Two", bu alt türün müptelalarını salonlara çekecektir kuşkusuz...

"John Wick: Chapter Two", 10 Şubat 2017'de salonlarda.

EV SİNEMASI

Hesaplaşma

Rodney King'i hatırlarsınız, 3 Mart 1991'de beyaz polisler tarafından öldüresiye dövülen siyahî taksi şoförünü; ardından yaşanan yargılama sürecini ve sonrasındaki 'isyan' atmosferini de... 2002 yapımı Ron Shelton filmi Hesaplaşma (Dark Blue), bu süreci arka plana yerleştirerek Los Angeles Polis Teşkilatı'nın 'tükürülesi' yapısını diline doluyor. Güç savaşlarının birer piyona çevirdiği polis dedektiflerinin o duvardan bu duvara savrulmalarına ayrılan geniş alan, özellikle Kurt Russell ve Scott Speedman'ın usta-çırak ilişkisiyle netleşiyor. Hikâye, bir yandan Rodney King davasının yan etkileriyle haşır neşir olurken, öte yandan da temizlenmesi mümkün görünmeyen bir 'bataklık'ın içine çekiyor bizi. Gizli kayıtlar, fotoğraflar, sahte deliller, iftiralarla palazlanmış bir gücün varlığı, Türkiye'de yaşananları da hatırlatıyor. Neresinden tutarsanız elinizde kalacak bir 'resim' anlayacağınız, kimsenin 'sütten çıkmış ak kaşık' olmadığı... James Ellroy'un hikâyesinin de etkisiyle bu resmin birkaç sallantı dışında izleyeni çarpanlarına ayırdığını söyleyebiliriz. Belki de olması gerekenden daha 'hassas ruhlar'ız, kim bilir!

"Hesaplaşma"nın blu-ray ve DVD'sini raflarda bulabilirsiniz.

Melih Anık

yedi yıldır süren kahkaha: alevli günler

"Benim hikâyem bu ülkede kalabalık olanların diğerlerine karşı ne kadar acımasız ne kadar tahammülsüz olduğunun göstergesidir." (Tarık Öztürk)

Dört iyi oyuncu birbirleriyle "pas"laşıyor, "top" çeviriyor, seyirciyi gözlüyor ve tam zamanında "gol"ü seyircinin kalesine bir kahkaha olarak bırakıyorlar. Özellikle rakı sofrasındaki "erkek mavrası-geyik muhabbeti" oyunculuk dersi gibi.

Alevli Günler yedi yıldır sahnelerde. Ülkemizde bir oyunun yedi yıl sürmesi pek az oyuna nasip olur. Ben oyunu ilk kez ikinci yılında seyretmiştim. Tadı damağımda kalmıştı, beş yıl sonra yeniden seyrettim. Seyrettiğim akşam ikinci üçüncü kez seyredenlerin sözlerine kulak misafiri oldum.

Oyunu nasıl beğendiklerini hararetle anlatıyorlardı. Öğrendiğime göre oyunu yirmi beş kez seyreden bir seyirci varmış. Bu oyun birden fazla (yirmi beş kez biraz abartılı) seyredilir. Ben aradan geçen beş yıl içinde oyunun nasıl evrildiğini gördüm. Bu, hem oyuncuların gündeme uygun yaptıkları değişiklikler ve vurgulardan hem de oyunun algıya açık yapısından kaynaklanıyor.

İnançları gereği öldükten sonra yakılmasını vasiyet eden bir profesör, diyanetin kapısını çalıyor bunun gerçekleştirilebilmesi için nüfus cüzdanındaki din hanesine kendi dininin "Şaman" yazılması gerektiğini öğreniyor, nüfus müdürlüğüne başvuruyor. Mevzuatta onun sorununu çözecek bir madde bulunamıyor. En son çare olarak hukuk yolunu denemek istiyor. Tahmin edersiniz, olayın kahramanı Tarık Öztürk, bürokrasinin çarkları arasına düşüyor.

Oyuncuların oyundan keyif aldıkları çok açık. Tüm oyuncular doğaçlama konusunda çok becerili. Birbirlerini de iyi tanıyorlar. Aynı tulûat tiyatrosu geleneğindeki gibi konuyu bir rehber olarak kullanıp iki liman arasında metinde çizilmiş rotaya uzaklaşıp yaklaşarak amaçladıkları limana varıyorlar. ***Oyunun her gece aynı sürede bitmeme ihtimali var. Ama seyirci eğleniyorsa uzatırsınız, ne gam!*** Oyuncular, çağdaş tiyatronun özellikleri ile geleneksel olanı harmanlıyor. Karşısındakinin repliğine verilen tepki ya da mimik ve jestlerle önceden yapılan sessiz hazırlık o repliğin anlamını "büyütüyor." Dört iyi oyuncu birbirleriyle "pas"laşıyor, "top" çeviriyor, seyirciyi gözlüyor ve tam zamanında "gol"ü seyircinin kalesine bir kahkaha olarak bırakıyorlar. Özellikle rakı sofrasındaki "erkek mavrası-geyik muhabbeti" oyunculuk dersi gibi. Bu sahne, eğlenceden hüzne geçiyor. Sanki "dağılmış" gibi duran sahnenin nasıl bir kontrolle elde tutulduğunu görmek ve doğaçlama ile ip üstünde yürümedeki ustalık büyük bir oyunculuk başarısı. Gelenekselden beslenen bu oyunculuk tarzı seyirciye daha ilk sahneden itibaren geçiyor. İstanbul Halk Tiyatrosu (İHT) gelenekselin modernleştirilmesi üzerine uygulamalı ders veriyor sanki. Topluluğun bir diğer oyunu Bezirgân'da da bunu görmek mümkün.

Oyunun yazarı Irmak Bahçeci, Ankara Üniversitesi Tiyatro Bölümü Dramatik Yazarlık'tan mezun. İstanbul Halk Tiyatrosu'nun sahnelediği "Alevli Günler" Irmak Bahçeci'nin yazdığı ilk oyun. Kendisiyle yapılan bir söyleşide Cem Davran "Irmak, çok güzel bir fikir yakalamıştı. Biz onun fikrinin üzerine tecrübeli yönetmen ve oyuncularla çalıştık" demiş. Irmak Bahçeci'nin şanslı bir yazar olduğunu söylemeliyim. Zira yazdığı ilk oyun iyi bir yönetmen (Yıldıray Şahinler) ve oyuncuların eline düşmüş. İstanbul Halk Tiyatrosu ekip olarak oyunu renklendirmiş; oyuncular kişisel yetenekleriyle oyunun ufkunu açmış ve tulûat yetenekleriyle muhtemelen her gece oyunu yeniden "yazıyorlar." İHT, yeni yazar kazanımı konusunda örnek alınacak bir öncülük etmiş. İçinde iyi fikir taşıyan ve konuyu iyi işlemiş oyunlarla ilgili olarak tecrübeli gruplarla yapılacak işbirliği olumlu sonuçlar verebilir. Bu, bir bakıma yazar olmak isteyen gençler için meslek içi uygulamalı eğitim gibi bir çalışma. Yeni yazar yetişmesi için seçilebilecek yolların başında geliyor.

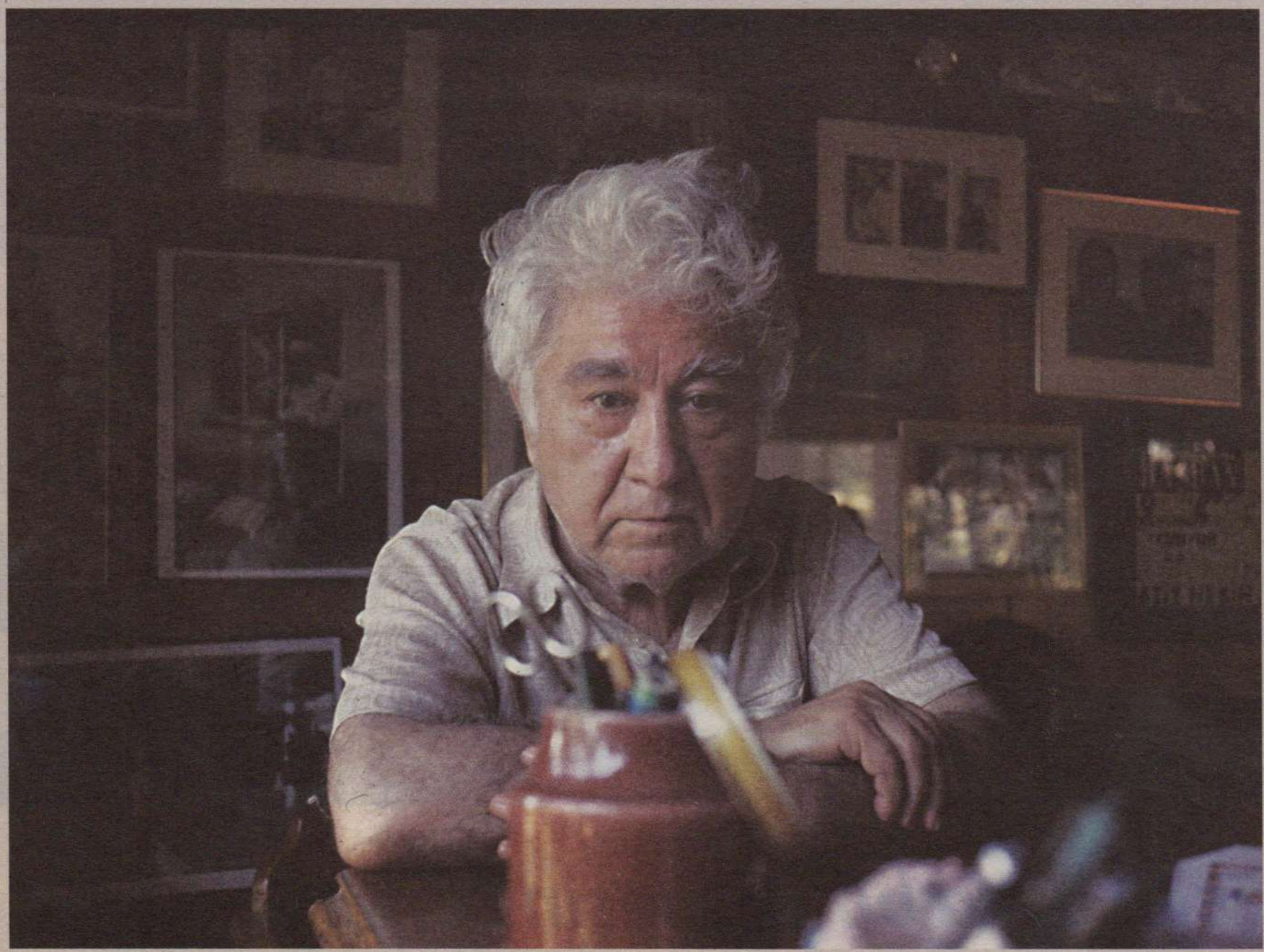
> ***"Modern tıp dururken üfürükçü hocalardan mı medet umacağım? Bunlar cahillerin bunlar bilgisizlerin yapacağı şeyler. Kurşun döktürürüm o ayrı."***
> *(Tarık Öztürk)*

Oyunu seyrederken geleneksel Türk tiyatrosunun tipleri gözlerimin önünden geçti. Kavuklu, Pişekâr, Karagöz, Hacivat ve diğerleri arzı endam etti, eski ustaları yâd ettim. ***Cem Davran'ı seyrederken Gazanfer Özcan'ı andım. Davran, Özcan'ı kesinlikle taklit etmiyor ama ondaki "şeytan tüyü", jest ve mimiklerindeki yaratıcılık bana Gazanfer Bey'i hatırlattı.***

Oyunculuğuna bayıldım. Yıldıray Şahinler'in ve Bahtiyar Engin'in tiplemeleri unutulmayacak güzellikte. Erkan Can ise o ciddi görünüşünün altında nasıl bir ateş taşıdığını sahnede her görünüşünde gösteriyor. Seyirci de onu kucaklıyor. O sahnede görününce salondaki dalgalanma onun iz bırakan kişiliğinin kanıtı ve onayı gibi. Selin Yeninci'nin çok güzel bir sahne ışığı var, samimi ve sıcak. Sahne tasarımında Barış Dinçel oyun ne istiyorsa onu vermiş. Ben onun oyuna hizmet eden dekorlarını beğeniyorum. Efe Sümer'in ışık tasarımını başarılı buldum.

Alevli Günler, Türk Tiyatrosu'nda iyi oyuncuların aynı oyunda buluşması hayâlimi başarıyla gerçekleştiren çok keyifli, eğlenceli, düşündürücü bir oyun; Türk Tiyatrosu açısından yapılanları da değerli buluyorum. Oyunun geleneksel tiyatronun üzerinde yükselmesi beni çok memnun ediyor, seyircinin oyunu bu kadar çok sevmesinde önemli bir rol oynuyor. Alevli Günler'i seyretmenizi tavsiye ediyorum. Bir kez seyrederseniz ikinci, üçüncü kez seyretmek isteyeceksiniz.

Nesin Vakfı, 1993

Coşkun Aral

bütün zamanların ve coğrafyaların nasrettin hocası "Aziz Nesin"

Geçen yıl kaybettiğimiz Yaşar Kemal'in tanımlamasıyla "Bütün zamanların ve coğrafyaların Nasrettin Hocasıydı Aziz Nesin." Çağımızın en büyük güldürü yazarıdır. İki evrensel edebiyatçımız arasındaki dostluk çok eskilere dayanıyor. Ancak devlerin dostluğu kadar küskünlükleri de meşhur olurmuş. Aziz Nesin'in ölümünden birkaç ay öncesine kadar Yaşar Kemal'le küskünlüğü de o dönemin sanat çevrelerinin en büyük derdiydi. Sanat ve kültür dünyasının yaratıcılarının buluşma mekanı Çiçek Bar'da iki ustanın dostu Arif Keskiner'in girişimi bu kırgınlığı ortadan kaldırmıştı. Bir haberci olarak böyle bir olaya tanık olmak da benim için önemliydi.

1995 Temmuz'unda kaybettiğimiz Aziz Nesin'le bir foto muhabiri olarak ilk kez görüşmem, Savaş Ay'la birlikte Çatalca'da kurduğu Nesin Vakfı'ndaydı. Ardından dünya gündemine oturduğu Madımak olaylarının yıldönümünde tarihi yarımadada birlikte yaptığımız uzun yürüyüşle sevdiği mekanlarda fotoğrafını çekme fırsatı bulmuştum.

Bu toprakların dünya edebiyatına kazandırdığı ender değerlerden biri olan Aziz Nesin, 1915 Heybeliada doğumlu olmasına rağmen kendini Şebinkarahisarlı olarak tanıtmıştı. Aynı bölge, ustam Ara Güler'in, İdil Biret'in, Rahşan Ecevit'in kökenlerinin dayandığı coğrafya...

1935'te girdiği Kuleli'den sonra orduya katılan Aziz Nesin, 1941'de başından geçen bir bomba kazasıyla mimlenip; 1944'te cephanelik boşatılmasındaki ihmal gerekçesiyle ordudan atılmış, sonra da antimilitarist mücadele veren bir yazar olarak tanınmıştır.

1946 yılında Sabahattin Ali'yle birlikte yayınladığı "MarkoPaşa" dergisiyle hiciv yoluyla muhalefeti başlatan ünlü yazar bu yıllardan itibaren arada bir yazılarıyla mahkumiyetler yaşamış; II. Elisabeth, İran Şahı Pehlevi ve Kral Faruk gibi dünyaca ünlü monarklara yazı yoluyla hakaret gerekçeli hapis cezalarına mahkum edilmişti. Ölümüne kadar onlarca dile çevrilmiş yüzlerce hikaye, roman, tiyatro ve şiirle demokrasi ve insan hakları savunuculuğu yaparken sivri, alaycı üslubuyla bir taraftan okurlarını güldürüp ardından düşündüren Aziz Nesin'in bir sözü sanırım onun misyonunu en iyi şekilde açıklar: ***"Gülmesini bilen yaratık sevmesini de, sorgulamasını da velhasıl düşünmesini de bilir. Gülmesini bilmeyenler sadece ahmaklardır."***

Akşamsefası

Dilan Bozyel

ben dünyanın en güzel eşeğiyim

Şu ibiği titreyerek bağıran horozun sesiyle uyanınca mutlu oluyorsunuz da; ben anırınca, acaba niye su döküyorsunuz üstüme? Üstelik buz gibi çeşme suyu dökmüşsünüz yine, kurulanmak için sıcak taşlara burnumu dayayıp saatlerce güneşin altında beklemek zorunda kalacağım. Bizim Şakir'i de ıslatmışsınız üstelik. Ona çaktırmayın sakın ama sahibi, Şakir' in tüylerine kına yaktığından beri öyle komik görünüyor ki; sokağı her döndüğünde başlıyorum kişnemeye. Tutamıyorum kendimi ne yapayım!?

Hem biz alışığız güneş altında kavrulmaya, benim büyüüük büyük dedem Büyük İskender'in Mısır Seferi'nde cayır cayır sıcağın altında kocca ordunun silahlarını taşırmış günlerce. Şakir gibi buraların eşeğine benzemeyiz biz. İnatçı bile sayılmayız üstelik, hahayt!

Ah bir bilmeseler değerimizi, bizim sütümüzle teee zamanında banyo yapan imparatorların güzel karıları varmış. Protein desen şu möölek ineklerden on kat daha yararlı bizim sütümüz, az şifa dağıtmamış atalarım zamanın cılız bebelerine. Şimdi nerdeee, koydular bizi belediye kadrosuna. Gel babam git babam; her Allah'ın günü şu Mardin'in abbaralarını aşıp duruyoruz. Ulan bu koskoca dünyada bir bizim aile merdiven çıkmayı beceriyor. Kimsenin bir gün gelip de tebrik ettiği falan yok. Bizim başkan bazen geçer bu sokaktan, dönüp yüzümüze bile bakmaz. Güya belediyenin resmi kadrolu çalışanıyız, bir kolay gelsin deseler; kolay gelecek şu işler güçler. Şu insanlar bir bizim ailenin, bir de bizim Aydın Usta' nın değerini hiç bilmiyor!

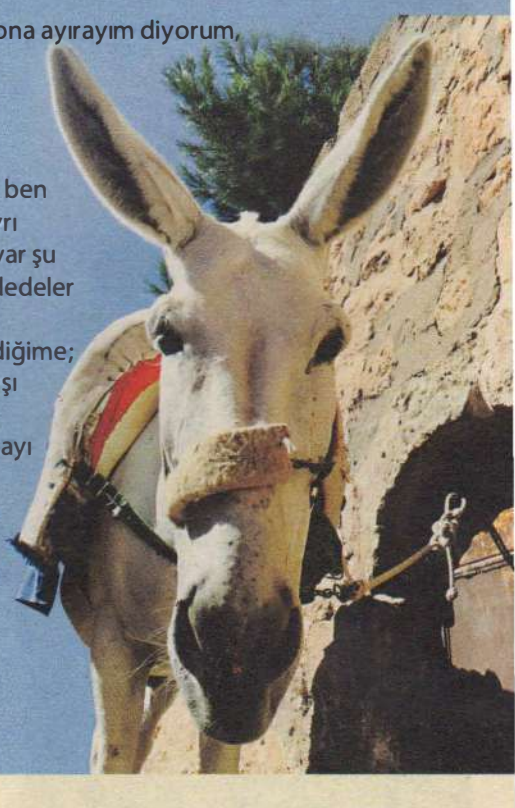
Zavallı adam yıllardır hiç üşenmeden yukardaki Cumhuriyet Çarşısı'nın 4 numaralı dükkanında sabah akşam elleriyle bize semer hazırlıyor. Hepi topu ikiyüzelli kağıda günlerce elinde koca koca iğnelerle gözlerini kör ediyor adamcağız. Onun gibisi de kalmadı bak bu zalım dünyada.

Allah ömrünü uzun etsin.

Aylığım ödendiğinde bir parçacık da ona ayırayım diyorum, çocuklarına bayramlık alırım Aydın Usta'nın. Çok mutlu olur ha!

Keretalar, ne eğleniyorlar beni gördüklerinde.

Eyle ya da beyle ne yalan söyleyeyim; ben yine de bu şehri çok severim. Ezanı ayrı güzel, kilise çanı ayrı güzel. Bir deniz var şu ilerde, bazen sarı bazen yeşil. Benim dedeler o denizi aşmış da gelmiş taa buralara. Mardin güzel şehir, bakmayın söylendiğime; hem insanı da Şahreman'ı saklayan taşı kadar sağlamdır. Sevgilerini açık açık göstermezler ama bize göz kulak olmayı çok iyi bilirler. Anadolu kaplanından beter yazgımızla, ***ikibinotuz yılına varmadan soyumuz tükenecek olsa da; hakkım helal olsun tüm tırmandığım Mardin basamaklarına.***

Mardin güzel şehir,
ben de dünyanın en güzel eşeğiyim.
Selamlar, saygılar.

Melda Özer

sen aşka bir vesilesin camila

Herkes aşk ister. "İstemiyorum artık benden geçti" diyen aslında umudu kalmamış olandır. Yaş kaç olursa olsun aşk kalbi ısıtır, yüzü güldürür, kalbi çarptırır.

Aşkın çok çeşitli halleri vardır. Beğenmek, hayran olmak, istemek, arzulamak gibi birçok duygu aşk diye tanımlanır çoğu zaman.

Bu duygular ya zaman içinde kaybolur gider ya da süzülür, rafine bir hale gelir ve sonsuza kadar kalır içimizde.

Artık o kişi ya da o aşk bizimledir bir ömür boyu. Şekli ne olursa olsun, mekan, zaman ve cinsiyet kavramından bağımsız olarak vardır. Sadeleşmiştir, durulmuştur ama oradadır. Dinlediğimiz şarkılarda, şiirlerde ansızın ortaya çıkar. Nedenli nedensiz hatırlarız onu ya da onunla yaşadıklarımızı. Efkarlanır, efkarın tadını çıkarırız.

Ah o efkar... Almanca'da karşılığı olmayan kelime. Berlin'de yaşadığım dönemlerde bir gece arkadaşlarımızla araştırmış ama bulamamıştık tam karşılığını. Alman arkadaşımız Matthias bizim anlattıklarımızdan yola çıkarak "melankoli" diye tercüme etmişti efkarı ama olmamıştı. ***Melankoli efkarı anlatamamıştı.*** Matthias takmıştı bu efkar lafına. Bizim açıklamalarımızla ne olduğunu anlamıştı aslında ama neden Almanca'da karşılığı olmadığını bir türlü çözemiyordu. Akabinde Almanları sorgulamaya başladı. "Acaba biz duygusuz insanlarız da bu yüzden mi bu kelime bizde yok?" demeye başladı.

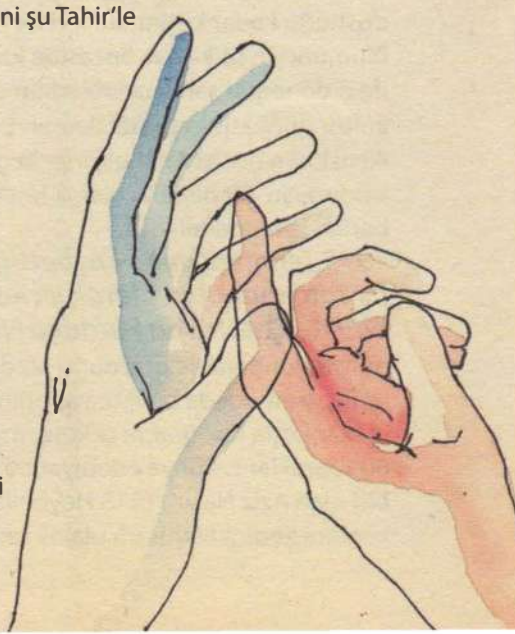
Günlerden bir gün üniversitenin kantininde otururken Matthias geldi ve "ben efkar oldum" dedi. Hepimiz gülmeye başladık. Cümleyi Almanca kurmuş, boşluğa da efkar kelimesini yerleştirmişti. Gülmüştük ama ne demek istediğini de anlamıştık. Matthias aşık olmuştu.

Matthias'ın babası diplomattı. O sekiz yaşındayken, babası Şili'de görev yapmış ve 2 sene kadar Şili'de yaşamışlar. Babasının Şilili bir arkadaşının kızı Camila'yla yakın arkadaş olmuşlar. Bu esmer küçük kız, Matthias'a Şili'nin başkenti Santiago'yu sevdirmiş, vatanını ve arkadaşlarını özleyen bu küçük sarışın çocuğa yol arkadaşı olmuş ve aralarında sıkı bir dostluk kurulmuş. İki senenin sonunda, aile tekrar Berlin'e dönmüş ve Matthias da eğitimine burada devam etmiş. Aradan geçen yıllar içinde ara sıra haberleşmişler Camila ve Matthias. Yaklaşık on yıl sonra, devrimci bir kız olan Camila, Berlin Güzel Sanatlar Akademisi resim bölümünde okumak üzere Berlin'e gelmiş ve yolları tekrar Matthias'la kesişmiş.

Bir süre görüşmüşler ve sonunda Matthias, Camila'ya aşık olmuş. Aşık olmuş olmasına ama aşık olduğu kızın erkek arkadaşı varmış. İşte ondan sonra olanlar oldu ve Matthias efkarın dibine vurdu. Sevgilisi olan bir kıza gidip de "Ben seni seviyorum" demeyi gururuna yediremediği için Camila'ya açılmadı ama biz her gün Camila'yı dinledik ondan. Aradan tam iki yıl geçti ama Matthias'ın aşkı bitmedi. Attila İlhan'ı öğrendi bizden. Almanca'ya çevrilmiş şiirlerini okudu. Ve iki yılın sonunda Camila sevgilisinden ayrıldı, dört ay kadar sonra da Matthias Camila'ya ilan-ı aşk etti. Küçük yaşta başlayan dostlukları aşka dönüştü. Bu arada Matthias da, Alman ulusunun duygusuz olmadığının ve efkarlanabileceğinin iyi bir örneği oldu ama sen gel bir de bizlere sor neler çektik bu iki senede...

Aşkı sevdiğimiz doğrudur. ***Gerçek aşk gözlerimizi yaşartır. Aşk bizdeki iyiyi ortaya çıkartır.*** Ama gerçek aşk sonsuza kadar birisiyle birlikte olmak değil, sonsuza kadar bu aşka sahip çıkmak ve bedeli ne olursa olsun vaz geçmemektir. Hani şu Tahir'le Zühre meselesi gibi,

"Seversin dünyayı doludizgin
ama o bunun farkında değildir
ayrılmak istemezsin dünyadan
ama o senden ayrılacak
yani sen elmayı seviyorsun diye
elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahiri Zühre sevmeseydi artık
yahut hiç sevmeseydi
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden"

Eğer Matthias, Camila'yla birlikte olamasaydı, bu aşk değerinden bir şey kaybeder miydi? Elbette ki hayır, çünkü biz aslında içimizdeki aşkı severiz.

Levent Erden

makul ol, imkansızı iste

Durum o kadar vahim değilse de, baba bir çözüm bulmazsa masalın gideceği tüm yollar kapanabilirdi. Aniden. Bundan sonra hiç anlatamamak üzere...

Baba sadece oğlunu uyutmak amacıyla başladığı masalcılıkta farkında olmadan, sadece ikisinin hakim olduğu yeni bir evren kurmuştu. Artık bu bölümler yıllarca sürebilir, onlar da burada sonsuza kadar mutlu mesut yaşayabilirlerdi.

Baba yeni hayatının hemen her gününde Mel Brooks'un High Anxiety'siyle Mad Men jeneriği arasında bir yerlerde düşüp duruyordu. Yatakta, maymun atadan DNA devşirmesi düşme hissinin çok ötesinde, nereden atlandığı, hangi çekim gücüyle nereye düşürüldüğü belli olmadan... Hatta kendisi bile, kendisinden beklemese bile, hiç ses çıkarmadan... Boşlukta.

Boşluk, babanın ekosistemi haline gelmişti, nihilist bir kalabalık içinde. Kendisi için yaptığı uçuş rotalarında nedense hiçbir kuleyle irtibat kurulamıyor, zaten planında olmadığı için iniş havaalanı da bulunamıyordu. Çıktığı "irtifa"da onun dikkatini çekecek, kerteriz olabilecek ne bir obje, ne bir hareket vardı. Tam serbest düşüş.

Baba böyle hissederken, oğluna anlatacağı masal farklı olamazdı: Bir önceki bölümün sonundaki çıkmazdan kurtulmuşlaaaar... (Baba yepyeni bir kısma geçerken, kendi günlük bölümüne de bodoslama daldı) ... ve bomboş bir yere gelmişleeer. Limbo. Ne yer var, ne gök var, ne ön var ne de arka. Her yer aydınlık ama ışık yok. Gölge de yok. Ses hiç yok. Boşluk işte! Bomboşluk!

Baba bir an abarttığını fark etti. Bit kadar çocuğun boşu, bomboşu, hiçi hayal etmesi gerektiğini fark etti. İşin garibi velet bu durumdan pek de rahatsız durmuyordu. Oğlu kavrayamadığı bir konu oldu mu "ayir-condişın"sız odada, birini kovalamadan diğeri konan, birini savuşturmaya çalışırken birkaçının kulak seviyesinde F-16 nidasıyla salındığı sivrisinek saldırısı kıvamında sorulara boğardı babayı. Bu sefer pek sakindi. ***Annesi böyle masallar anlattığını bilse gerekli yüzyıllardan engizisyon yargıçları çağırır, ibret-i âlem için kendi akrabaları önünde zavallı babayı cezalandırırdı.*** Ya da zavallı çocuğun yaptığı, onun ölçülerine göre acayip olan her şeyi, babanın anlattığı masala bağlardı.

Durum o kadar vahim değilse de, baba bir çözüm bulmazsa masalın gideceği tüm yollar kapanabilirdi. Aniden. Bundan sonra hiç anlatamamak üzere...

Boşlukta yürürken, oğlu babasına baktı. Bitkin gözlerle. "Susadım" dedi. Hah, bir ipucu gelir gibiydi ama şu talebi iyi çözmek gerekiyordu. Beklenen "kaldıraç" o anda babanın karmakarışık hafıza döküntüsü alanlarının arasından fırlayıverdi.

"Geçen bölümde masanın üzerinde duran boya kalemleri yanında mı?" Geçen bölümde böyle bir şey olmaması, babanın umrunda bile değildi. Hem kim itiraz edebilirdi ki? Geçmiş bölümü kaydeden cihaz ya da MOBESE mi vardı! Boya kalemleri. Sihirli malzeme. Hapishaneye gelen ekmeklerin içinden eğe çıkmış müebbet mahkumu gibi sevindi. Oğlu, "Evet, yanımda!" deyip iç cebinden, üstünde karlı dağ fotoğrafı olan, 24 renk barındıran metal kalem kutusunu burnuna doğru sallıyordu.

Baba 24 rengin üzerinden işaret parmağını geçirirken, özlediği tıkırtıyı, sanki hangi rengi seçmesini belirtecekmiş gibi dinliyordu.

Gri olanı aldı. Bir musluk çizdi boşluğa. Evet, boşluğa! Havada bir musluk duruyordu. Şimdi oğluna onu açmasını söyledi. Çocuk musluğa dokundu. Durdu. Babanın kutudan hızla çektiği mavi kalem, damlaları birbiri ardına çiziverdi. Yer olmadığı için damlalar aşağı doğru iniyordu. Gri-beyaz kalemler marifetiyle oluşturulan bardak bu damlaları, oğlunun gözlerini aça aça içmesi için hapsediverdi.

> ***Ne yer var, ne gök var, ne ön var ne de arka. Her yer aydınlık ama ışık yok.***

Sonra yol çizildi. Çizilen şey şööyle sürülünce, oraya kadar uzuyordu. Yani üç-beş çiçek çiziyorlardı, sonra onları sürükleyince her yer çiçek oluyordu. Sonra pastane. Onun vitrini. Oğlu ne isterse onunla dolu tepsiler. Vitrin dolusu. Yanındaki binada pizza çapında hamburger yapabilen, çığır açan şişmanlama dükkanı. Her türlü video, konsol oyunu mağazası ve babanın kafasını paralize eden sonsuz ses efektini çıkaran, aynı anda 15 yerinde bir şey olan ekranda, yüzlerinde geçen acayip oyunlar...

Altyapı ana hatlarıyla tamamlanmıştı. Babanın keyfi yerindeydi. Bulduğu çözüm, masalı günlerce sürdürebileceği, özgürce uçabileceği bir alan yaratmıştı. Bir gün, kış günü yüzmek isteyen oğlu için koccaman bir havuz yapıyor, tramplenler koyuyor hatta güneş bile çıkarabiliyor; bir başka gün aynı havuza, helikopterle çıkılan bir tepeden başlayıp, karlı dağlarda, ormanlar içinden geçerek inen, bazen insanların başlarının üstünden, bazen yolların altından geçen bir kaydıraktan kayarak atlama keyfi yaşıyorlardı. Suları etrafa sıçratmadan! "Etrafa su sıçratmayan bir havuz" yaratmış olmak bile oğlu için babasıyla gurur duyma sebebiydi. Bazen aynı havuzun kenarına yanaşan denizaltıya binip boşaltma deliklerinden geçip, boruların onları götürdüğü gölün dibindeki tarihi bir şehrin kalıntıları arasına yuva yapmış, kimsenin görmediği renklerdeki balıklara bakıyorlar; bazen de bütün şehri yukarıda gezen teleferikle herkesi tepeden izliyorlardı.

68 Mayısı'ndaymışçasına makul olup imkansızı istiyorlardı. Baba da işin tadına varmıştı. "Olsun" diyordu, çiziveriyordu, oluyordu! Farklı bir duygu. Oğluna anlattıkları dışında bazı şeyleri de çizse olur muydu diye düşünmeden edemiyordu. Sınırların, gökyüzünün bile ötesinde olduğu bu yeni evrende, babanın ağzı oğlu için bir hikaye anlatırken, beyni ve gözleri başka şeyler çizip gerçek olmalarını izliyordu. Baba da gerçekliğin ne kadar görece olduğunu unutmuştu bile... Bunun oğlunu uyutmak için anlattığı bir masal olduğunu da.

Çizdiği kocaman atlıkarıncada, ona özgü müzikle, aşağı yukarı hareketlerle ikisi de dönüyordu, tepelerindeki kırık aynalı top, ışıklarını limbonun içinde samanyolu haline getiriyordu.

Burada yıllarca sürecek bölümler boyu kalırlardı. Ama baba kendisi için buradan gitmeliydi. En uçta bir gökkuşağı vardı. Nereye gittiği belli olmayan. Önce bir araba çizdiler. Sonra gökkuşağı renklerine boyadılar. Sonra son hızla gökkuşağının üzerine sürdüler. O kadar hızlıydılar ki gökkuşağıyla araba bütünleşti ve bir anda "öbür uca" gidiverdiler. Oğlu uyumuştu. Gülümseyerek...

Baba boya kalemleriyle oynuyordu. Yatağın içinde. Aklının içinde!

İllüstrasyon: Demet Özge Aykan

Akşamsefası

Kedilerin de *Yanındayız.*

2016 Felis Ödülleri'nde Felisleri sahiplendik!

Yaratıcılık ve medya sektörünün en iyi işlerinin ödüllendirildiği Felis 2016'da Beko, 3 Felis ve 1 Başarı Ödülü kazandı.

Beko Akıllı Çözümler:
Markalı İçerik ve Eğlence Bölümü,
Entegrasyon - Senaryosuz Online İçerik

Efsane Kartallar / Efsaneler Köşesi:
Markalı İçerik ve Eğlence Bölümü
Dijital ve Sosyal Medyanın Kullanımı

Beko Futbot:
Üretimde Ustalık,
Dijital - Teknoloji Kullanımı

Beko / Doğadaki Klima (Başarı Ödülü):
Açıkhava Bölümü,
Ortam Kategorileri

Koç | www.beko.com.tr | facebook.com/Beko | 444 0 888 Yetkili Servis İçin Tek Numara

beko

Akşamsefası

okuyucu kafası

Sen de yaz KAFA'ya...
Yayınlansın önümüzdeki sayıya!
bizeyazin@kafadergi.com

Yağmur Kuzu

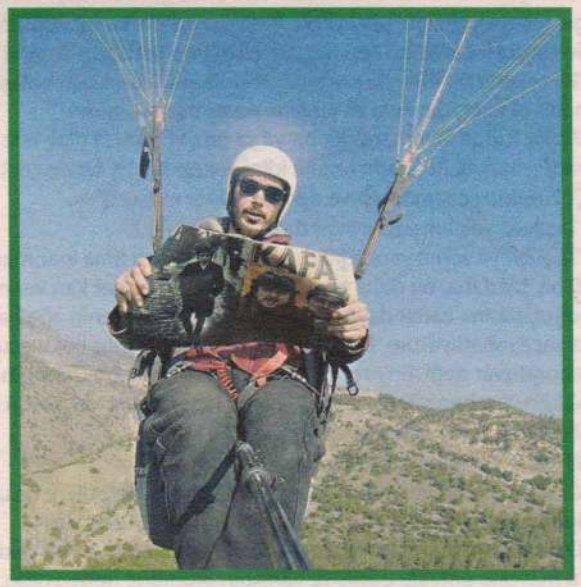
içimizdeki ölü

İçimizden biri hep zamanın kucağında sessizce ölüyor. Ve biz bu sessiz ölüme bir yerlerden göz kırparak yaşıyoruz. Susuyoruz. Suskunluğumuzu terk edilmiş bir kasabada bırakarak hayatımıza devam ediyoruz.
Aklımızın bir köşesinde sessizce ölenlerin adlarını sayıklıyoruz. Ve bu sayıklamalar içine düştüğümüz kabusların adları. Kabuslar da muhtemelen sakladığımız ölülerin kemikleridir. Kemiklerin hatırlattıkları ise hiç olup giden cesetler. Gözlerimizi cesetlerin üzerinden alamamamızın nedeni onların bir ölümden kalan hatıralar olmasıdır.
Mezarların neden bu denli sessiz oluşunu hiç düşündünüz mü? Ben düşündüm. Ölülerin birbirlerine anlatacak bir şeyleri yok. Sessizlik sadece ölüler için değil, insanlar için de güven duygusu içerir. Bu yüzden bazı insanlar pek fazla konuşmaz. Sessiz kalmayı tercih eder.
Hepimiz birer suçlu gibiyiz. Belki de hepimiz en az gökyüzü kadar suçluyuz. Ölüleri anlamadığımız ya da hayatı çekilmez kıldığımız için. Hayatımızın sonuna geldiğimiz saniyede biz de öleceğiz. Ve öldükten sonra bizi kimse anlamadığı için üzüleceğiz. Cesetlerimiz toprağın en hava almayan tabakasında çürüyüp yok olacak. Aynanın karşısında makyaj yaptığımız ya da saçlarımızı taradığımız zamana yazık olacak. Çünkü hayatta yaşamaya alıştığımız bedenimiz bizden uzaklarda bir yer de çürüyüp yok olacak.
Hayatı kendi elimizle dayanılmaz yapan bizler, ömrümüzün yarısını başkalarına dert yanmakla, tükenmek bilmeyen sorularımıza cevap aramakla geçiririz. Bazı sorular ise tıpkı boş odalar kadar anlamsız kalır cevaplarını bulduğunda. Biraz önce neden bahsetmiştik. Ölülerden mi? İlk tahmin her zaman için doğrudur. Bu tahmini doğru sayarak ölülerin bilinmeyenleri hakkında konuşmak istiyorum. Yani sakladıkları şeyler hakkında. Şu anda ölen kişinin hayatında sevdiği biri vardı belki de. Onu etrafındakilerden saklayacak kadar çok sevdiği biri. Onunla pencerenin önünde, kar yağarken seviştiği ya da aşık olduğu birinin kendisini terk ettiği zamanlar... Ölüler sakladıklarını kendileriyle birlikte götürürler. Ve her ölü dünyaya kusmak için vardır.

Alper İstanbullu

#kafadergisi ayın fotoğrafı @barisya1

Eda Şahin

bir plak çalıyor

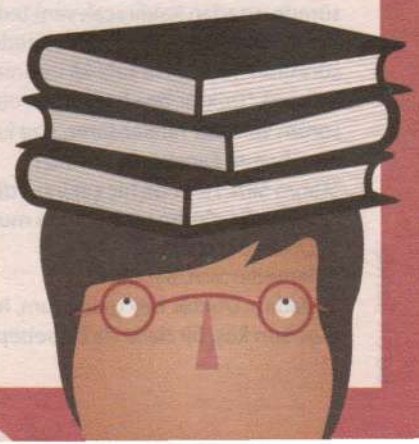
Bir plak çalıyor,
Gözlerim kapalı , dinlerken dünyayı.
Bir rüzgar esiyor,
Bırakıyorum tüm korkularımı.
Açılıyor pencerem,
Yavaş yavaş kapatıyorum kapılarımı.
İnancım bitiyor,
Kırıyorum hem kendimi hem dünyamı.
Yağmur yağıyor,
Islatıyorum saçlarımı.
Bir hüzün bendimi kaplıyor,
Sarıyorum tüm yaralarımı.
Uzaklarda bir plak çalıyor,
Asfalta diziyorum tüm korkuları.
Gözlerim kapanıyor,
Duyuyorum kalp atışlarımı.
Bir ömür geçiyor kalbimden,
Ne ben kalıyorum bende
Ne de ruh kalıyor bu bedende
Duyuyorum bir şeyler,
Uzaklardan bir plak,
Benimle geliyor,
Kaçıyorum bu diyardan bucak bucak...

(Yeditepe Üniversitesi)

Civan Güneş

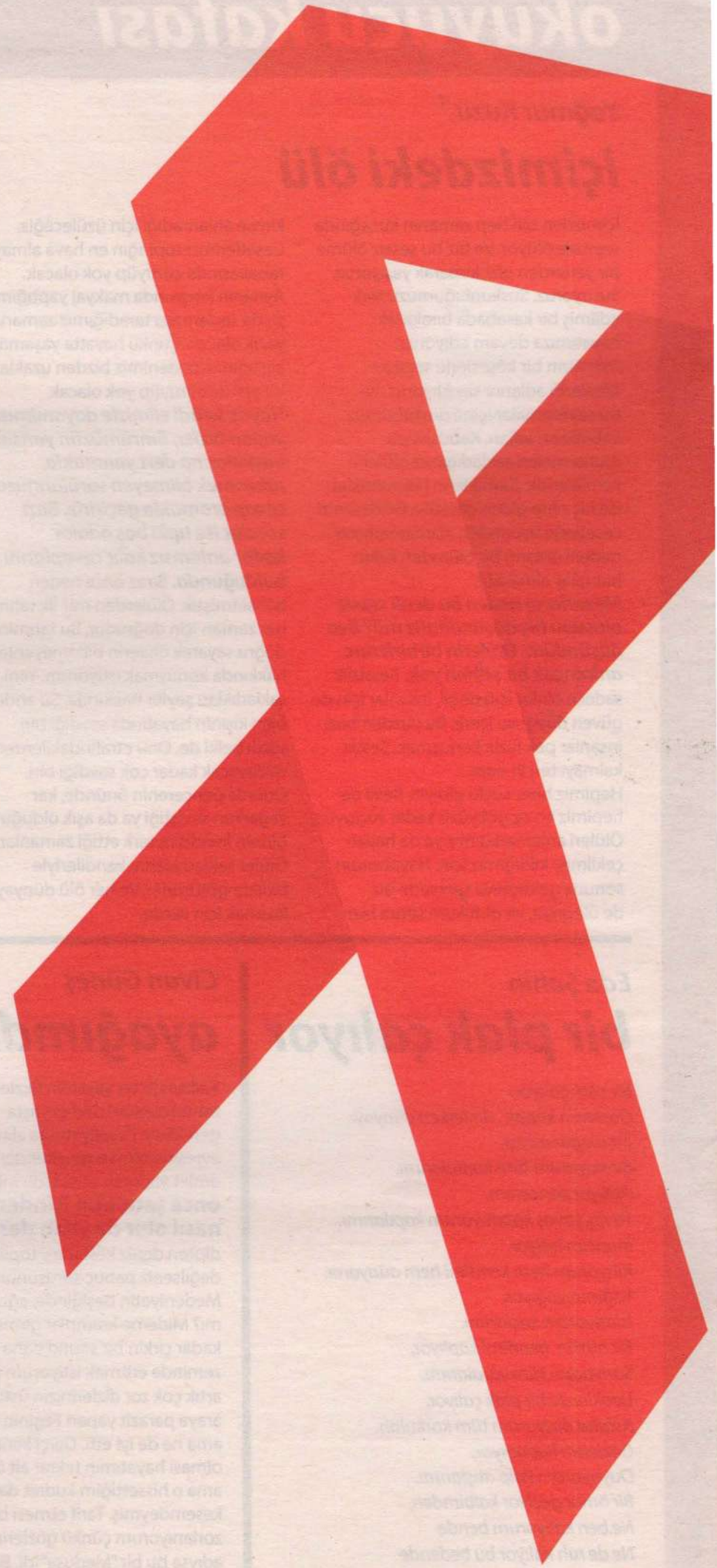
ayağımda kundura

Kalburaltı bir yaşamın filizlediği bu epik yaşamımda, -hele ki çoğu insanın "Sen daha tomurcuksun" dediği yaşta- varoluşsal farkındalık yaşamak çok riskli ancak, birçoklarına göre de gereklidir. Evveliyatında alınan nice telkinlerle ayakta duran bedenim, kaçınılmaz olan çürüme evresine olması gerekenden bir 40 yıl kadar erken start verince, kapıya dayanan yumurtayı kırıp omlet yapmak ve size de minik ikramlarda bulunmak boynumun borcu oldu. **Peki bir insan onca şatafatın içinden, pamuk tarlalarında sevişmekten feragat ederek nasıl olur da yılan derisi bir pabuca sevinebilir?** Bazen arşa ulaşabilmek için en dipten deniz kestanesi toplamak zorunda kalırsınız. Zira aldığınız kararların müsebbibi kendiniz değilseniz pabuç sorusunun cevabını da ancak erenler dergâhında bulabilirsiniz.
Medeniyetin beşiğinde, ağzımda kalmış tek bir dişimle fısıldamıştım kulaklarınıza duymadınız mı? Mideme kramplar girmeye başladı. Bu ses sizin mi? Frekanslar karışmış olmalı lakin bu kadar çirkin bir sound daha önce duymamıştım. Yalvarıyorum artık çıkın hücrelerimden. Beton zeminde eritmek istiyorum sefil kibirlerinizi. Bir kere kaptılar mı "evet" dolu cümlelerinizi, artık çok zor dizlerinizin üstünden ayağa kalkmanız... Evet O! Radyoda Aerosmith çalarken araya parazit yapan Ezginin Günlüğü gibi girmişti hayatıma, duygu dünyamı allak bullak etti ama ne de iyi etti. Gerçi kendimi en kudretli hissettiğim bir zaman diliminde karşıma çıkmış olması hayatımın tekrar alt üst olacağının göstergesi idi ama o hissettiğim kudret damarlarımda değil bizatihi safra kesemdeymiş. Tarif etmesi biraz güç, kelimeleri toparlamakta zorlanıyorum çünkü gözlerim bir elf büyüsü ile bağlanm adıysa bu bir "Medusa" idi. Bilirsiniz, gözleri ile mahlûkları dağa, taşa çeviren, gördüğün yerde topuklarını arkana vura vura kaçman gereken mitolojik bir dişi...
Benim de tam olarak yapmam gereken bu iken gözlerinin içine bakarak;
"Buna ne hakkın vardı" dedim!

SIRRI'NIN SIRRI

Fehmi Tabak

"Hocam ölüyorum!" diyerek kapımı çalmadan odama dalıp, koltuğa çöktüğünde telaşlı, alnında boncuğumsu terlerin biriktiği, daha sonra adının Sırrı olduğunu öğrendiğim hastama içinde bulunduğu berbat durumu fark ettiğimden "Burası Dingo'nun ahırı mı?" diyemeden, "Hepimiz bir gün öleceğiz. Söyle bakalım ölümlü, neden ölüyorsun? Sorun nedir?" dedim.

"Hocam, 3 sene önce bir hanımla bir ilişkim oldu. Daha sonra bir gazetede 'AIDS korunmasız ilişkiyle geçiyor ve kısa süre sonra öldürüyor' diye bir haber okudum. Ne olduysa ondan sonra oldu. 'Acaba ben AIDS mi oldum?' sorusuyla birlikte hayatım karardı. Hemen internete girdim, girmez olaydım. Okudukça bittim. AIDS siteleri arasında sörf yapmaktan işlerimi, ailemi düşünemez oldum. Avukatlık büromu kapattım. Bütün belirtilerin bende olduğunu fark ettim."

"Bir dakika ara ver. Başa dönelim, ilişki sırasında korundun mu?"

"Korundum ama sonlara doğru çıktığını fark ettim."

"Birlikte olduğun hanımın pozitif olup olmadığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Pozitif olabilir. İki sene önce gördüm zayıflamıştı. Yalvardım gel test yaptır diye. Testi yaptırana ikna edene kadar 2000 papelimi aldı. Sonunda ikna ettim. Test negatif çıktı ama ben yine de ikna olmadım."

"Bu şekilde bir ilişkiyle prezervatif kullanmaksızın bile bulaşma çok çok nadir olmaktadır. Peki ilk tahlilini ne zaman yaptırdın?"

"Acılar içinde kıvranarak ilk bir yıl ya pozitif çıkarsa diye test yaptırmadım. Bu arada nişanlı idim, evlendim ve bir de çocuğum oldu. Çocuğunu sevememek ne demek biliyor musun?"

"Testlere gelelim yaptırdığında sonuç ne çıktı?"

"Tam bir yıl sonra yaptırdığım test negatif çıktı ama inanmadım. Bir daha, bir daha, bir daha tam 20 kez yaptırdım. Her kan verimi sonrası sonuç çıkana kadar dayanılmaz bir hayat, işkencenin ağa babası. Negatif çıkınca rahatlıyorum. Dört-beş gün sonra ya yanlış baktılarsa deyip laboratuvar değiştiriyorum. İnanmazsın doktor bey laboratuvar uzmanı oldum. Sor bana hangi semtte hangi laboratuvar var, testin fiyatı nedir söyleyivereyim sana."

"Negatif çıktığına göre sorun nedir?"

"Doktor bey bu virüsün iki tipi var. Yaşadığım belirtilere bakınca 3. tipinin ben de olduğunu düşünüyorum. Adı: Süper virüs."

"O ne ki? Hiç duymadım, okumadım. Bugüne kadar HIV yaklaşık 78 milyonu enfekte etmiş ve yarısının ölümüne neden oldu. Artık hastalarımızın tedavisi çok basitleşti. Günde 1-2 tabletle normal insandan bir farkları olmuyor. Çok da başarılı insanlar. Hele şu süper virüsü anlat bakalım Sırrı."

"İnternette bir iki makale okumuştum. Ben hanıma bulaştırdım. Bulaştırdığım virüs onda direnç kazandı ve bana geçti. Bendekiler daha da dirençlendi ve ona geçti. Bu çılgın devr-i daim devam ediyor."

"Ama Sırrı senin sonuçların negatif. Sende virüs yok ki."

"Biliyorum hocam."

"Sırrı testler pozitif çıksaydı rahatlar mıydın?"

"Olur mu hocam? Hastalığım ortaya çıkmış olurdu? Öldürücü hastalıkla yaşamaya başlardım."

"Ama pozitif olanlarda ve tedavi altındakilerde bile senin gibi yakınmalar yok. Artık çocuk sahibi olabiliyorlar. Çocuklarını seviyorlar, öpüyorlar. İşlerinde güçlerinde sağlıklı olarak pozitif testlerinden pozitif bir yaşama akıp gidiyorlar. Sen ise negatif testlerden hayatını daha da negatife doğru götürüyorsun. Bu işte bir yanlışlık yok mu sence?"

Sırrı daha da şaşırmıştı. Daha sonra 1980 yılında ilk vakaların görüldüğü, 1983 yılında virüsün bulunduğu HIV enfeksiyonunu, bulaşma yollarını anlatmaya başladım. Modern tedavilerin geldiği noktayı, kendindeki yakınmaların hastalıkla ilişkisiz olduğunu, mevcut tedavilerin bir köprü rolü oynadığı, hastaları yakın gelecekte bulunacak ve hastalığı kısa sürede ortadan kaldıracak yeni tedavi yöntemlerine ulaştıracağını, erken evrede tanı koyulan ve hemen tedaviye başlanan hastalarda yaşam süresinin neredeyse sağlıklı insanlar kadar olduğunu anlattım. Yerinden kalkarak "Doktor bey hastalığım olmadığına inandım gibi ama son bir sorum var size. Yaralansanız, size kan lazım olsa ve benim kanım uygun olsa, benim kanımı alır mısınız?"

"Alırım Sırrı. Hem de hiç çekinmeden. Sırrı sana son bir soru soracağım. Cinsel yolla oluşan ve sonunda mutlaka ölümlü olan durum nedir?"

"AIDS'dir doktor bey."

"Bilemedin Sırrı. Bebektir."

"Anladım. Doktor bey gidiyorum, hem de koşarak. Çocuğumu binlerce kere öpüp koklamaya."

"Koş Sırrı koş. Bir daha da bu sebepten bana gelme..."

Bu bir ilandır.

Akşamsefası

Gilead'ın 1 Aralık Dünya AIDS Günü kapsamında desteğiyle yayınlanmıştır.

Hayko Bağdat

türküyle, kürdüyle, çerkesiyle, gürcüsüyle, alevisiyle, sünnisiyle...

TRT 1 pazar kuşağı sonrası filmlerinin final jeneriklerinin akan isimlerinde soyadı "yan" ile biten isimlere algıda seçicilik yaptığımız günlerdi. Ermeni'ye Kurtuluş dışında rastlamak zordu. Bir de Kınalıada...

"72,5 millet olarak hepimiz Türküz ve biriz Anadolu'da" beyanıyla başladı her şey.
Ben Süleyman Demirel döneminde duydum bunu ilk. Binlerce yıllık coğrafyanın üzerindeki insanları ve onların kadim tarihçelerini bir parantez içine sığdırmak gerekiyordu sanırım.
Başlangıcı ve sonu belli olmalıydı "millet" dediğimiz kavramın neticede. "Say ulan şerefsiz" desen kimsenin 72,5 millet adı sayacağı yoktu gerçi.
Yalandı...
Hepimiz sadece Türktük, o kadar...

Çocuk aklımla "buçuk" kısmına takıldıydım da babama soruvermiştim: "İyi de buçuk olanlar kim baba?" "Çingeneler" demişti hiç düşünmeden.

Nefret söylemi kimsenin şeyinde değildi o vakitler. Sonra sosyal demokratlar birkaçının adını söyleyerek aydınlatmaya çalıştılar bizleri.
İSKİ skandalı vardı o vakitler. Solcular da hırsız çıktı işte diyorlardı ara sokaklarda.
Türküyle, Kürdüyle, Çerkesiyle, Gürcüsüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle...
TRT 1 pazar kuşağı sonrası filmlerinin final jeneriklerinin akan isimlerinde soyadı "yan" ile biten isimlere algıda seçicilik yaptığımız günlerdi. Ermeni'ye Kurtuluş dışında rastlamak zordu. Bir de Kınalıada...
Toplumun hiçbir yerinde "Ermeni" kelimesi geçmezdi ki...
"A. Dilaçar" varmış sadece. Türkçe diline en büyük katkıyı sunmuş.
O 'A' Agop imiş derdi babam.
Bir de Atatürk'ün imzasını çizen herif Ermeni'ymiş galiba.
Kasabanın sırlarıydı bunlar ve bir tek bizim evde konuşulurdu.

Hrant Abi çıkıp da alenen "Ermeniyim ben işte, bildiğin Ermeni" diyene kadar da pek bahsimiz geçmedi aslında ortamlarda.

Hürriyet Gazetesi'ne sorsanız "Türkiye Türklerindir"di zaten. Hala da öyledir.

İslamcılar ve Erdoğan da diline pelesenk etti sonradan...
Türküyle, Kürdüyle, Çerkesiyle, Gürcüsüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle...
Bizim eve hiç ulaşmadı bu nakaratlar.
Televizyon kapanınca duyduklarından etkilenen hiçbir Ermeni, Rum, Süryani olmadı Kurtuluş sokaklarında.
Ya isimlerini siyasilerin hiçbirinin saymadığından ya da düdüklenmemiş bir tek kulaklarının arkaları kalmışlığından olsa gerek. Oysa hep ilerici bir söylem sayıldı bu sıralama.
Türküyle, Kürdüyle, Çerkesiyle, Gürcüsüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle...
"Ne mozaiği ulan. Beton, beton" diye bağıranların fikirleri iktidardayken Kürt, Gürcü falan demek ilericilik sayılabilirdi, yalan olmasın. Oysa Kurtuluş sokaklarında yan yana sayılan kimliklerin her biri bir diğerinin katili olarak addediliyordu.
Kürtler Ermenileri kesmiş, Türkler Kürtleri katletmiş, Sünniler Alevileri yakmış, Kürtler askere kurşun sıkmış, Ermeniler Türkleri biçmiş... Geometri dersindeki bileşik kümeler gibiydik biz Anadolu halkları.
Ortak kümemiz katil ve barbar...
Sonra Kürt siyasi hareketi aynı teraneyi zikretmeye başladı.
Türküyle, Kürdüyle, Çerkesiyle, Gürcüsüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle...
Aaa, ilk defa sonuna iki kelam eklemeye cesaret eden vardı.
Türküyle, Kürdüyle, Çerkesiyle, Gürcüsüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle...
Ve Ermenisiyle, Süryanisiyle, Keldanisiyle...
Bizim evde yine pek itibar görmemişti başlarda bu söylem. Kesin eyyamdı be.
Kurtuluş sokakları da emin olamamıştı aslında. Kürtler de bileşik kümelerin bir paydaşıydı ve masum falan değildi.

***

Bir 6 Ocak günüydü sanırım.
Bizim Ermenilerin en büyük bayramı, Noel...
Kitapsızın teki olsam da kilise seviyorum ben. Mimarisi afilidir. Korolar falan o biçim.
Bir de Gunk kokusu olur ki en ateistini getirsen istavroz çıkarmadan çıkmaz mabedden. Kalktım gittim "bayram" ayinine.
Bizim hanımla düğünümüzü yaptığımız Üç Horan Kilisesi var, Beyoğlu Balık Pazarı'nda.
Ayin sonu önce erkekler dizilmiş sıraya, ardından kalabalık kadın grubu.
Papaz kutsasın diye önünde kuyruk oluşmuş yani. Erkek sırasının sonuna, kadın sırasının başına geçtim, bekliyorum. Kutsanacağım galiba. Arkamdan yaşlıca bir nine sırtıma bir şekil çizmeye başladı aniden.
Ne oluyor be?
Hatırladım birden, annem de evden çıkmadan alnıma yapardı aynısını hep.
Haç şekli çiziktirerek dua ediyor...
Döndüm baktım, bağrına basıverdi beni.

Üstelik vedalaşır gibi sarılıyor hep Ermeniler benimle.
Hrant Abi gibi olmasın sonumuz diye korkuyorlar.

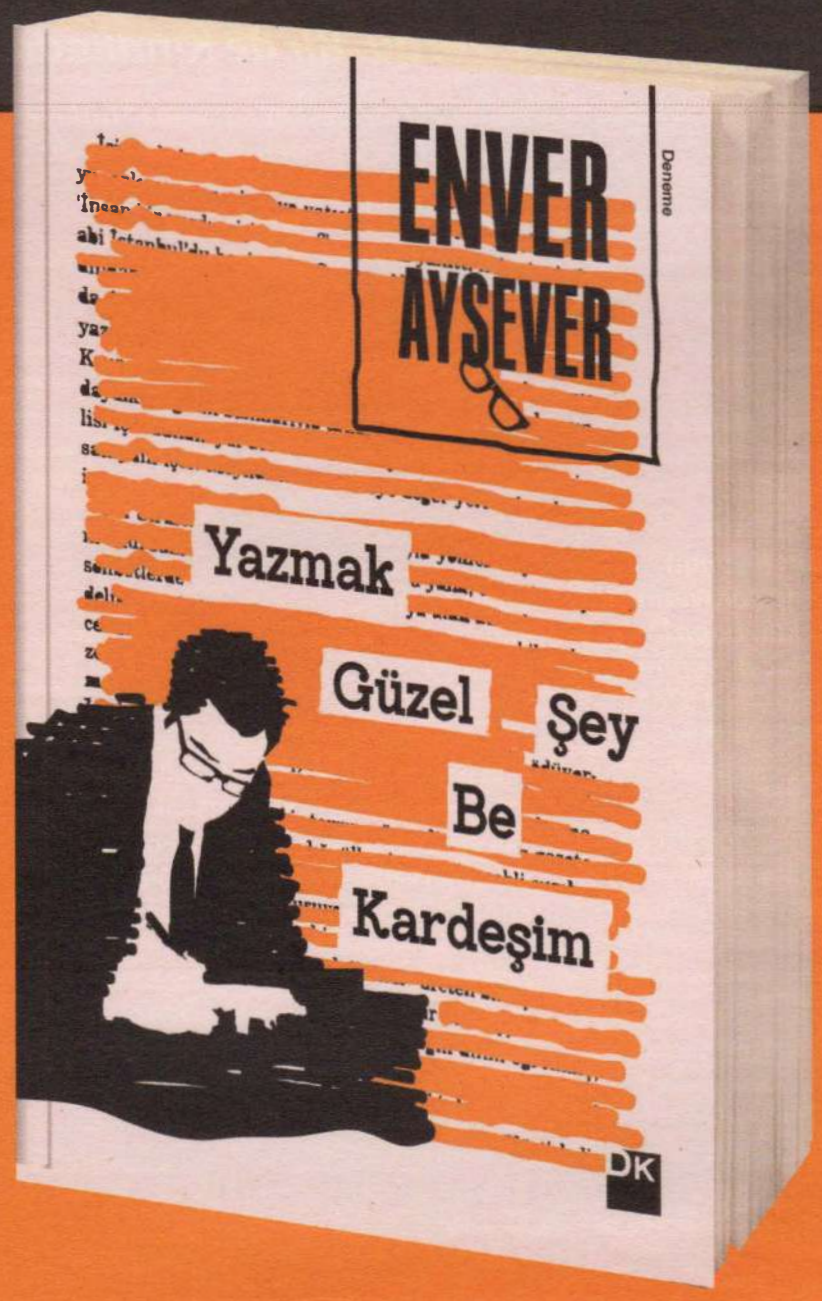
Önce dua etti uzun uzun.
Sonra eğildi kulağıma.
Dedi ki:
"Selahattin oğluma selam söyle yavrum..."
İlk defa oluyor bu.
100 yıllık yıkımın ardından ilk defa söz ulaşmış Ermeni evine, mabedine.
Barışa, normalleşmeye ilk defa kulak kabartmış Ermeni ihtiyarlar.
"Söylerim tantik" dedim.
"Aleykümselam"
Papaz duydu da garip baktı ikimize.
"Aleykümselam" garip oldu ayinde.
Şimdi o teyzeyi bulmam gerekiyor tekrar.
Barış umudu zindandadır. Allah bize ömür versin.Siz göremeyeceksiniz teyze...

ENVER AYSEVER'den yepyeni bir deneme kitabı...

"Bir umudun ardından gitmektir yazmak...

Ömür kısa, okuyacak çok kitap var..."

ENVER AYSEVER'İN
DOĞAN KİTAP'TAN YAYINLANAN
ROMANLARI

ENVER AYSEVER'İN
DOĞAN KİTAP'TAN YAYINLANAN
DENEMELERİ

DK DOĞAN KİTAP

kitap kafası

Emre Barca

iptizal

Balıklar düşünmez, derler, çünkü balıklar her şeyi bilir. Diyelim, bir Koi balığı bir kargaya ya da martıya bulaşıp, ayyaşın birinin oltasına, ağına takılana dek sürer bu mutlu bilgelik. Suyun içinde her şey ıslaktır nasılsa, yosunlar, taşlar, kumlar ıslak. O halde, başkasını görmeye, başkasının parçalanmış yüzüne bakmaya gerek yoktur hiç. İptizal budur, beyler, bayanlar! İptizal köklerdedir. Bir et parçası olarak dünyaya fırlatılmış olmamızda, oynadığımız oyunlarda, bozduğumuz kurallarda, yanından hızla geçtiğimiz başkalarının tam içimizde ikametindedir.

Ama yani, şimdi... Kim kötülüğü görmek ister ki. Kötüyü gözünün önünde tutmayı kim ister. Şaşkınlıkla uzaktan bakıp yanından süzülüp geçmek en iyisi; olur a size de bulaşabilirler. Hallerinden bir duygu bulaşıp, üzerinizde bir eser bırakabilir. O nedenle sudaki lekelerle, ne bileyim, sosyal sorumlulukla filan mücadele etmek gerekmez mi, böylesi çok daha iyi. Hem yazık sonuçta.

Olacağı budur oysa; Ece Ayhan'ın hayatta kalmayı başarabilen çocukları büyümüşler de müptezel olmuşlar. Ne olacaktı yani, küfür eksik olmayan ağızlarına biber, bira şişesi tutmaktan başka bir şey bilmeyen ellerine kına mı sürecektiniz? Hep birlikte büyüttük, arka sıralarda terlettik, bir güzel itip kaktık, bakışlarımızla dövdük bu çelimsiz çocukları. Elbette içlerinden hayatta kalanlar da olacaktı, hepsi intihar karasını seçmemiş olabilir, bıkkınlıkla yavaş yavaş öldürebilirler de kendilerini. Ölürken de birbirlerinin saçlarını tararlar, Karabüklü ile Bakır gibi.

Arkadaşlık yegane sığınaktır müptezeller için.

Nitekim, arkadaşlık yegane sığınaktır müptezeller için. Çıkartıp ayakkabımı verir, son paramla bira ısmarlarım dünyadan yanıp kavrulan arkadaşlarıma. Asıl aile onlardır, her karşılaşmada cebime yüz lira sıkıştıran bir amca değil. Onlarla düşüp kalkar, onlarla yürürüm ayaklarım acıyana kadar. Beşiktaş'tan ta Emirgan'a kadar yürürüz mesela, oradan büyümekte olan müptezellerin donla denizde yüzüşlerine bakarız. İşte orada o balıkları tutarlar. Büyüğü küçüğü demez ızgaranın ya da tavanın üzerinde macerayı en hazin şekilde sonlandırırlar. Kimse bakmaz balıkların gözüne. Eroinman bir kızdan başka hiç kimse.

"Her yazarın bir Çukurova'sı," Emrah Serbes'in ise Antalya'sı, Ankara'sı, Beşiktaş'ı var ve oralardan hiç de temiz ve nezih olmayan bir dille yazıyor bizlere. ***Kesif, karanlık, kafası dumanlı, bedbaht öyküleri onlara yaraşır bir dille, elinden yazmaktan başkası gelmeyen birinin dümdüz güzelliğiyle yazıyor.*** Kurşun gibi doğrudan, umarsız, önüne çıkan engelleri dümdüz delip geçen bir incelikle:

"Bir saat gelir, bir tel kopar, bir kiriş çatırdar, kuşlar havalanır önünden, bir bakarsın hayatının bütün camı çerçevesi inmiş, yine ayazda kalmışsın. Yüzünün cilası kazınmış, ellerin cebinde, enseni omuzlarına gömmüş, sağa sola boş boş, çaresiz bakıyorsun. Aklını toparlamak için gözlerini boşluğa dikiyorsun, kafanda bir uğultu, boşluktan çıkan boşluk, başka hiçbir şey yok."

Sonuçta dünya bize aynısını anlatacak, kaldıramayacaksanız devam etmeyelim. Dünyanın gözlerinin ta içine bakamayacaksanız, acıyı ciğerlerinizi kanatacak kadar içinize çekemeyecekseniz sürdürmeyelim. Eninde sonunda dünya bize aynısını anlatacak. Biz dinleyeceğiz, Serbes yazacak, okur okuyacak, dünya aynını anlatacak. Bu sayfanın dolması gibi dolacak kader defteri ve bir adımız bile kalmayacak. İptizal budur, beyler, bayanlar! İptizal köklerdedir!

Emrah Serbes, Müptezeller, İletişim, 2016

Erhan Karadağ

ankara garı

Otel olmasa bari ya da kebapçı filan. Dursun durduğu gibi kahverengi görkemli, bir o kadar da mütevazı taş bina. Gelip geçsin yine kalabalıklar. Hızlı tren kalkmasa da Kurtalan Ekspresi, Doğu Ekspresi yine aynı yerden geçsin. Çiftliğe, Mamak'a, Kayaş'a giden banliyöler kalksın da yaşasın bari.

Bugün hızlı trenler birkaç saatte İstanbul'a Konya'ya Eskişehir'e gidiyor ya hani. İşte bu bina daha hızlı; girer girmez 80 yıl, 100 yıl öncesine götürüyor insanı.

Ne kara trenler, yataklılar kalktı bu istasyondan, hepsi de tavanda asılı zemberekli saatin, dev Nacar'ın yelkovanı on ikiyi gösterdiğinde çaldı düdüğünü.

Sessiz sedasız veda ettik anıt binaya. ***Son yüz yılın, Cumhuriyet döneminin heykellerinden biriydi Ankara Garı. Kaidesinin heybetinden, üzerindeki mimari inceliklerden, estetikten daha çok şey anlatan bir sanat eseriydi belki de.*** Örneğin 1940'lar 50'lerin Türkiye'sindeki Ankara Garı; sanki bitmeyen bir festival, 365 gün 24 saat açık enternasyonel fuar.

Berberiyle, postanesiyle, büfesiyle, pastanesiyle hizmet veren Gar'ın sosyal hayatı bu kadar değildi elbette. Gar Gazinosu ve Gar Lokantası istasyon içinde istasyon sayılacak kadar ayrı birer durak idi. Yüksek duvarların arasındaki cam tavanıyla bu kahverengi ama aydınlık istasyonda karşılanmadıysam da, yakınlarımı dostlarımı çok uğurladım. Uğurlama sırası ona geldi. Muhafazakar iktidarların da muhafaza edemediği, bir Gençlik Parkı gibi, Atatürk Orman Çiftliği gibi, Güven Park gibi o da tarih oluyor. Yerini hızlı tren istasyonuna bırakan gara veda ediyoruz. Biraz okuyup dinleyince binanın sadece bina olmadığı, mimarinin de sadece hesap kitaptan ibaret sayılmayacağı açık.

Bir dönem Atatürk'ün de evi olan küçük istasyon binası Ankara'ya yetmez, 1930'lu yılların başında büyük bir gar yapılmasına karar verilir, bu iş için kurulan komisyon beklenmedik bir cesaretle görevi Bayındırlık Bakanlığı'nda çalışan genç bir mühendise, mimar Şekip Akalın'a verir.

25 yaşındaki Akalın, Avrupa'da, şehir şehir gezer ve dönemin istasyon binalarını inceledikten sonra yurda döner. 1935'de başlayan inşaat 37'de biter ve bugüne kadar da Türkiye'nin sembol binalarından biri olarak kalır ayakta Ankara Garı. Göründüğünden de fazladır aslında, çünkü gördüğü çoktur gar binasının; çok uzunca bir dönem politikanın, kültür-sanatın, hatta erken dönem magazin dünyasının sahnesiydi tam anlamıyla.

GAR LOKANTASI

Gar Lokantası örneğin, ilk günkü gibi kalarak geldi bugüne kadar. Ulus'a bakan kapısından girer iki kadehli bir akşam yemeğinin ardından, tren saati gelince perona açılan kapısından çıkardınız. O iki kapı da kapanıyor şimdi.

Oysa orası lokanta değildi ki sadece; iki bağımsız odası bir büyük salonuyla, birbirine vuran kadehlerin keman sesine karıştığı bir meclis kulisiydi.

Bir devlet büyüğü mü seyahate çıkacak, bürokratlar trenden önce yanaşırdı perona. Bir bakan ya da vekil İstanbul'a mı gidiyor, Gar Lokantası'nda iki saat önce kuruluyordu uğurlama sofrası. Parti meselesi, siyasi rekabet filan hararetliyse şayet, "Kapalı odayı açar, masayı kimsenin siyasetçileri duymayacağı küçük salona kurardık" diye anlatıyor o günleri emektar garson Zihni Bey.

GAR GAZİNOSU

İstasyonu karşınıza aldığınızda sağ tarafta bir kule vardır, işte o kulenin altındaydı gazino. 70'lerde solistlerin ismi neonlarda, siyah beyaz ilanları gazetelerin gazino sayfalarındaydı. Gazinonun 40'lı 50'li yıllarda sahne alan ilk solistleri ise neon ışıklarından daha parlaktı. Dario Moreno'nun, Safiye Ayla'nın şarkı söylediği Gar Gazinosu, Zeki Müren'in de ilk şöhret sahnesiydi. O dönemler Ankara Palas'daki baloları davetleri resmi bulanlar için Gar Gazinosu büyük eğlenceydi.

Zihni Bey'in anlattığına göre gazinonun vestiyeri sadece palto şapka asmıyordu, kravatsız gelenlere de emanet kravat veren bir nizamiye gibiydi. Çünkü Gar Gazinosu'na kravatsız girilmezdi.

Yahya Kemal Beyatlı'nın neredeyse Ankara'daki adresiydi İstasyon binası. Çünkü Ankara'nın en çok İstanbul'a dönüşünü seven Yahya Kemal'in her yolculuktan önce oturduğu muhabbet sofrasıydı Gar Gazinosu.

"çocuklar, hadi derse biraz ara verin."

Ders çalışmaya ara verdiğimizden mi yoksa Çokokrem sürülü ekmekler masaya konduğundan mı bilmem ama çocukluğumun en mutlu eden cümlesiydi bu.

Kapıyı aralayıp hayatında havuza girmemiş bir çocuğun havuz problemleriyle cebelleşmesine dur diyen bu kadın Hatice Teyzem'di. Her daim gözlerinin içi güler, beni evladından ayırt etmezdi. Zaten evladı Oktay da beni bi kardeşi gibi görürdü. Matematiği çok kuvvetliydi. Havuz problemlerini su içinde iki dakikada çözer, kırk yıllık kuru yemişçi gibi parasının ¾'ü ile fındık alanların kalan parasıyla ne kadar fıstık alabileceklerini anında hesaplardı. (Gerçi bizim Mehmet Amca 40 yıllık kuruyemişçiydi hiç böyle bi hesap yapması gerekti mi bilmiyorum ama...) Benim de en az onun kadar iyi matematik bilmemi isterdi. Çünkü ortak bi hayalimiz vardı. İkimiz de Bilgisayar Mühendisi olacaktık. Ve ben matematiği tam sökemeden bu imkansızdı. Haftada 4 gün Oktay beni matematik çalıştırırdı. Anlayacağınız bizimkisi gerçek bir dostluktu.

Babamın memuriyeti nedeniyle taşındığımız Kütahya'da tanıştım Oktay'la. Sürekli memleket değiştirdiğimizden çok arkadaşım olamamıştı. Oktay'la önce komşu, sonra arkadaş, sonra kardeş olmuştuk. Benden iki yaş büyüktü aynı sınıfta değildik. Ama okul harici her anımızı birlikte geçirirdik. Nerdeyse her sabah kahvaltımızı birlikte ederdik. Birlikte kahvaltı yapamadığımız günlerde de Oktay kendi payına düşen Çokokrem'li ekmeği ikiye böler okul yolunda yarısını bana getirirdi. Dedim ya kardeş payıydı bizimkisi.

Birlikte sadece Çokokrem'li ekmek yemedik tabii. Top oynarken terzinin camını kırdığımızda büyük azar yemiştik mesela. Tabiri caizse yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. O bize yeterdi.

Bi ara Oktay'la küsmüştük. Matematik sınavı öncesi küsmek benim için iyi olmamıştı tabii. Bahçede matematik kitabı önümde kafam üstünde ne yapacağımı bilemezken masaya konan tabağın sesiyle irkildim. İçinde iki dilim Çokokrem'li ekmek vardı. Oktay tepemde "Kay kenara o iş öyle olmaz" diyip oturdu yanıma. İki saniyede çözdü problemi. Gidiş yolundan alınabilecek en yüksek puanı aldı benden.

Ben orta sona geçtiğim yaz Oktay da lise 2'ye başlayacaktı. Yaz başında gelip "Biz Malatya'ya gidiyoruz" dedi. Ne diyeceğimi şaşırmıştım. "Deniz tatiline mi?" dedim. Hemen düşündüm Malatya'da dağlar denize dik mi paralel mi uzanıyordu diye. Ama ikisi de değildi. Matematiğim kötü olsa da coğrafyam iyiydi. Malatya'da deniz yoktu. İyi de niye gidiyorlardı ki? Anlattı sonra. Babasının tayini çıkmıştı. Liseyi orada okuyacaktı Oktay. Şu hayattaki tek dostumla arama durduk yere 1.000 kilometre giriyordu. Gerçi Oktay'a sorsam anında hesaplardı saatte kaç kilometre hızla oraya ne kadar sürede ulaşacağımızı ama mutsuzdum. Sormadım. 2 hafta sonra nakliye kamyonunun arkasından su döktük. Su gibi gidip su gibi gelsinler diye. Gelmeyeceklerini bile bile.

Arada Oktay'la mektuplaştık. Telefonla konuştuk. Başlarda çok sık olsa da sonraları seyreldi mektuplar. Üniversite sınavlarına hazırlanıyordu herhalde vakti olmadı. Gerçi biz de Kütahya'dan Seferihisar'a taşındık. İstemeden de olsa iyice koptuk.

Üniversite sınavında İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık bölümünü kazanmıştım. İlk kez ailemden ayrılıyordum. İstanbul'da çok zorlanıyordum. Yeni bi şehir, yeni insanlar çevremde tanıdık kimse yok ve ben Gümüşsuyu'ndaki yurtta belalım matematiğe çalışıyordum. Vize zamanı sürekli sabahlıyor, kara kara calculus'ten nasıl geçeceğimi düşünüyordum. Gene böyle bi gecenin sabahında kafam calculus kitabına gömülüyken bi tabak sesiyle uyandım.

Tabakta iki dilim Çokokrem'li ekmek vardı. "Kay kenara o iş öyle olmaz" dedi bi ses. Kafamı kaldırdım. Sakal bırakmış olsa da gözlerinden tanıdım Oktay'ı. Ne diyeceğimi bilememiştim. "Oktay, Bilgisayar Mühendisliği değil Mimarlık okuyorum" dedim suçlu bi çocuk gibi... Güldü, sımsıkı sarıldı bana. "Ulen hayatımızda bilgisayar mı gördük zaten... Ben de inşaat mühendisliğini kazandım" dedi. Dostluğumuzun ikinci yarısı o gün başladı.

Omuz omuza bitirdik okulu. Özel sektörde farklı firmalarda çalıştık. Ortak olduk. İş kurduk. Tek göz ofisimizi açtık. Zamanla işler büyüdü, biz büyüdük. Oktay'a kız istedik. Düğün yaptık. Benim düğünümde de halayın başını Oktay çekti. Hatta tüm halayı havuza attı. Eniştem yüzme bilmiyordu. Allahtan yengem atladı da kurtardı eniştemi. Oktay'la karşı karşıya evler tuttuk. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi kapı komşusu olduk. Bu sene dostluğumuzda 40. yılı devirdik. Hatta ikimizin de kızı oldu. Oktay'ın kızı matematikte çok iyi. Benimki? Annesinin tabiriyle aynı babası gibi... Neyse ben artık müsaadenizi isteyim. Kızlar acıkmıştır belki.

- Çocuklar hadi derse biraz ara verin.

Bu bir ilandır.

40 Yıldır En Tatlı Sabahlar ÜLKER Çokokrem le Başlar!

Akşamsefası

333 milyon lira zam istedi...

Yılda 5,5 milyar lira İngiliz Kraliyet Ailesi'ne yetmiyor.

Kraliçe de geçinemiyor...

Kraliçe zor durumda. İngiltere'nin bozulan ekonomik durumu Kraliçe'ye de yansıdı ve Elizabeth artan masraflarını karşılamak için hükümetten zam istedi. Kraliyet ailesine ayrılan ödenek her yıl parlamentoda mırıltılara yol açardı. Öte yandan Kraliçe'nin durumu gerçekten de çok zor. Yalnız çamaşır yıkama işi için yılda 18 milyon 900 bin lira ayırmak zorunda kalan kraliçe yanında da 346 kişi çalıştırıyor.

22 Aralık, 1983 Hürriyet Gazetesi

Ajda'yı alkışladı, Emel Sayın'a başını çevirdi.

Semra Hanım, Emel Sayın'a neden yüz vermedi?

Lösemili çocuklar yararına düzenlenen baloda Semra Özal, Emel Sayın'a kırgın olduğunu her haliye belli eti. Emel Sayın selamlamak üzere masasına gittiğinde Bayan Özal pastasını yemeye başladı. Diğer masada bulunan Ajda Pekkan ise Sayın'ı ilgiyle izliyordu. Bayan Özal'ın sanatçıya ilgi göstermemesini Emel Sayın'ın seçimlerden önce "Oyumu Sunalp'a vereceğim" demesine bağlayanlar oldu.

Aralık, 1983 Hürriyet Gazetesi

ARŞİV

Aralık 1983

GÖZLER ÖZAL'DA

Cumhuriyet'in 19. Başbakanı

Halk her şeyden önce geçim derdine çare bekliyor

Özal'ın özellikle ele alacağı konular:

-Huzur ve güven ortamının devamını sağlamak

-Enflasyonu aşağı çekmek

-Ortadireği güçlendirmek

8 Aralık, 1983 Hürriyet Gazetesi

7 Aralık, 1983 Milliyet Gazetesi

Evren: Huzur içinde görevi devrediyoruz

Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Anavatan Partisi Genel Başkanı Turgut Özal'ı, Çankaya Köşkü'nde kabul ederek 6 Kasım seçimlerinden 32 gün sonra hükümeti kurma görevi verdi.

TBMM'nin açılış konuşmasını yapan Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin huzur içinde kışlasına çekildiğini söyledi ve görevde bulunduğu sürece demokratik sistemin devam etmesi için bütün gayretini göstereceğini belirtti. 12 Eylül harekatının bir darbe olmadığını anlatan Cumhurbaşkanı, "Saygınlığını koruyan bir parlamento, sistemin dinamosudur" dedi. Kenan Evren konuşmasında Silahlı Kuvvetler'in Türk milletinin isteği üzerine kötü gidişi ve kardeş kavgasını önlemek amacıyla yönetime el koyduğunu hatırlattı.

Fransa'nın ünlü falcıları yeni yıl kehanetlerini açıkladılar

1984'te dünya savaşı çıkmayacak

Reagan'ın ikinci kez başkan seçileceği, Mitterand'ın ameliyat olacağı, Sovyetler'in ise, Pakistan'ı işgal edeceği de falcılar tarafından öne sürüldü.

24 Aralık, 1983 Milliyet Gazetesi

Ağca, Papa'nın önünde diz çöktü, yüzüğünü öptü

Görüşmeden sonra ilginç (!) açıklama

Papa: "Ağca güvendiğim bir kardeşimdir"

Roma yakınlarındaki Rebibbia Cezaevi'ne gelip Ağca'yı ziyaret eden Papa 2. Jean Paul, ünlü terörist ile İtalyanca konuştu. Görüşme sonunda Ağca, Papa'nın önünde diz çökerek elini öptü.

"İnsan ve Papa olarak hayatımın tarihi bir gününü yaşadım" diyen Papa'nın, görüşme sırasında Ağca'ya küçük bir hediye verdiği öğrenildi.

28 Aralık, 1983 Hürriyet Gazetesi

Beşiktaş - Fenerbahçe

İki ezeli rakip zirvenin kritik maçında karşı karşıya

Ali Sami Yen Stadı'nda saat 14:00'te başlayacak maç için her iki teknik direktör de "Kazanmak zorundayız" dedi. Beşiktaş-F. Bahçe maçını Yahya Diker yönetecek

Karşılaşmada taraflar muhtemelen şu kadroyla çıkacaklar:

BEŞİKTAŞ:Zafer-Ulvi, Arnavutoviç, B. Haluk, Samet-Ziya, Rıza, K. Haluk-Necdet, Metin, Şekerbegoviç

FENERBAHÇE:Yaşar-Erdoğan, Onur, Cem, Sedat-Özcan, Müjdat, Önder-Arif (Mustafa), Selçuk, Repciç

17 Aralık, 1983 Milliyet Gazetesi

Artık "Pazar"ın da tadı kaçtı

Pahalılık %40'lara dayandı

Nefise Hanım "ucuz"u aramaktan yoruldu

Yatalak görümcesi ile birlikte yaşayan Nefise Hanım, ayda 16 bin lira ile ev geçindirmek zorunda kalınca, ister istemez "enflasyon uzmanı" kesilmiş. Nefise Hanım, kıymayı yemeğe ancak "koku versin" diye koyabiliyor.

8 Aralık, 1983 Hürriyet Gazetesi

Sabancı'nın Zeki Müren'e bol keseden bağışı

"Benim ömrüm senin olsun"

Sunuculuğa özenerek önceki gece gittiği gazinoda sahneye çıkan Sakıp Sabancı, Zeki Müren'i de sahneye davet etti ve "Allah bu ömrü benden alıp sana versin" diyerek ünlü sanatçıya iltifatta bulundu.

26 Aralık, 1983 Hürriyet Gazetesi

Akşamsefası

Hazırlayan: Özlem Küskü

Kim Bilir?

1) *Zeki karakterleri ve olay örgüleriyle her kitabında gerilim dolu cinayetler çözen, polisiye romanın tanrıçası İngiliz yazar kimdir?*

A) Virginia Woolf
B) J.K. Rowling
C) Agatha Christie
D) Jane Austen

2) *Amerikan gotik edebiyatının kurucusu kabul edilen, dünya çapında birçok araştırma, dizi ve filme ilham veren ancak cenazesine yalnızca dört kişinin katılmış olduğu yazar kimdir?*

A) H.P. Lovecraft
B) Edgar Allan Poe
C) Ray Bradbury
D) Arthur Conan Doyle

3) *İhsan Oktay Anar'ın kitaplarında karşımıza çıkan, genelde yalnızca fiziksel tasvirine rastladığımız mistik kahraman kimdir?*

A) Uzun İhsan Efendi
B) Hüsamettin Tambay
C) Matmazel Noraliya
D) Zebercet

4) *Aşağıdaki yazarlardan hangisi hayatını kendi sonlandırmayı seçmemiştir?*

A) Sadık Hidayet
B) Stefan Zweig
C) İtalo Calvino
D) Metin Kaçan

5) *Dünyanın tercümesi yapılması en zor kabul edilen, yüzlerce sayfa boyunca yalnızca bir günlük zaman dilimini anlatan eser hangisidir?*

A) Odyssey
B) İlyada
C) Ulysses
D) İlahi Komedya

6) *"Soğukkanlı", "göz küresi", "suikast" gibi yüzlerce kelime icat ederek İngilizce'ye kazandıran şair ve oyun yazarı kimdir?*

A) William Shakespeare
B) Emily Bronte
C) Thomas More
D) Francis Bacon

7) *Salem Cadı Mahkemeleri'ndeki hâkimlerden biri dedesi olduğu için, bu geçmişten kendini ayırmak amacıyla soyadına "witch" (cadı) kelimesinin ilk harfini ekleyen yazar kimdir?*

A) Nathaniel Hawthorne
B) George Orwell
C) D. H. Lawrence
D) Stefan Zweig

8) *Aşağıdaki eserlerin hangisinde bilinç akışı tekniğine rastlayamayız?*

A) Ahmet Hamdi Tanpınar-Huzur
B) Oğuz Atay-Tutunamayanlar
C) Orhan Pamuk-Sessiz Ev
D) Sabahattin Ali-Anayurt Oteli

9) *Türkiye'den Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterilen ilk kadın yazar kimdir?*

A) Mine Söğüt
B) Leyla Erbil
C) Tezer Özlü
D) Sevgi Soysal

10) *İngiliz Edebiyatı tarihini ve eserlerini Türkçe'ye kazandıran, kendinden "dinozor" diye bahseden profesör kimdir?*

A) Lale Müldür
B) Feride Çiçekoğlu
C) Adalet Ağaoğlu
D) Mîna Urgan

Testi çözüp doğru cevaplarını bizeyazin@kafadergi.com'a gönderen **ilk 10 okuyucumuza** yazarlarımızdan imzalı kitap **hediye!**

Hazırlayan: Özge Doğan

KAFA'ma göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!

#kafamagör

Aralık 2016 - Sayı: 28 - Aylık Edebiyat Mizah Dergisi
Aylık Yaygın Süreli Yayın - **Yayıncı:** KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık / **Sorumlu Müdür:** Mert Çanga
Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Derin Karabulut / **Editör:** Kaan Koç
Görsel Yönetmen: Burak Şahin / **Grafik Tasarım:** Dorukhan Varlık - Melis Gökçe Zor
Kapak: Taha Alkan / **Reklam Grup Başkanı:** Hande Gün / **Okuyucu Temsilcisi:** Emrah Akbaş
Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 **Baskı:** İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - **Tel:** (0212) 454 3000 **Dağıtım:** DPP (0212) 622 22 22
www.kafadergi.com - bizeyazin@kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

Kafa Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri, karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınma kısızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamında kullanılamaz.

aralık'ta n'apsak? kafası

İş Sanat
Kültür Merkezi
İş Kuleleri 34330
Levent / İSTANBUL
Tel: 0212 316 10 83
facebook/issanat
twitter/issanat

İş sanat

1 40. YILINDA TARIK SEZER VE...

Kenan Doğulu - Sibel Can
Yıldız Tilbe - Fuat Güner
Burak Kut - Yaşar
İrem Derici - Hakan Altun
Murat Başoğlu'nun sunumuyla...

Tarık Sezer 40. sanat yılını İş Sanat sahnesinde çok özel bir proje ile kutluyor. 2011 yılında kurduğu Tarık Sezer Orkestrası ile Türkiye'nin önemli müzisyen ve solistlerini bünyesinde toplayan sanatçıya bu güzel gecede, **Kenan Doğulu, Sibel Can, Yıldız Tilbe, Fuat Güner, Burak Kut, Yaşar, İrem Derici** ve **Hakan Altun** gibi sevilen isimler eşlik edecek.

1 Aralık Perşembe, Saat: 20:30

15 PACO PEÑA Patrias

Dünyaca ünlü Flamenko gitaristi **Paco Peña**, ölümünün 80. yılında büyük İspanyol şair Federico Garcia Lorca'nın anısına sahnelediği Patrias başlıklı gösteriyle İş Sanat'ta. Fonda İspanyol İç Savaşı'nın anlatıldığı projenin merkezinde, bu savaşta hayatını kaybeden İspanyol şair Federico Garcia Lorca var.

15 Aralık Perşembe, Saat: 20:30

11 ÇOCUKLAR İÇİN MÜZİKLİ MASALLAR

Bu sezon İş Sanat'ta çocuklarla ilk kez buluşacak olan **Çocuklar İçin Müzikli Masallar**, minik izleyicileri eşsiz bir masal yolculuğuna çıkaracak. Dünyaca ünlü masal yazarı Andersen'in ülke ülke, şehir şehir dolaşıp derlediği masalların izinde, eğlenceli danslar, neşeli şarkılar, rengarenk ışıklar, ilginç maskeler kısacası çocukların ilgisini çekecek her şey var!

11 Aralık Pazar, Saat: 15:00

12 ŞİMDİ UZAK YAKIN... 100. Doğum Yılında Behçet Necatigil'in Üç Radyo Oyunu

Modern Türk şiirinin büyük ustalarından **Behçet Necatigil** doğumunun 100. yılında İş Sanat sahnesinde anılıyor.

'Şimdi Uzak Yakın...' başlıklı dinleti, Necatigil'in yıllar önce İstanbul ve Ankara radyolarında seslendirilen Uzak Yol Kaptanı, Gaz ve Kediciler adlı üç oyunundan oluşuyor. Dinleti ücretsizdir.

12 Aralık Pazartesi, Saat: 20:30

21 MİLLÎ REASÜRANS'TA PARLAYAN YILDIZLAR İDİL BURSA çello ASAF ÖKSÜZ keman

İş Sanat'ın genç müzisyenlere sahne deneyimi kazandırmak ve sanat hayatına attıkları ilk adımlarında destek olmak amacıyla Millî Reasürans'ta gerçekleştirdiği Parlayan Yıldızlar serisinin bu ayki konukları, çellist **İdil Bursa** ve keman sanatçısı **Asaf Öksüz** oluyor. Dinleti ücretsizdir.

19 Aralık Pazartesi, Saat: 20:30

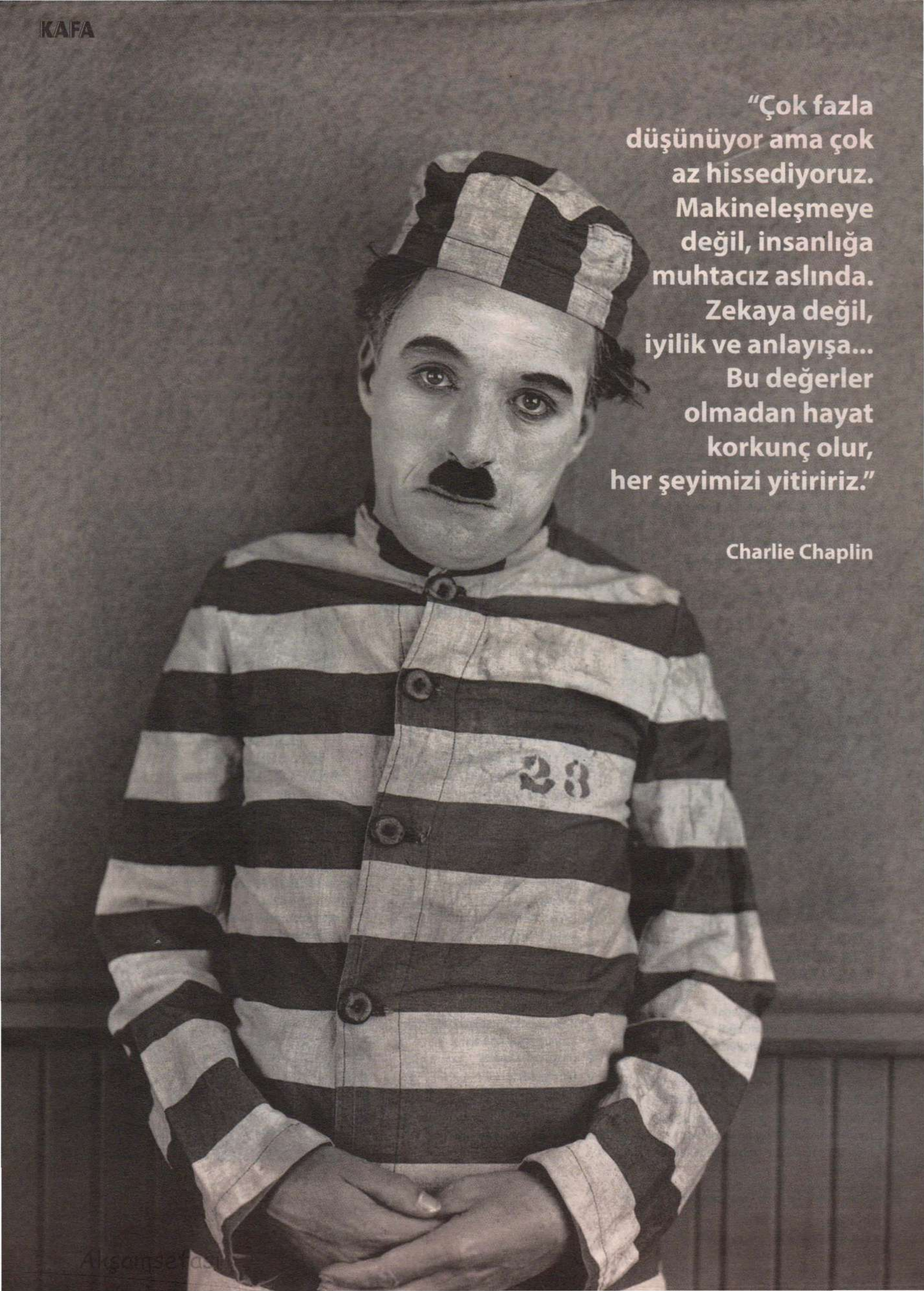

Bu bir ilandır.

Biletler, Biletix ve İş Sanat Ana Gişe'de...

İş Sanat'ı takipte kalın

Akşamsefası

"Çok fazla
düşünüyor ama çok
az hissediyoruz.
Makineleşmeye
değil, insanlığa
muhtacız aslında.
Zekaya değil,
iyilik ve anlayışa...
Bu değerler
olmadan hayat
korkunç olur,
her şeyimizi yitiririz."
Charlie Chaplin
28

KAFA

"Devrime 82 adamla başladım. Tekrar yapmam gerekseydi
mutlak inancı olan 10-15 kişiyle de başarırdım.
İnancınız ve planınız varsa
ne kadar az olduğunuzun önemi yoktur."

Fidel Castro

